

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
DEVIL
and the deep
BLUE SEA

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTAN VE MASMAVİ DENİZ

ELIZABETH O'ROARK

Telif Hakkı © 2022 Elizabeth O'Roark

Gelişim Editörü: Sali Benbow-Powers Editör:

Staci Frenes, Gramer Patronu

Metin Düzenleme: Julie Deaton, Janis

Ferguson Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçılık: Rafa Catala

Model: Xavi Cortes

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sallye Clark için, bir kızın isteyebileceği en iyi seyahat arkadaşı. Bana diğer yarının nasıl yaşadığını gösterdiğin için teşekkürler.

İÇİNDEKİLER

- I. Oahu
- II. Lanai
- III. Kauai
- IV. Oahu
- V. Ev

İsimsiz

Elizabeth O'Roark tarafından da

Teşekkür

Yazar Hakkında

BÖLÜM I

OAHU

"Birçok kişi tarafından tüm adalar arasında en güzeli olduğu iddia edilen bu
ada kaçırılmamalıdır."

Oahu'dan, Bir Ömür Boyu Macera

DREW

21 Ocak

Aşk hikayesi bir otobüs yolculuğu gibidir. Ekspres otobüse binebilirsiniz -kısa ve öz, heyecan verici değil ama sizi gitmeniz gereken yere götürür- ya da bunu bir yolculuk haline getirebilirsiniz. Bir sürü aktarma ve durak.

Olağanüstü olanı arayan kör bir umut.

Olağanüstü bir şeye ihtiyacım yok ve kör bir umuda da pek inanmıyorum ama eski bir erkek arkadaşla buluşmak için on üç saatlik bir uçuş da pek *etkileyici* sayılmaz.

Uçağın penceresinden Honolulu görünüyor -sağında beliren Diamond Head'in sivri uçurumları, beyaz kum ve şimdiye kadar gördüğünüz en mavi su.

Six, beni şöhretten rezilliğe iten olaydan sonra *Hawaii'ye gelmemi* söyledi. *Reklamcının her şeyi yorgunluk olarak göstermesine izin ver.*

Eski sevgilim çok ikna edicidir. En iyi arkadaşım Tali, *fırsatçı* kelimesini kullanırdı. Aslında, o da tam olarak bu kelimeyi kullanırdı. Ama onun erkeklerden beklentisi benden çok daha yüksek.

İşte buradayım, uykusuz bir şekilde uçaktan inip parlak güneş ışığına ve nemli havaya tökezleyerek ona bir şans daha vermeye hazırım. Tüm bu olanlarda bir *bit yeniği* olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ben geri adım atana kadar paylaşmayı beklediği bir bit yeniği: ailesi de geliyor.

"İşte orada!" diye bağırıyor bir ses ve aniden Six'in annesi Beth kalabalığın arasından iterek bana sarılıyor, sanki ben onun uzun zamandır kayıp olan kızıymışım gibi.

Sadece bir kez görüştüğü eski kız arkadaşı.

Güzel bir şey sanırım ama kapüşonumu çıkarmam gerekiyor. Bu havaalanında ya klima yok ya da seksen beş dereceyi *hoş görüyor*.

"Buraya biraz önce geldik," diyor *hala* bana sarılarak, "*ve neden Drew'u beklemediğimizi düşündük.*"

"Tuhaf," diyor nereden tanısam tanıyabileceğim, midemi sanki içeriden çok küçük dikiliyormuş gibi sıkın acımasız bir ses. "Bu şekilde olduğunu pek hatırlamıyorum." Yukarı, yukarı, yukarı baktığımda Joshua Bailey'i görüyorum, Six'in erkek kardeşi, annesinin hemen arkasında Ölümün Gölgesi gibi beliriyor, 1.80 boyunda, öfkeli bir erkek. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ikimiz de aynı anda kaşlarımızı çatıyoruz. Bana bakışının bir kısmı nefret, bir kısmı değerlendirme. Birinin ölümünü kaza gibi göstermeyi umuyorsanız ona böyle bakarsınız.

Joshua bir elini açık kahverengi saçlarında gezdirerek "Terliyorsun," diyor. İnsanın aşırı ısındığında serinleme yeteneğini kişisel bir kusur gibi gösteriyor.

"Sen de bir emlak planlama kongresine katılacakmış gibi giyinmişsin," diye cevap veriyorum, bakışlarımı onun hakilerinden özenle ütülenmiş düğmeli bluzuna doğru kaldırıyorum. Tanrım, tam bir salak.

Ama ateşli bir aptal.

Eğer karma gerçekten bir şey olsaydı, Josh çirkin olurdu, ama gerçekte, daha küçük bir kadının içinde kaybolabileceği türden gözleri var, koyu kirpiklerine karşı neredeyse gerçek gibi görünmeyen soluk bir mavi, mükemmel kemik yapısı ve silahsızlandırıcı bir şekilde gür bir alt dudak - eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. Ayrıca gülünç derecede uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı, üzerinizde *doğanın bir gücü* gibi hissedeceğiniz türden bir adam.

Yine... eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız.

Arkasındaki heykelsi sarışına dönüyor. "Sloane, *Drew'u* hatırlarsın," diyor, sanki kasabanın kuyusunu zehirleyen kızmışım ya da ailesinin gümüşünü çalmak istemişim gibi adımı ağzından düşürmeden... belli ki buna inanıyor.

Ve nasıl hala bir çift olabiliyorlar? Somali'de birlikteydiler ama Sloane geçen yaz Atlanta'ya taşındı ve telefon seksi için fazla gergin. Muhtemelen çıplak resim yerine fallop tüplerinin resimlerini gönderiyordur.

Yüzünde sert bir gülümsemeyle ustalıkla manikürlenmiş elini bana uzatıyor. Ütülü bluzunun bir uçuştan sonra kırıkmamış bile olduğunu fark ettim.

benimki kadar uzun ve tamamen kuru. Yarı yılan olmasının faydalarından birinin de vücut ısını düşük tutması olduğunu tahmin ediyorum.

"Joel için üzgünüm," diyor.

Sonra gözümü kıptım. Birincisi, Six'in ailesinin onu hâlâ o çok nefret ettiği soyadıyla çağırdığını unutmuşum. İkincisi, daha birkaç gece önce beni arayıp değiştiğine yemin eden adam hangi cehennemdeydi?

Onları geçmeye çalışıyorum. Beş-altı yaşındayım ama hepsi o kadar uzun ki hiçbir şey göremiyorum. "Ne?"

Birbirlerine bakıyorlar, sessiz bir değiş tokuşa kilitlenmişler ve midem bulanıyor.

"Sana mesaj attım," diyor Beth. "Belki ulaşmamıştır. Oh, kahretsin. Ulaşmadı. Havaalanlarında her zaman sinyal olmaz."

Kaşlarını çatıyor ve ayarlarıyla oynamaya başlıyor, görünüşe göre hala mesajın gitmesini umuyor. Bu noktada çok yardımcı olacağından şüpheliyim.

Josh duygularından eser kalmadan, "O hapiste," diye cevap veriyor.

Şaşkın bir kahkaha attım. Çünkü dünyanın öbür ucundan Six'in ailesiyle tatile gelmek *ama Six'le* gelmemek gerçek olamayacak kadar saçma ve korkunç bir şey. "Ne?"

Joshua gözlerini devirirken Beth, "Hepsi büyük bir karışıklık," diye beni temin ediyor. "Grup Tokyo havaalanında arandı. İçlerinden birinin çantasında biraz marihuana vardı ve hepsi tutuklandı. Ama avukatı yarına kadar kefaletle serbest kalacağını ve her şeyin üç gün içinde çözüleceğini söylüyor."

Ona dik dik bakıyorum. Bir *kez* tanıştığım emekli bir çiftle ve nefret ettiğim iki kişiyle tatile çıkmak zorunda kaldığımı söylüyor olamaz; bu kişilerden biri, benim duyamayacağımı düşündüğü bir anda annesine, ben gidene kadar ailenin gümüşlerini kitlemesini önermişti.

Ama kimse gülmüyor ve Beth yüzünü buruşturuyor. Tüm bunlar bir şaka olsaydı, bu kadar endişeli görüneceğini sanmıyorum.

Bailey'ler beni görmeden önce uçağa geri dönmenin bir yolu olabilirmiş gibi arkama bakıyorum, ama bu zaman yolculuğu gerektiriyor, henüz ustalaşmadığım bir şey.

Bir kamera yanıp söner ve Josh'un bakışları o yöne doğru kayar. Kafalar dönüyor, bir kalabalık toplanıyor. Lanet olası saçlar. New York'ta her yerde gördüğünüz o belli belirsiz etnik, Doğu Avrupalı yüzlerden birine sahibim - yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudaklar - ama uzun platin sarısı saçlarım

her seferinde ele veriyor. Kapüşonumu geri takıyorum ama artık çok geç... Havaalanında olduğunuzu anladıklarında oyun bitiyor.

Josh odanın diğer ucuna bakarak, "Gitmeliyiz," diyor. "Biri Drew'in elini tutsun da normal boyutlardaki insanlar tarafından ezilmesin."

"Aşırı yükseklik erken ölümle ilişkilidir," diye cevap veriyorum, göz temasını korumak için boynumu geriye atıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu Marfan sendromu. Ve sen umutlu görünüyorsun." "Sadece seyahati mahvetmeden gerçekleşebilirse."

Ağzının en ufak bir seğirmesini görüyorum ama bu beni zafer kazanmış gibi hissettirmiyor. Sanırım insanlar ölümden bahsettiğinde heyecanlanıyor.

Kalabalığın arasından geçip Six'in babası Jim Bailey'nin beklediği bagaj alım yerine gidiyoruz. Karısının aksine, az konuşan bir adam ve -Tanrı'ya şükür- sarılmayı sevmiyor. Elini omzuma koyuyor, başını sallıyor ve kalabalık artmadan hemen önce çantamın neye benzediğini soruyor.

Kendime burada güvenliğe ihtiyacım olmayacağını söylemiştim ama daha tatile çıkalı beş dakika bile olmadı ve bir kez daha düşünmeye başladım. Telefonlar havada tutuluyor, beni çekiyorlar ve imzalatılmak üzere bir şeyler yüzüme doğru sallanıyor - biniş kartı, bir kitabın içi, bir Sbarro fişi, bir kol. Yaklaşan paniğin ilk belirtilerini hissediyorum: sırtımdan aşağı ter damlıyor, kalbim göğsümde gümbürdüyor, boğulmak üzere olduğum hissine kapılıyorum.

Biri "Amsterdam'da ne kadar sarhoştun?" diye bağıyor ve bir başkası rehabilitasyona gitmek için burada olup olmadığını soruyor. Yaşayan hemen hemen herkes şimdiye kadar sahneden düştüğüm videoyu görmüştür. *Daily Mail*'in manşeti "*Drew Dalıyor!*" idi. Çok zekice. Birkaç saat içinde TikTok'ta gifler, memler, dikişler vardı. Tüm dünya kişisel krizlerinizle alay etmek için birleşene kadar gerçekten başarmış sayılmazsınız.

Kalabalık arttıkça bir adım geri çekiliyorum ama insanlar ileriye doğru itişiyor. Hava nefes alamayacak kadar yoğunlaşıyor ve tam paniğe yenik düşmek üzereyken bir el pazuma dolanıyor. Josh beni kalabalığın arasından çekip çıkarıyor, sanki beni ağır bir sörfte çekip çıkarıyormuş gibi.

Ondan nefret etmeye daha sonra geri döneceğim elbette, ama şu anda, beni bekleyen minibüse kadar götürürken, hiç kimseyi bu kadar sevmemişim.

Minibüsün kapısı açıldı ve ben de içeri daldım. İnsanlar çoktan etrafımızı sarmış ve minibüsün kendisini filme alıyorlar. Sanki... kim bu videoyu izlemek ister ki? *Drew Wilson'ın bindiği taksiyi size gösterdim mi?* Daha sonra arkadaşlarına soracaklar. Ve o arkadaşlar, birazcık mantıklı olsalar bile, *neden bunu izlemek isteyelim ki diyecekler. Neden bir taksinin dışını çekesin ki?*

Beni araba tuttuğu için pek de ideal olmayan bir şekilde en arkaya itildim ama herkesi yeniden organize edecek zamanımız da yoktu.

Minibüs bir yalpalamayla kaldırımdan uzaklaşıyor. Joshua'nın geniş, haki kaplı kalçası benimkine bastırıyor ve sinir bozucu derecede güzel kokuyor. Sabun ve lezzetli *erkek* teni gibi. Böyle bir zamanda Josh'un teninin kokusu beni etkiliyorsa, seks yapmadan çok uzun süre geçirdiğim açık. Somali'den buraya kadar geldi. Onun da benim gibi uçak ve ter kokması gerekmez mi?

Beth bize Oahu hakkındaki rehber kitabını okumaya başladı. Bir insan sesi sizi gerçekten hasta edebilir mi? Çünkü ben onunki gibi hissediyorum. Ve yanımdaki havalandırmadan hiç hava gelmiyor. Yüzümü bir köpek gibi cama dayıyorum.

"Tıbbi bakım görünüşe göre mükemmel," diye duyuruyor. "Ülkedeki en iyilerden bazıları." Neden bu konuda bir şeyler okumak istediğini anlayamıyorum. Elbette, burada üç doktor var - Jim, Sloane ve Josh - ama bu gerçeği ilgi ölçeğinde *Drew Wilson'ın bindiği taksi* ile başa baş koyardım.

"Hastalanmak üzere misin?" Josh bana soruyor, *görünüşte* doktor olan biri için sesi oldukça korkmuş geliyor. Şüphelerim var: daha çok bir grup sivili insansız hava aracıyla yok etmesi için tuttuğunuz bir adama benziyor.

Burun deliklerimden sığ nefesler alıyorum. "Umarım değildir." Gözlerim dizüstü bilgisayar çantasına kayıyor. "Her ihtimale karşı biraz daha aç."

Daha da küçümseyici görünmeyi başarıyor ki bunun mümkün olduğunu hayal bile edemezdin.

"Seni araba tutuyor," diyor kesin bir dille. "Neden bir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Belki de beni kovalayan genç kız sürüsüyle ilgisi vardı."

"Tıpkı senin gibi Josh," diyor Beth, sanki *ikimiz de* bunu bir iltifat olarak kabul edecekmişiz gibi oğluna dönüp bakarak. "Yapılması gerekeni yapıyor."

Gözleri küçümseyerek üzerimde geziniyor. "Neredeyse ikiz gibiyiz," diyor dudaklarını kıvrarak. Sonra nefesinin altından ekliyor: "Ama ben yaşamak için *twerk yapmıyorum.*"

"Ve ben yeni tanıştığım insanlara karşı pislik değilim," diye tıslıyorum.

"Anlaşılan," diye mırıldandı, "tanıştığımız günü o kadar da net hatırlamıyorsun."

Çenem gerildi. *Ona* liseyi bitirip bitirmediğini sormadım. Anneme gümüşleri çalabileceğini s ö y l e m e d i m .

"Başını bacaklarının arasına koy," diyor. "Ve pantolonuma kusma."

Dr. Bedside Manner'ın önerdiği gibi vücudumu eğdim ve başımı öne eğdim.

Şu ana kadar Hawaii, gerçek hayatımdan daha yorucu olduğunu kanıtladı.

JOSH

I u çocuk televizyon programlarından öğrenmem gereken bir ders: her yalan, hatta ihmal yalanları, hatta birini kurtarmak için söylenen yalanlar bile, eninde sonunda dönüp sizi kışınızdand ısıracaktır. Ben hiç hepsinin aynı anda beni kışımından ısıracağını düşündüm.

Birkaç saat önce, çok uzun bir uçuşun sonunda, Hawaii'de ailemle geçireceğim zamanı iple çekiyordum. En azından *annemle vakit geçirmeyi* dört gözle bekliyordum. Onu sağlığına kavuşmuş -kemoterapinin son raundunu geride bırakmış- ve babamı yanında, iyi bir insan gibi davranırken, erkek kardeşimi de çok fazla içip bencil bir hıyar gibi davranırken bulmayı bekliyordum.

Ancak şu ana kadar sadece babam beklentileri karşıladı, çünkü annem açıkça iyi değil ve erkek kardeşim gelmeye bile tenezzül etmedi. Uçaktan hiç inmemiş olmayı dilemeye başladım.

Minibüs sonunda otele varıyor. Küçük bir mucize eseri kardeşimin diva kız arkadaşı kusmamayı başardı ama ben yine de olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkıyorum ve Halekulani'nin açık hava lobisine gidiyorum.

Burası huzur saçıyor, ağartılmış taşlar ve sessiz bir zarafet, kimsenin yüksek sesle konuşmadığı ve sanki tek misafir sizmişsiniz gibi hissettiren bir otel. Check-in sırasında sıra yok, saçmalık yok. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, bakımlı bahçelerden ve hafifçe çağıldayan çeşmelerden oluşan bir labirentin içinden (sessizce) otelin bizim kanadındaki asansöre yönlendiriliyoruz. Annem bize beşinci katta yan yana üç oda ayırmıştı. Her zaman maksimum birliktelik istiyor.

Odalarımıza vardığımızda, "Saat altıda barın orada buluşalım," diyor. "Gün batımı gösterisi yapıyorlar."

Pelüş bir kral yatağı olan bir yatak odası, bir masa, bir çalışma masası ve bir kanepenin sığabileceği kadar geniş bir oturma odası ve Diamond Head'e bakan uzun bir balkondan oluşan süitimizin kapısını açıyorum. Dooha'da, ancak ayakta durabilecek kadar uzun bir çadırdaki uyuyorum. Yakınlarda bir banyo olması bile bir lüks olurdu... burada ise iki tane var ve pantolonunuzu indirmekten başka her şeyi yapan Japon tuvaletleriyle tamamlanmış.

Annemden tek bir şey bile esirgeyemem. Bu seyahatin mükemmel olmasını istedi ve sanırım nedenini biliyorum. Keşke öyle olmasaydı... çok fazla. Mülteci kampında bisiklet lastiklerinden yapılmış tekerlekli sandalyeler ve hastane sandalyeleri kullanan çocuklar var. Bu parayla ne kadar ekipman satın alabilirdik? Ne kadar yiyecek?

"Gerçekten hiçbir fikrin yoktu," diyor Sloane. Oda hakkında konuşmuyor. Odayı *fark etmiyor* bile. Sadece *bunu* düşünüyor - bizi, iki saat öncesine kadar "biz" diye bir şey bile yokken.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Tanrım, ne dağınıklık ama.* "Hayır," diyorum ağzımı gülümsemeye zorlayarak. "Ama seni görmek çok güzel."

O kadar da harika değil, gerçekten.

Annemin onu davet ederek bana sürpriz yapma kararı... kesinlikle bir sürprizdi. Sloane'la sadece bir kaçamak yaptık, o kadar. Sonra Somali'den ayrıldı ve tesadüfen ilişkimiz sona erdi. Şimdi rahatlamamış gibi davranmak zorundayım, üstelik yaptığım diğer her şey gibi.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Havaalanıyla burası arasında bir yerde, olanları bir araya getirmiş. "Madem bittiğimizi *düşünüyordun*, neden annenin bitmediğimizi düşünmesine izin verdin?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Annemin Joel ya da benim bir yuva kurmamız fikrine ne kadar takıldığını açıklamak zor. Sanırım ilişkilere olan isteksizliğimiz için berbat evliliğini suçluyor ve tamamen haksız da sayılmaz. "Kemoterapiye girmeden hemen önce onu üzmemek istemedim," diye cevap veriyorum. Sloane'la olan meseleden zarifçe sıyrıldığımı, annemle olan konuşmayı da zarifçe geçiştirdiğimi sanıyordum. Ama şimdi ikisinin de ortasındayım.

Görevli içeri giriyor ve her bir bavulu yatağın ayakucundaki bankın üzerine koyarken sessizliğe gömülüyoruz. Adam gittiğinde, kadın odayı geçiyor ve hiçbir şey söylemeden çantanın fermuarını açıyor. Çantasının iç kısmı, daha önce hiç kullanılmamış gibi görünüyor.

bir fotoğraf çekimi için. Her şey preslenmiş, mükemmel bir şekilde katlanmış. Bu Sloane.

T. Düzenli, hassas, metodik.

Buna karşın, Drew'un çantası muhtemelen dikiş yerlerinden patlıyordur. Çantayı açtığında fırırlı külotların, sütyenlerin ve sabahlıkların konfeti gibi patladığını hayal ediyorum. Neden Drew'un külotlarını hayal ettiğim ya da neden hepsinin şeffaf ve son derece işlevsiz olduğunu hayal ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu rahatsız edici bir gelişme.

Sloane bir çekmece açar ve sonra kapatır. "Bu iyi olacak mı? Burada olmam?"

Hayır, sanırım. Şu anda yolunda gitmeyen o kadar çok şey var ki zar zor derin bir nefes alabildiğimi hissediyorum. "Elbette," diyorum, çünkü tek seçeneğim Hey, pek sayılmaz, onun yerine Atlanta'ya geri uçmak ister misin?

Dudakları gergin. "O zaman bana bir iyilik yap: Lütfen tüm yolculuğu kardeşinin kız arkadaşına yaltaklanarak geçirme."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Yaltaklanmak mı?"

"Onunla havaalanında benimle konuştuğundan daha çok konuştun," diye yanıtıyor. "Sonra da minibüste doktor moduna geçtin."

"Ondan pantolonuma kusmamasını istedim. Tıbbi bakımın zirvesi sayılmazdı."

Sanki aynı fikirde değilmiş ama daha fazla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyormuş gibi dudaklarını tekrar bastırıyor ve ben balkona çıkıyorum. Bu büyük odada artık yeterince hava yok. Sanırım biz gidene kadar da böyle hissedeceğiz.

Ellerim korkulukları kavıyor ve mükemmel manzaraya dik dik bakıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Annemle yaşadığım sorunlar, önümüzdeki iki hafta boyunca odamı paylaşan mutsuz bir eski sevgilim olmadan boğuluyormuşum gibi hissetmem için yeterli olacaktı.

Benimkinin yanındaki balkon kapısı kayarak açılıyor ve Drew uçsuz bucaksız sarı saçlarını at kuyruğundan kurtararak dışarı çıkıyor. Daha önce giydiği kapüşonu çıkarmış, altındaki atlete kadar soyunmuştu. Buz mavisi sütyen askılarını, tişörtün ince kumaşının altındaki dantel izlerini görüyorum. Köprücük kemiği, arı sokmuş dudaklar, çok fazla açıkta kalan ten. Her zaman kıyafetleri onu tam olarak içine alamıyormuş gibi görünüyor.

Ve buna karşılık içimde daha önce de yaşadığım o tuhaf, istenmeyen kıvılcımı hissediyorum. Bakışlarım gömleğinin altındaki dantel parçasına yöneliyor ve uzaklaşıyor.

Ben bundan daha iyiyim. Ve önümüzdeki iki hafta boyunca, bundan çok

daha iyi olmak zorundayım.

"Burada değilmişim gibi davran," diyor, içimi gören kahverengi gözleriyle.

"Planlıyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

DREW

J *Oshua*. Şimdiye kadar tüm beklentileri aştı.
Çünkü onun bir pislik olmasını bekliyordum ve Tanrım, o bunu öldürüyor.

Onu dışarıda bırakıyorum, Diamond Head'e bakıyor.
ona bir şey yaptı. Onu zihninde nefret ettiği şeylerin bir listesini hazırlarken hayal ediyorum:

1. *Drew*
2. *Annenin gümüşüne yönelik tehditler*
3. *Hareketsiz volkanlar*
4. *Drew, yine*

Yatak -beyaz, kabarık, büyük boy- beni çağırıyor ama uzanmaya cesaret edemiyorum. Çok yorgunum; okyanus kıyısındaki barda Bailey'lerle buluşmadan önce ayağa kalkma şansım yok. Bunun yerine duş alıyorum ve uyanık kalmaya çalışarak arazide dolaşıyorum.

Otelin merkezindeki mağazalardan birini incelerken telefonum cebimde çalıyor. Arayanın Tali olduğunu daha cevap vermeden anlıyorum, çünkü o hangi uçakta olduğunuzu yazan ve sağ salim indiğinizden emin olmak için kontrol eden türden bir insan. Harika bir anne olacak.

"Tek parça halinde gelebildin mi?" diye soruyor.

Dışarı çıkıp bir banka oturuyorum ve biraz inliyorum. Bütün gün *oturmaktan* nasıl bu kadar kaskatı kesildim? "Zar zor. Sana Joshua'nın ne dediğini tahmin edeceğim. Ağzından çıkan ilk şey."

"Gümüşleri çalma?" Belli ki onunla ilk tanıştığım anı duymuş. Yumuşak kıkırdaması ruh halimi biraz olsun hafifletiyor.

Parmak arası terliklerimden birini çıkarıp ayak parmaklarımı çimlere gömüyorum. Halekulani'nin çimleri bile diğerlerininkinden daha sessiz ve zarif. "Buraya onunla gelmiş olsalardı, eminim gelirdi. Ve cidden, gümüş neden hala bir şey? İnsanların *ağızlarına* koydukları bir şey. Ağzınıza koyduğunuz bir elması istemiyorsam, ağzınıza koyduğunuz *metali de istemem*. Ama her neyse... hayır, gümüşten bahsetmedi. *Terlediğini* söyledi, başka birinin *kanadığını* söyleyebileceği gibi. Sanki... bu terbiyeli insanların yapmayacağı bir şeymiş gibi."

Gülüyor. Tali tanıdığım en neşeli insanlardan biri ve şu anda kıbarca balayı bebeği olarak adlandırılan bebeği taşıyor, ancak bebek balayı gerçekleşmeden önce oradaydı, kesinlikle sersemlemiş durumda. "Eminim siz de her zamanki itidalinizle karşılık vermişsinizdir" diyor.

Geriye doğru yaslanıyorum, dalgın dalgın vitrindeki güzel beyaz elbiseye bakıyorum. Narin ve kız gibi, benim asla giymeyeceğim bir şey. "Ona karşı çok sevimliydim," diye cevap veriyorum. "Sayılır. Yorgun olduğum için her şey belirsiz ama bir yetişkin gibi davrandığımdan neredeyse eminim. Her neyse, müstakbel vaftiz oğlum nasıl?"

"Sen de Hayes kadar kötüsün. Erkek olduğunu bilmiyoruz. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, Whole Foods'taki bayana göre *o* benim güzelliğimi çalan bir canavar. Bunu bana gerçekten söyledi. *Bir kızın olacağını söyleyebilirim çünkü senin güzelliğini çalıyor*. Davis'e rehabilitasyona gitmeyeceğini söyledin mi?"

Doğru ya. Menajerim beni Utah'taki havalı bir rehabilitasyon merkezine sokmak için bir sürü torpil yaptı, bu da onu erkekler arasında bir prens gibi gösterirdi, ancak bunu bana sormadan yaptı ve rehabilitasyona ihtiyacım yok. Hâlâ turneye altı haftalık ara verdik, bu yüzden ilk kez beni *sözleşmeyi ihlal* gibi ifadelerle tehdit edemiyor.

Saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Muhtemelen uçaktan inmediğimde anlayacaktır."

"Keşke onu kovsaydın. Neden hayatın yumruklamak istediğim erkeklerle dolu?" diye soruyor. Six'i sorması için hazırlanıyorum, bu geziye gelmediğini itiraf etmek zorunda kalacağım an için hazırlanıyorum - ki bu sadece *hapiste* olduğunu açıklarsam affedilebilir görünüyor - *ama* o hala berbat menajerime odaklanmış durumda. "Lütfen Ben'i ara. O çok zeki bir avukat. Seni Davis'le olan sözleşmenden kurtarabileceğini biliyorum. Kocam da ona güvenir, Hayes'in kimseye güvenmediğini biliyorsun."

"Sana güveniyor," diye hatırlatıyorum ona.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sanırım bu iyi bir şey, çünkü ben onun karısıyım."

Tali ve Hayes mi? Yolculuk yapan bir çift. Başlarına ne geleceğini bilmeyen ama uzun soluklu bir yolculuk yapanlar. Evlilik ikisini de heyecanlandırıyor ve onları izlemek beni korkutuyor.

Çünkü sizi heyecanlandıran her şey, kaybedildiğinde çok daha fazla acı verecektir.

Otelin gece gün batımı gösterisi için okyanus kıyısındaki bara gittiğimde BAILEY'lerin hepsi toplanmıştı. Sloane hâlâ zengin dangalakların vergi boşluklarını öğrenmeye gelmiş gibi giyinmiş, ama Josh bir tişört ve haki şort giymiş ve onu orada, boyundan büyük bir sandalyeye yayılmış, çok iyi tanımlanmış pazuları sergilenirken gördüğümde içimdeki küçük sıçramayı tam olarak açıklayamıyorum. Bu, birinin fetişini duyduğunuzda aynı anda hem iğrenip hem de gıdıklandığınızı hissetmeniz gibi bir şey.

En sevdiğim kişiymişim gibi bana gülümseyen Beth'in yanındaki boş sandalyeye oturuyorum. "Altı'dan haber alan var mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, bakışlarında bir endişe titreşimi var. "Yarın kefaletle serbest bırakılana kadar bizimle iletişime geçemeyecek," diyor. "Yine de avukatı iletişim halinde. Umarım tüm Oahu'yu kaçırmaz ama bir yolunu bulacağız."

Ona göz kırptım. Havaalanında üç gün kalacağımızı söyledi ama Oahu'da altı gün kalacağız. Beth'in bir şeyleri boş yere umut eden, dilediklerini sürekli olarak yeniden ayarlayan ve sonunda hiçbir şey yolunda gitmediğinde her şeyin en iyisi olduğu sonucuna varan o acımasız iyimser insanlardan biri olduğundan endişelenmeye başlıyorum.

"Oahu'yu özlese bile, birlikte görebileceğiniz başka adalar da var!" Beth elimi okşayarak şöyle diyor. "Her şey yoluna girecek. Geldiğin için çok mutluyuz." Başımı sallıyorum ama gerçek şu ki o kadar yorgunum ki hissizleşiyorum, o kadar yorgunum ki vücudum yorgunluktan kendini kapatıyor - yetmiş sekiz derece ve titriyorum - ve yalnızım, yabancılarla tatildeyim. Ayrıca odamdan aşağı inmeden hemen önce Davis'le yaptığım konuşmanın etkisindeyim. *Rehabilitasyona ihtiyacın olup olmaması umurumda değil, Drew, dedi. Umurumda olan tek şey*

Rehabilitasyona ihtiyacın var gibi görünüyor ve kesinlikle öyle görünüyor. O yüzden kışını kaldırıp uçağa binsen iyi olur.

Özetle, işler istediğimden biraz daha az iyi gidiyor.

İçeri girdiğimde sipariş ettiğim mai tai geldi ve Sloane *bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin der* gibi kibarca kaşlarını kaldırdı. Sloane'u bir volkanın içine ittiğimde Bailey'ler hala geldiğim için mutlu olacaklar mı merak ediyorum.

Beth masaya birkaç şey sipariş ediyor ve yolculuk için yaptığı pek çok plan hakkında sohbet ediyor. Kendi annemde olmayan her şey onda var: neşeli, kabullenici, arada sırada işlenen suçları görmezden gelmeye istekli. Six ne kadar kazanırsa kazansın gitar çalmanın bir hobi olduğunu düşünen babasına çok kızıyor ama annesi hakkında pek konuşmuyor. Belki de iyi bir annesi olduğunu bu şekilde anlarsınız: Annesi bir binanın temeli gibidir, çok az dikkat çeker, sadece onu ayakta tutmak için oradadır.

Yine de hepsi tahmin. Aslında iyi anneler hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Beth titrediğimi fark ediyor ve bana şalını giydirmeye çalışıyor, işte o anda Josh'un dikkati bana odaklanıyor. Gözleri keskinleşiyor, sanki burada olduğumu unutmuş ve hatırlamak tatsızmış gibi, sonra da dudakları küçümseme ile kıvrılıyor. *Onu bir minibüse koyarsak kuser diye düşünüyor. Dışarı çıkarırsan ateşini ayarlayamaz. İnsanların gümüşlerini çalmak dışında neyi iyi yapıyor?*

Tıpkı ailemle vakit geçirmek gibi, bu yüzden genellikle bunu yapmıyorum. Normal şartlar altında bunu görmezden gelebilirdim ama şu anda bu kadar yorgun ve moralsizken bunu yapmak çok daha zor. Bu gece, bir anlık bir şeymiş gibi gelmiyor. Sanki tüm hayatımı insanları hayal kırıklığına uğratarak geçirecekmişim gibi geliyor.

Hepimiz kendi yolumuza gittiğimizde rahatladım. Yatmaya hevesli bir şekilde odama giriyorum ama onun yerine balkona çekiliyorum. Diamond Head'in üzerinde dolunay alçakta asılı duruyor. Ara sıra ayık olduğumu dünyaya kanıtlamak için fotoğrafını çekip Instagram'da yayınlamam gereken türden bir saçmalık gibi görünüyor ama çok yorgunum. Esniyorum, içeri girmek için döndüğümde gözüme bir şey çarpıyor: deniz duvarının üzerinde duran yalnız bir figür. Joshua. Muhtemelen orada denizin gücünü kötülük için nasıl kullanabileceğini düşünüyor, ama sonra yere bakıyor ve ellerine bakıyor, sanki dünyanın ağırlığı omuzlarındaymış gibi ve biraz endişeye benzer bir şey hissediyorum.

Bu gece dikkatini bu kadar dağıtan neydi? Ve neden aylardır görmediği kız arkadaşıyla birlikte değil?

GörünüŖe göre iki kiŖilik romantik bir seyahatte kendini yalnız hissedenden tek kiŖi ben değilim.

DREW

22 Ocak

T Günde 23 saat, hiçbir şeyi umursamayan bir kızım. Kahvaltı simidimden bir sıra kola yaparım, jöle banyosunda biriyle güreşirim, herkes uçurumun derinliği hakkında endişelenirken ben uçurumdan atlarım.

Aşağıdaki su.

O kız *olmadığım* tek bir saat var, o da bu saat. Sabah dört. Eve döndüğümde saat on, bu yüzden uyanmış olmam biraz mantıklı, ama yine de uyanırdım çünkü her seferinde aynı şey oluyor: gözlerim açılırken kalbim hızla çarpıyor, çoğu zaman tanıdık olmayan karanlık bir odayı tarıyorum. Korkunç derecede yalnız olduğumu ve her şeyde başarısız olduğumu fark ediyorum, diğer insanların beni övmek istedikleri şeylerde bile.

Sahte olduğumu, dergilerde boy gösteren ve binlerce kişiye gösteri yapan bu kişinin aslında ben olmadığımı kabul ettiğim saat. Benim adımları taşıyor, artık bana neredeyse hiç benzemiyor ve *hoşlandığım* biri bile değil... yine de hayatta başarılı olabilmemin tek yolu, istediğimi elde edebilmemin tek yolu, zaten sahip olduğumdan daha da fazla onun gibi davranmak.

Her şeyin daha iyi olup olmayacağını merak ederek otuz dakika yataкта yattıktan sonra kalkıp koşuya çıkmak için giyiniyorum. Koşmayı sevmiyorum ama burada çok fazla açık büfe var ve kilo alırsam Davis beni öldürür.

Asansörle aşağı iniyorum ve caddeye çıkan yollarda dolaşıyorum. Fıskiyelerin şırıltısı ve ara sıra resepsiyondaki birinin mırıltısı dışında ortalık sessiz. Bu konuda doğal olarak güven verici bir şey var. Tüm şehir ve belki de tüm ada hakkında: *hava ılıman, ağaçlar*

meyve verir. Her şeyinizi kaybedebilir ve bir şekilde hayatta kalabilirsiniz. Harcaabileceğimden çok daha fazla param var ama bu fikir bana hala cazip geliyor.

"Lütfen bana yabancı bir şehirde sabahın beşinden önce koşmayı planlamadığını söyle," diyor alçak bir ses, nerede olsa tanırım, çünkü günün yirmi dört saati beni *bu kadar küçümseyen* tek bir kişi var.

Döndüğümde Josh'un ay ışığında bana baktığını görüyorum. Gözleri bir yaz fırtınası gibi; kaşlarının arasındaki yarık bir hendek kadar derin. Onu görünce midemde tuhaf bir kıpırtı hissediyorum... ve bunu görmezden geliyorum.

Ve Josh'un beni düzeltmekte ve eleştirmekte özgür hisseden uzun listeye kendisini eklemesine izin vermeyeceğim. Ne yaptığım onu neden ilgilendiriyor ki? Birinin tek yatak odalı dairesinden gümüş çalmaya hazırlandığımdan mı endişeleniyor?

"Peki," diye cevap veriyorum en tatlı gülümsememle. "Kaçmayı planlamıyorum." Ve sonra dönüp koşmaya başlıyorum.

Kulaklığımı takarak ana caddeye doğru ilerliyorum. Alışverişten nefret etmeseydim şimdi alışveriş yapmaya gücümün yeteceği türden, gülünç derecede pahalı mağazaların olduğu uzun, çok uzun bir sıranın yanından geçiyorum.

Benim soundtrack'im Sacramento'dan oldukça yumuşak bir grup. Çoğunlukla akustik gitar çalıyorlar ama inceden büyüğe, rahattan tüylerimi diken diken etmeye geçişlerini seviyorum.

İlk plak anlaşmamı yapmadan ve asla kendi parçalarımı icra edemeyeceğimi keşfetmeden önce yazdığım türden bir müzikti bu. Artık konserlerde gitar bile çalmıyorum. Menajerim ilk başta, *orada durup sadece bir enstrüman çalmak için çok sıcak olduğunu söyledi. İnsanlar gösteri istiyor.*

Belki de her şeyi kendi bildiğim gibi yapmakta ısrar etmeliydim ama yirmi yaşındaydım, beş parasızdım ve daha fazlasını beklemeye devam edersem elim boş kalmaktan korkuyordum. Şu anda bulunduğum yere bakarak pek çok insanın bunun bir hata olduğunu söyleyeceğinden şüpheliyim.

Dükkânlar aniden sona eriyor ve yerini kaldırımın hemen dışında devasa, kıvrımlı bir ağacın yükseldiği küçük bir sahil parkına bırakıyor. Sarsılarak duruyorum ve ona bakıyorum. Dolunayın ışıltısı altında, Disney'in yarattığı bir şey gibi büyüklük görünüyor.

"Bu bir banyan," diyor arkamdan bir ses. Şaşkınlıkla nefes alıyorum ve Joshua'ya dönüyorum.

"Beni *takip mi* ettin?"

Dili yanağını okşuyor. "Kesinlikle bu kadar yavaş koşmazdım
seçim."

"Neden?" Havlıyorum. Ayağım vurmaya başladı. Bunun kendime ayıracağım zaman olması gerekiyordu. Ya da en azından beni A sınıfı kabahatlerle suçlayan insanlardan uzakta geçireceğim zaman. "Burada kimse yok."

"Doğru ya. Karanlıkta ve tanık yokken dışarıda olmanın ne kadar güvenli olduğunu unutmuşum." Burnunun kenarını sıkarak derin bir iç çekti. "Koşu yapan kadınlara yönelik saldırıların çoğunun sabah saatlerinde gerçekleştiğinin farkında mısın?"

Bir elektrik direğine yaslanıp gerinmeye başladım. Şimdiden kaskatı kesildim. "Görünüşe göre birileri kadın koşuculara saldırmamanın en iyi yolunu araştırıyor. Az önce Tiffany ve Jimmy Choo'yu geçtik. Şu anda buradaki en çürük, en tehlikeli adam muhtemelen *sensin*."

"Hı-hı," diyor. "Yanılıyor olma ihtimaline karşı, Drew, kendini tam olarak nasıl savunacaksın? Boyun yaklaşık bir metre."

"Beş-altı yaşındayım," diye homurdanıyorum. "*Ve* inanılmaz formdayım. Senin boyunda on adamla dövüşebilirim."

Bu belki biraz abartı olabilir. Ama kesinlikle Max Greenbaum'un kışını tekme tokat dövdüm. Bu olay olduğunda dokuz yaşında olmasaydık ve o yaşına göre gerçekten küçük olmasaydı muhtemelen daha az etkileyici olurdu.

Kaşları kalktı. "On adam mı?"

"En *az* on tane. Hepsi aynı anda. Tarantino filmleri benim dövüş yeteneklerimin soluk bir taklidi."

Kuma doğru adım atıyor. "O zaman göster bana," diyor. Omuzları gevşemiş. "Kendini nasıl savunduğunu göreyim."

Cırcır böcekleri cıvıldıyor, rüzgâr esiyor ve ay ışığı onun kendini beğenmiş mükemmel yüzüne vuruyor.

"Ellerim tescilli ölümcül silahlardır. Ve taşaklarını tekmelemeyi ne kadar çok istediğimi hafife alıyorsun," diye cevap veriyorum. "Ben olsam bunu zorlamazdım."

Çenesini eğiyor ve ağzı neredeyse daha az sert bir şekle dönüşüyor. "Öyle mi? Çünkü emin olmayan biri gibi davranıyorsun."

Şimdi blöfümü gördüğüne göre, bunu yapmak zorundayım ama aslında onu düşündüğüm kadar incitmek istemiyorum. Yani, evet, hala onu incitmek istiyorum. Sadece daha az. Ayrıca, benden bir karış daha uzun. Bir kızılacağı dövmeye çalışmak gibi olacak.

"Dövüştüğüm son adam pantolonunu ıslattı. Bu gerçekten riske atmak isteyeceğin bir şey mi?"

"Çok daha zayıf olduğunu kabul etmekte özgürsün," diyor kollarını geniş göğsünde kavuşturarak, "ve koşuya devam edebiliriz."

Tamam, önceki ifademi geri alıyorum. Bu adamın canını yakmak istiyorum.

Ani bir hareketle bacağımı savurdum. Uzun zaman oldu ama hâlâ iyi bir yuvarlak tekme atabiliyorum. Ama tam temas etmek üzereyken bacağımı yakaladı. İki saniye sonra ben yerdeyim, o da üstümde diz çökmüş.

Bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum ama Max Greenbaum zaferimin biraz lekelenmiş gibi hissettiğimi biliyorum.

Beni kolumdan tutup yukarı çekti. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum kendimi fırçalayarak. "Bir dişiyi yere atmaktan biraz fazla hoşlanıyor gibisin. Sloane'un her zaman bu kadar mutsuz görünmesine şaşmamalı."

Yüzü önceki ciddiyetine geri döndü. Belki biraz alçaktan nişan aldım ama

Onu davet eden *ben değilim*.

"Bunu senin imtiyaz konuşman olarak kabul ediyorum," diyor. "Bu arada bugün biraz ağırdan almak isteyebilirsin. Uzanmak Bailey'nin tatil programında asla yer almıyor."

"İyi olacağım," diye cevap veriyorum. "Sen kendin için endişelen."

Solunum cihazımı bulmak için cebimi yokluyorum ama onun önünde kullanmaya hiç niyetim yok, yoksa sürekli büyüyen kusurlarım listesine *astım* hastası olduğumu da ekleyecek. Ve sonra Diamond Head'e doğru dönüp koşmaya başlıyorum, sırf Joshua Bailey'e tavsiyesine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için planladığımdan daha uzun ve daha sert koşmam gerektiğini biliyorum.

JOSH

T Bu sabah 6 mil koşmaya kesinlikle niyeti yoktu. Otelin önünde durduğumuzda yere yığılacakmış gibi görünüyor. "Beni her gün takip mi edeceksin?" diye soruyor, öyle nefes alıyor ki kelimeleri zar zor çıkarıyor.

"Umarım değildir," diye cevap veriyorum. "Bu ancak bir antrenman sayılır."

şu anda eğilmiş, avuçlarını kalçalarına bastırmış, nefesini tutmaya çalışıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor ve ben kendimi hatırlamadan önce göğüs dekoltesini bir an için görebiliyorum.

"Bak," diyorum, "tek yapman gereken bir daha sabahın beşinde tek başına koşmayacağına söz vermek."

Doğruldu. Sabahın ilk ışığında, kızarmış, çıplak yüzlü ve şaşkın gözlerle, muhtemelen olduğundan çok daha genç ve çok daha masum görünüyor.

"Yabancıardan çok korkuyorsunuz ve yasal açıdan bakıldığında, bu ifadenin spesifikliğinin onu işe yaramaz hale getirdiğini belirtmek isterim. Örneğın yarın 5:05'te koşabilirim."

"Kimsenin seni öldüresiye dövmemiş olması gerçekten şaşırtıcı," diyorum ona bıkkınlıkla. "Ve yabancıardan bahsetmiyorum. Seni en iyi tanıyan insanlardan bahsediyorum."

Sırıttıyor, orta parmağını bana doğru çeviriyor ve yürüyüp gidiyor.

Sonunda ondan kurtuldum, ama Sloane uyuyor olacağı için henüz odaya gidemiyorum - uyanık olsaydı oraya gitmek istemezdim zaten. Dün gece kanepede yattım, ki bu aramızdaki durumu iyileştirmedi. Sadece yapılacak en doğru şey gibi geldi. Geçen yaz kaldığımız yerden devam edemem.

bunun bir anlamı olduğunu düşünürdü. Yolculuğun sonunda kendimi tekrar çıkaracağımı bildiğim halde değil, ki bu babamın ve kardeşimin yapacağı türden bir şey.

Havuz kenarındaki şezlonglara gidip güneşin Diamond Head'in arkasından yavaşça doğuşunu izliyor ve bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu düşünüyorum. Tüm sırlar üzerimde dün olduğundan daha fazla ağırlık yapıyor.

Kardeşimin baş belası kız arkadaşına bakıcılık yapmak şu an ihtiyacım olan şey değil.

Karanlıkta tek başına koştuğunu düşünüyorum ve sessiz bir iniltiyi bastırıyorum. Ve göğüs kafesime zar zor vururken bana aynı anda on adamla dövüşebileceğini söylüyor. Kardeşim daha önce de eve sorunlu kadınlar getirmişti ama Drew Wilson açık ara en kötüsü.

BİR SAAT sonra kahvaltıya oturmuştuk ki Drew elinde açık büfeden aldığı karbonhidrat dolu tabağıyla çıkageldi.

"Günaydın Joshua, Sloane," diyor abartılı bir samimiyetle, tabağını Sloane'un karşısına koyuyor ve bir sandalye çekiyor. "Yemek yemeyecek misin?"

"Açık büfelere felsefi bir itirazım var," diye cevap veriyorum.

Gözlerini deviriyor. "Daha tam olarak oturmadım bile ve sen kahvaltıyı sıkıcı hale getirmeyi başardın," diyor. "Sorun nedir? Çok fazla zevk mi?"

"Bu yemek israfı," diyorum ona. "Yarısı çöpe gidiyor." Anlamayacağını biliyorum. Sanki bu büfe diğer insanların ağzından yemek alıyormuş gibi değil. Sadece görmemek daha kolay. Kamptaki çocukları, böyle bir kahvaltının hayatları boyunca hatırlayacakları bir şey olacağını düşünmemek daha kolay.

Drew yarım çikolatalı kruvasanı ağzına atarken bana mümkün olan en abartılı gülümsemeyi gösteriyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse bu hafta normalden çok daha fazla yemeyi planlıyorum. *O* kadar çok atmayacaklar."

Sloane, Drew'un tabağına dikkatle bakarak, "Amerikan aşırılığı, gerçek yoksulluğa tanıklık etmiş insanlara itici geliyor," diyor, sesi küçümsemeyle dolu.

"Ah, öyle mi?" Drew soruyor, gözleri Sloane'un sandalyesinin arkasında asılı duran pahalı çantadan elindeki kupaya kayıyor. "Büyük boy kapuçino nasıl bu arada? *Amerikan aşırılıkları* genellikle oldukça lezzetli oluyor."

Mükemmel. Sloane olabildiğince yargılayıcı olmaya karar verdi ve Drew da onu yemlemeye karar verdi. Tam da bu boktan gezinin ihtiyacı olan şey.

Annem ve babam masada artan gerginlikten habersiz, açık büfeden tabaklarla geliyorlar ve annem güvenilir rehber kitabını -Oahu, *Bir Ömrün Macerası- çıkarıp* bana doğru uzatmadan önce açıyor.

"Bugünkü yürüyüşün adı Pillboxes," diyor. "Bir dağın içine inşa edilmiş bu küçük askeri sığınaklar var. Muhteşem manzaralar."

Bailey'ler daha önce hiç rahat bir aile gezisine çıkmadılar, bu yüzden bu beni şaşırtmadı ama patika çok dik görünüyor. İmkansız değil ama annemin şu anda denemesi gereken bir şey de değil.

"Anne," diyorum dikkatlice, "bu ısırmak için çok fazla gibi görünüyor. Belki bugün daha çok rahatlama zamanı olabilir?"

"Ben iyiyim," diyor göz göze gelmeyi reddederek. "Sanırım ilk fotoğraf aldatıcı."

Destek için babama bakıyorum. Yanında olmak isteyeceğim son kişi o, ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Fark edemeyecek kadar e-postalarını kontrol etmekle meşgul.

Sloane kaşlarını çatarak saatine dokunur. "Çekilmek zorunda kalabilirim. Saat 10'a manikür randevusu aldım."

Drew'in gözleri benimkilere kaydı ve sırttı. *Demek açık büfe 'Amerikan aşırılığı',* diyor yüz ifadesi, *ama otelin spa'sında manikür değil?* Bakışları Sloane'un bileğine kayıyor. *400 dolarlık akıllı saat değil mi?* Bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum ve işin kötüsü, haklı da.

"Baba," diyorum sesimin sakın çıkmasını isteyerek, "ne düşünüyorsun?"

Benden kitaba bakıyor ve iç geçiriyor. "Beth, Josh haklı. Oraya gittiğimizde bir göz atarız, ama bunun yerine sahile gitmeyi düşünelim."

Annemin yüzüne bir gölge düşüyor. O gölgenin tüm şüphelerimi doğrulamamasını istiyorum. Çok geçmeden onu uzaklaştırıyor ama ben onu gördüğümü unutamıyorum.

Ve bu arada Sloane, sanki cevaplamaya kararlı olduğu son derece zor bir denkleymişiz gibi yine benimle Drew'un arasına bakıyor. "Manikürümü yeniden planlayacağım," diyor. "Sorun değil."

Güneş ışığı kör edici bir sıcaklıkla masaya vuruyor ve birkaç kuş tabaklardaki yiyecekleri çalmaya çalışıyor. Babam tüm bunları görmezden geliyor, telefonuna geri dönüyor ve annem bir kez olsun onları kovacak enerjiyi toplayamıyor. Sloane ise sanki üç küçük kuş Hitchcock filmlerinden fırlamış gibi masadan kalkıyor ve cebinden antibakteriyel jel çıkarıyor.

Drew ise tüm bu olanlara gülüyor, mükemmel dudaklarından çikolata yalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve lüks tatilimizden kaçıp işe geri dönmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum.

DREW

We minibüsle götürüldük, bu sefer ben önde gidiyorum, bu da mantıklı çünkü a) araba tutması ve b) çiftler gezisinde sevgilisiz beşinci tekerlek olmam. Beth şoföre bizi Kailua'da bıraktırdı.

Yürüyüşümüzün başladığı yer aynı *kasaba* bile değil, yürüyüşün manzaralı olacağına ısrar ediyor. Bu herkes için çok fazla ve Beth kemoterapinin son turunu iki ay önce bitirdi. Kendini neden bu kadar zorladığını anlamıyorum - kesinlikle, eğer kaçırdığına pişman olduğu bir şey varsa, daha sonra kendini daha iyi hissettiğinde geri dönecek paraları var.

Yirmi dakika boyunca, beyaz kumların ve masmavi denizin yanından geçiyoruz, hemen önümüzde sudan fırlayan iki küçük dağ var - Beth ve rehber kitabına göre Mokulua Adaları. Ben hariç herkes suyunu yudumluyor -sadece Joshua *hatırlattığı* için yanıma su almamayı tercih ettim, bu da beni rahatsız etti. Umarım onun yerine getirdiğim Sour Patch Kids iyi bir ikame olur.

Sonunda dağla yüzleşmek için ana yoldan sapıyoruz. İnkâr edilemeyecek kadar güzel, o sivri yeşil kayalıklar yükseldikçe yükseliyor ve benim bir adım bile daha ileri gitme arzum yok. Bundan kurtulmak için tek umudum herkesi tırmanmamaya ikna etmek.

"Şu dağ sarp," diye öneriyorum.

"Çoğu dağın aksine," diyor Josh, her zamankinden daha da alaycı bir şekilde ve ben onu ellerim boynundayken altımda kısıtılmış olarak hayal ediyorum.

Drew, nefes alamıyorum, derdi.

Biliyorum, cevap verirdim. Hepsi gümüşlerini çalmak için yaptığım uzun vadeli planın bir parçası.

Sloane, "Bunun yerine sahilde oturmak fena olmazdı," diyor. Jim ve Beth de onunla aynı fikirde olunca içimde bir rahatlama ısılgı çalıyor. Bu işten kurtulacağım ve Joshua'ya hiçbir şey itiraf etmek zorunda kalmayacağım.

"Siz ne isterseniz seve seve yaparım," diye söze giriyorum.

Joshua bana, "Yürüyüşe çıkacağım," diyor, gözlerinde normal parıltılarından belki de yüzde yirmi daha şeytani bir parıltı var. Sırt çantasında sakladığı *dört* su şişesinden birini çıkarıp ensesine biraz serpiyor. "Ama muhtemelen bu sabahтан sonra yorulmuşsundur, bu yüzden kesinlikle dinlenmelisin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "*Zerre kadar* yorgun değilim." Bu kesinlikle yalan. Bu sabah o kadar çok ibuprofen aldım ki aşırı doz riskine girdim ve hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum.

Önce sen der gibi bir hareketle elini patıkaya doğru uzatıyor ve ben de toprak patıkayı adımlıyorum. Patika cehennem gibi dik. Ondan uzaklaşmak için olabildiğince hızlı hareket ediyorum, ama o beni kolaylıkla yakalıyor, uzun bacakları benim her bir adımına karşılık haksız bir şekilde üç adım atabiliyor.

"Nasıl gidiyor, boksör?" diye soruyor yaklaşık beş dakika sonra.

"İnanılmaz," diye cevap veriyorum, adımlarımı hızlandırarak. Güneş üzerime vuruyor ve tişörtüm tenime yapışıyor. Keşke çantasındaki su şişelerinden birini bana verseydi. "Peki ya sen? Yani, senin yaşında... eşyaların kırılması konusunda endişelenmen gerekmiyor mu?"

"Otuz iki yaşımdayım," diye homurdanıyor.

"Huh," diye cevap veriyorum biraz soluk soluğa, o kadar büyük bir basamağa tırmanmak için bir ağaca tutunmak zorunda kalıyorum. "Ben daha yaşlı olduğumu tahmin ederdim. Belki de sen ve Sloane çok ölü görüldüğünüz içindir."

"Eskilerden bahsetmişken," diyor adımlarımız yeniden ritme girerken, "güzel bel çantası. Motorlu bir scooter ile birlikte mi geliyor yoksa onu ayrıca mı satın almanız gerekiyor?"

"Solunum cihazım için, göt herif."

Mutluluk dolu bir an boyunca sessiz kalıyor ve ayakkabılarımızın altından kayan küçük taşlardan başka ses çıkmıyor. Tekrar konuştuğunda, sesinde her zaman ki küçümseme yok. "Astımın ne kadar kötü? Bu sabah iyi görünüyordun."

"O kadar heyecanlanma," diyorum. "Bu yürüyüş zor değil, bu yüzden beni öldürmesi pek olası değil."

"Hâlâ vakit var," diyor neşeyle. "Annem bir sürü yürüyüş planladı."

Bir kahkahayı bastırıyorum ve sonra Joshua bu yürüyüşü mümkün olduğunca zevksiz hale getirmek için gözcü noktasının yanından hızla geçerken derin bir iç çekiyorum ve ona parmağımı gösterme sürecinde kazara tepeden aşağıya doğru yürüyen iki kızla göz göze geliyorum. Yüzlerinde tanıdık bir ifade görüyorum ve omurgam sertleşiyor. Yine o lanet saçlar. *Beni fark edin* yazan bir neon tabela da takabilirdim.

"Affedersiniz," diyor içlerinden biri arkamdan ve ben midemdeki yavaş batışı görmezden gelerek kendimi dönmeye zorluyorum. "Siz Drew Wilson mısınız?"

Böyle bir etkileşim iki şekilde sonuçlanabilir: Onlara kibarca yürüyüşün ortasında olduğumu ve duramayacağımı söylerim ve hayatlarının geri kalanını beni dinleyecek herkese ne kadar kaltak olduğumu anlatarak geçirirler. Ya da onlara istedikleri her şeyi verebilirim ve onlar da daha zayıf olacağımı düşünmelerine rağmen ne kadar iyi biri olduğumdan bahsederler.

Aslında bu bir seçim bile değil.

Josh'un gözleri binlerce güneşin gücüyle arkamdan bana bakarken yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet, merhaba."

Bir fotoğraf istediler. Her biri için ayrı bir tane ve onlar bana bir sonraki albümle ilgili sorular sorarken ben de onlara cevap veriyorum - ki bu albümün berbat olacağı gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum. Josh arkamdan sabırsız sesler çıkarana kadar gitme belirtisi göstermiyorlar.

"Erkek arkadaşın mı?" diye soruyor içlerinden biri, takdir dolu bakışlarını onun üzerinde gezdirerek.

"O mu? Hayır. Bildiğim kadarıyla Şeytan'ın Dünya yüzeyinde bir yoldaş edinmesine izin verilmiyor."

Sonunda gidiyorlar ve tepeye geri döndüğümde Joshua kaşlarını kaldırmış bir şekilde orada duruyor. Tanrı'ya şükür bana bir şişe su uzatıyor. "Şeytan'ın bir yoldaş edinmesine izin yok, ha?"

"Ben de öyle duydum," diye cevap verdim umursamazca. "Eminim siz kurallara daha aşinasınızdır."

Dili üst dudağına dokunmak için dışarı fırlıyor. Gözlerinde bir eğlence pırıltısı görüyorum, ama o metanetle bunu bastırmayı başarıyor. Kızlara başını sallayıp iç geçiriyor. "O saçma fotoğrafları internete koymaya başladılar bile."

Omuz silkiyorum. "Sen de bir tane ister misin? Instagram'da paylaşıp ne kadar güzel olduğumdan bahsedebilirsin ama sonra gerçek hayatta o kadar güzel olmadığımı söylersin."

Bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Ağzımda oyalanıyor. "Instagram'ım yok."

Alnımı şapırdatıyorum. "Aman Tanrım. Ciddi misin sen? Bana kaç yaşında olduğunu tekrar söyle, çünkü benim büyük büyükbabamın bile Instagram'ı var. Gerçi Instagram'ını Rus Devrimi ile ilgili infografiklerle dolduruyor, bu yüzden çok fazla beğeni almıyor."

Homurdanıyor ve tekrar tepeye tırmanmaya başlıyor. "Instagram'ı neden isteyeyim ki?"

"Somali'nin fotoğraflarını paylaşabilirsin," diye önerdim. "*İşte güzel bir gün batımı.*

Burada silahla yaralanmış bir çocuk var."

"Gün batımları günde sadece bir kez olur," diyor karanlık bir sesle. "Yani çoğu zaman ikinci seçenek olurdu. Yine de bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim."

"Tanrım," diye iç geçirerek peşinden koşuyorum. "Sana hiç hafiflemeni öneren oldu mu?"

Ayakları bana doğru dönerken kayalar yokuş aşağı kayıyor. "Bazı şeyler beni rahatsız ediyor."

"Fark ettim," diye yanıtlıyorum, suyumdan bir yudum daha alarak. "Hafif zevk, toplumsal ilerleme, başka ne olabilir?"

Dönüp bana öyle bir bakıyor ki, boyum bir santim uzamış gibi hissediyorum. "Başkalarının talihsizlikleriyle dalga geçen şımarık prensesler," diyor ve sonra beni bir toz bulutu ve hafif bir pişmanlık içinde bırakarak uzaklaşıyor.

Altı benim şakama gülerdi, diye düşünüyorum savunmacı bir şekilde, Joshua'nın haklı olabileceğini düşündüren midemdeki küçük düğümü görmezden gelmeye çalışarak.

İlk sığınakta bekliyor, sanki daha sonra kuşatmayı planlıyormuş gibi manzarayı inceliyor.

"Özür dilerim," diyorum sessizce çünkü özür dilemekten gerçekten nefret ediyorum. "Pislik gibi davranıyordum."

Uzun bir süre bana baktı. "Evet, öyleydin. Ama hafiflemem gerektiğini söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Yani *ikimiz de* mi hatalıydık? Bunu mu söylüyorsun?"

Ağzı hafifçe kıpırdıyor. "Evet, aynen öyle. Ben de *bunu* söylüyordum."

"Gülümse," diye talimat veriyorum, Beth için fotoğrafını çekmek üzere telefonumu kaldırıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, ağzı düz ve yüzünün hareket eden tek kısmı tek bir kaş, "*Neden benim resmimi çekiyorsunuz?*" diyor. *Sadece ABD Pasaport Ofisi tarafından istendiğinde fotoğraf için ayağa kalkarım.*

Yine de fotoğrafını çektim, sırf ona inat olsun diye. Bir köyü yağmalamanın ya da *prima nocta* ilan etmenin eşiğindeki düşünceli, erkeksi

bir Viking gibi görünüyor.

"Her ne kadar çirkin olsan da," diyorum ona, "gülümseyebilseydin iyi bir fotoğraf çekilebilirdin."

Kaşlarını bir kez daha kaldırıyor. "Gülümseyemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" "Şu anda ben seni *suçlarken* bile gülümseyemiyorsun. Bunu yapamamaktan. Yüzünüzde sadece iki ifade var: hafif iğrenmiş ve gerçekten iğrenmiş."

Boğazından alçak, sıcak bir ses geliyor. Neredeyse sessiz bir kahkaha ile karıştırabileceğim bir ses. Bundan memnun olmamak istiyorum. "*Sana* bakışımı *herkese* bakışımla karıştırmazdım," diyor ve tepeyi dönüp ikinci sığınağa doğru ilerliyor.

Pislik.

On dakika daha tırmanıyoruz ve nihayet hedefimize ulaştığımızda, tamamen tükenmiş durumdayım ve kendimi zirveden atıp en iyisini ummaya hazırım. Bunun yerine, dönüyorum ve yan tarafına tırmanmak için ilk dayanağı tutuyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor.

Tırmanmaya devam ediyorum, her ne kadar basamaklar birbirinden uzak olsa da ve özellikle üst beden gücüne sahip olmasam da.

"Tepeden bir selfie istiyorum," diye cevap veriyorum, "böylece ne kadar sağlıklı olduğumu kanıtlayabilir ve rehabilitasyona ihtiyacım olduğunu söyleyen tüm o sık kafalıları günlerini gösterebilirim."

"Kulağa kesinlikle sağlıklı geliyor," diye mırıldanıyor ve hiç çaba göstermeden beni takip ediyor.

Tepeye ulaştığımda manzarayı seyredivorum. Okyanus hayal edilebilecek en koyu mavi, yeni bir kutudan çıkarılmış ve hayata getirilmiş kraliyet mavisi bir boya kalemi. Uzakta bir kayık suyun üzerinde, buradan bir pirinç tanesi kadar küçük olan Mokulua Adaları'na doğru ilerliyor. Bir an için gözlerimi kapatıp hayal ediyorum; tek ses rüzgârın uğultusu, kimse bana aval aval bakmıyor. Bazen böyle çorak bir adada tek başıma yaşayabileceğimi düşündüğüm oluyor. En azından o zaman dünyanın yarısı rehabilitasyona ihtiyacım olduğunu söylemeden düşebilir ya da *TMZ* hamile olduğumu öne sürmeden adet öncesi şişkinlik yaşayabilirdim.

Gözlerim açılıyor ve onu çok yakınımda dururken buluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece düşmediğinden emin oluyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. "Anladığım kadarıyla bunu bazen yapıyorsun."

Telefonumu indirdim ve ona öfkeyle baktım. Amsterdam'ı duymamış olan tek kişinin o olabileceğini düşündüm. "Amsterdam'ı

Sabahtan beri bunu yapıyorsun, değil mi?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Yolculuğun başından beri aslında."

Ağzım hareket ediyor ve onu sabit tutmak için mücadele ediyorum.

"Bunu aradan **ç ı k a r d ı ğ ı m ı z a** sevindim."

Ve sonra güldüm. Joshua hala lanet bir pislik. Gümüşle ilgili o yorumu yapmamış olsaydı, muhtemelen yine de onunla arkadaş olmak isterdim.

JOSH

Man düşünmek istediği kadar evrimleşmiş değildir - konu seks olduğunda, ilkel beyinlerimiz tarafından diğer her şey pahasına türün çoğalmasını sağlamak için bağlanmış kuklalarızdır. Bebekler simetrik bir yüzün fotoğrafına, kendi annelerinin fotoğrafına bakacaklarından daha uzun süre bakarlar. Dünyanın dört bir yanındaki erkeklere çeşitli kadın vücutları gösterin ve neyi beğendiklerini *iddia ederlerse etsinler*, fiziksel olarak tam olarak aynı oranlara *tepki verirler*.

Evet, Drew Wilson'ı *Maxim'in* kapağında ilk gördüğümde iki kere baktım. Sanırım o kapakta iki kere bakıp geçen heteroseksüel erkeklerin sayısı da hepsinden fazlaydı. Onu sadece görmenin bile beni o akşam yapacağım ameliyatı düşünmekten, çıplak ten, yumuşak dudaklar ve küçük pembe bir elbisenin zar zor kapattığı göğüsler düşüncesine götürmeye yetmesi anlamsız.

Ama bu, onu her gördüğümde bir kez daha bakmam gerektiği anlamına gelmiyor.

Drew ortaya çıktığında havuz kenarındaydım -yönetilen bakımın kötülükleri hakkında gevezelik eden babamın yanındaki sandalyeye zorla oturtulmuştum-. Tanrı'ya şükür üzerinde daracık bir bikini yerine tişört ve şort var, uzun sarı saçları bir şapkanın altında toplanmış.

Annem yanındaki sandalyeyi okşuyor. "Biraz kestirmeye ihtiyacın var gibi görünüyor genç bayan," diyor şefkatle. Drew, anlayamadığım nedenlerden dolayı annelik yanının aşırı hızlanmasına neden oluyor gibi görünüyor.

Drew gülümsüyor ama içinde belirsiz bir şey var, kırılgan bir şey. Sanki birisi nazik davrandığında nasıl tepki vereceğini bilemiyormuş gibi.

"Bugün koşmak için beşten önce kalktım," diyor. "Bu ve yürüyüş arasında oldukça yorgunum."

Yanımda kitap okuyan Sloane kaskatı kesildi. Ona Drew ile koştuğumdan bahsetmedim, çünkü zaten garip bir şekilde kıskanıyor. Şimdi toparlıyor gibi görünüyor.

"O zaman şuraya otur ve biraz dinlen, tatlım," diyor annem. Drew başını sallıyor ve sonra elleri beline gidiyor ve ben ani bir panikle kaskatı kesiliyorum. Drew kıyafetlerini çıkarıyor ve Tanrım, bu görmem gereken bir şey değil. Kendi akıl sağlığım için bakmayı bırakmam gerektiğini biliyorum ama sadece

Yapma.

Şortu kayarak çıktı. Bakışlarım istemsizce onun bronz tenli pürüzsüz kalçalarında geziniyor ve yukarı, şimdiye kadar gördüğüm en diri kalçanın kıvrımlarına doğru yükseliyor. Beyaz bikini altı iple bağı. Tek bir çekişle altından kurtulabilirdi.

Sonra şapkasını çıkarıyor. Tişörtünü başından çekerken saçları aşağı dökülüyor ve kıvrımlarını zar zor saran bir bikini üstü ortaya çıkıyor. Yemyeşil ve yumuşacık ve kendimi durduramadan onu altımda hayal ediyorum ve bunu gerçekleştirmek için her şeyden vazgeçebileceğimi düşündüğüm kadar şiddetle istiyorum.

Aletimin ona ergenliğe yeni girmişim gibi tepki verdiği gerçeğini gizlemek için kucağıma bir kitap bırakmam gerekiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama onun görüntüsü hala beynime kazınmış durumda. Orada kalacağından endişeleniyorum.

DREW

23 Ocakrd

I Ertesi gün biraz daha geç uyumayı başardım ama koşuya başlamak için dışarı çıktığımda hava hâlâ karanlıktı. Ben asansöre yaklaşırken Josh'un yatak odasının kapısı tıkırdayarak kapanıyor. Avukat değilim ama Josh'ın yasal şartlara uyduğuna eminim.

takip etme kriterleri.

Asansörün arka duvarına yaslanır ve gözlerini kapatır.

"Neden bu kadar yorgunsun?" diye sordum. "Lütfen bana Sloane'u öldürdüğünü ve cesedi bütün gece sakladığını söyle."

Tek gözünü açıyor. "Bütün gece süreceğini nereden çıkardın?"

Joshua Bailey, yirmi dört saat içinde ikinci şakasını yapıyor. Her şeyden çok bunun beklenmedikliğine gülüyorum.

"Çok zaman alıyor olmalı," diye devam ediyorum. "Filmler kolaymış gibi gösteriyor ama o kadar kemiği kesmek biraz üst beden gücü gerektiriyor."

"Tanrım," diyor asansörden inip önden yürüyerek. "Zihninin çalışma şekli beni korkutuyor."

Dışarısı kapkaranlık; cırcır böcekleri, fiskiye ve birbirimizin hizasına düşen yumuşak adımlarımızdan başka ses yok. Yola ulaşıyoruz ve koşmaya başlıyoruz. Bu sefer ondan önde gitmeye ya da geride kalmaya çalışmıyorum. Zaten ondan daha hızlı koşamayacağım açık ve daha kötü arkadaşlarım da oldu. Örneğin Davis bir keresinde benimle koşmuş ve tüm zamanını kilomu korumamın öneminden bahsederek geçirmişti.

"Anlıyorum. Ben de Sloane'u öldürmeyi düşünmüştüm," diyorum ve kaldığımız yerden devam ediyorum. "Yine de bilginiz olsun, birini öldürmek *istemek*

yasal olarak haklı bir savunma değil. İlk tanışmamızdan sonra bunu araştırdım."

Kaşlarını çatıyor. "Cinayet hakkında çok konuşuyorsun. Bir süreliğine polisiye dizilerden uzak durmak isteyebilirsin."

"Suç dizileri izlememe gerek yok," diye cevap veriyorum. "Annem ve üvey babam ceza hukuku alanında çalışıyor."

Bakışları bana doğru kayıyor. "Annen mi?"

İç çekiyorum. Sırf ara sıra seks hakkında şarkı söylediğim için herkes benim koruyucu aile çocuğu ya da ailesini fuhuşla geçindiren bekar bir anne olduğumu varsayıyor.

"Bu kadar şaşırmış olmanız gurur verici."

Omuz silkiyor. "Ben sadece seni biraz daha sığ birinin yetiştirdiğini düşündüm. Yaşlanan bir manken ya da yarışma birincisi gibi, seni beş yaşındayken gazetedeği seksi bebeklere mayo modelliği yapman için seçmelere sokacak biri."

"Seksi bebekler için reklamlar," diye düşünüyorum. "Somali'de porno için bunu mu kullanıyorsunuz?"

"Sadece internet yavaş olduğunda," diyor ve ben bir kez daha irkilerek gülüyorum. Az önce dünyanın en tatsız şakasını yaptım ve o da bunu ikiye katladı. Buna saygı duyuyorum.

"Vay canına," diyorum.

Sırıttırıyor. "Sanırım bununla kendimi bile iğrendirdim."

Banyan ağacının yanından geçiyoruz. Bu sabah dışarıda sörfçüler var, kumdaki büyük raftan tahtalarını çekip karanlık suya doğru ilerliyorlar. "Dışarısı zifiri karanlıkken sörf yapmaktan daha korkunç bir şey düşünemiyorum," diyorum yanından geçerken.

"Kendi isteğimle bu kadar erken uyandığımı hayal bile edemiyorum," diye cevap verince bir kez daha dün gece onu neyin ayakta tuttuğunu merak ettim. *Sloane'un* seks için bütün gece ayakta kalmadığından oldukça eminim. Mümkün olduğunca az dokunarak ve pisliği hemen temizlemek için ıslak bir havlunun hazırda beklediği, titizlikle planlanmış bir seks isterdi.

Tatmin edici miydi, diye soracaktı sonunda. Ona aynı şeyi sormayacak, çünkü onun serbest bırakılması türün devamı için kritik değil.

"Seni ve Sloane'u seks yaparken hayal etmeye çalışıyorum," diye cevap veriyorum, çünkü bunun onu rahatsız edeceğini biliyorum.

Tökezliyor ve kendini yakalıyor. "Ne?"

"Merak etme, seksi değil. Ben daha çok Ken bebek, Barbie bebek durumu hayal ediyorum, siz ikiniz pürüzsüz yerlerinizi birbirinize sürtüyorsunuz. Ya da bilim insanların gözlemlemesi için kurulan bir tür simülasyonda sevişen iki robot. Bilim insanların neden robotların sevişmesini gözleme *ihtiyacı duyduklarını tam olarak anlayabilmiş değilim...* bu kısmı hala çözmeye çalışıyorum."

"Lütfen konuşmayı kes," diye yalvarıyor ama dudaklarındaki seğirmeyi görüyorum.

Nedenini bilemiyorum ama bastırdığı o gülümseme, bu yolculukta geldiğim için beni gerçekten mutlu eden ilk şey oldu.

Otele yaklaştığımızda gün ışımaya başlamıştı ve ben tamamen yıkılmıştım. O benim adıma yavaş koştüğünü düşünüyordu ve ben de şimdiye kadar koştuğumdan en az bir dakika *daha hızlı* koştuğumuzu itiraf edemeyecek kadar gururluydum.

Bahçelere ulaşıyoruz ve o havuza doğru dönüyor. "Ben bu tarafa gidiyorum. Diamond Head'in üzerinden gelen ışığı izlemeyi seviyorum."

"Balkonunuzdan izleyemez misiniz?"

Yüzünden bir şey geçiyor, paylaşmak istemediğı bir sıkıntıya dair bir ipucu. "Sloane'un uykusu hafiftir."

Beni tam olarak davet etmiyor ama yine de Diamond Head ve körfeze bakan şezlonglara kadar onu takip ediyorum. Bana bakıyor, şüphesiz gün doğumu partisini böldüğüm için kızgın ve bu kızgınlık beni sadece cesaretlendiriyor.

Yerimize oturduğumuzda ışık volkanının arkasından yeni yeni sızmaya başlamıştı ama ben sabahın erken saatlerinde titremeye başlamıştım bile. Sırılsıklam olmuş spor sütyenim tenime yapışmış, her an daha da ılıklaşıyor. Tanık olmasaydı, hemen çıkarırdım. Bunun yerine kollarımı kendime doluyorum. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Neden hiç yeterli kıyafet getirmiyorsun?" diye soruyor. "Geçen gece de üşümüştün."

Gözlerim doldu. Güneşin doğuşunu izlemenin bile küçük bir eleştiri içereceğini bilmeliydim. "Bir kazak ve kıyafet değiştirerek mi koşmam gerekiyordu?"

Sandalyeden kalkıyor, cüssesine göre zayıf ve zarif. Yaşadığı yerde nasıl bu kadar iyi durumda olduğundan emin değilim. Sanmıyorum ki

SoulCycle. "Resepsiyona bir sweatshirt bırakabilirdin," diye yakınıyor. "Bekle."

O gittikten sonra, ıslak sütyenimi gömleğimin altından kaydırarak çıkarıyorum - karmaşık bir manevra ve yeterince takdir edilmediğini düşündüğüm bir manevra

-Ama tam tankımın üstünden çekerken geri döndü.

Bakışları tekrar yukarı çıkmadan önce boynumun altında geziniyor. "Üşümüştüm," diye itiraz ediyorum.

Bakışları göğsüme düşüyor ve neredeyse aynı hızla uzaklaşıyor. "Evet. Fark ettim."

"Belki de göğüslerime biraz daha az bakmalısın."

Diamond Head'e bakarak nefesini üflüyor. "Bir erkekten göğüslerinize bakmamasını istemek, yanardağların patlamasını izlememesini istemek gibidir. Bu tür şeyleri görmezden gelebilseydik insan ırkı yok olurdu."

İçimdeki feminist ona bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu söylemek istiyor ama içimdeki küçük yumruğun, var olduğunu neredeyse unuttuğum türden bir arzuyla sıkıldığını hissediyorum. Josh'un göğsüme bakması fikrinden rahatsız olmam gerekirdi ama garip bir şekilde tam tersi oluyor. Eğer kendime izin verecek olsaydım, bu tuhaf alışveriş hakkında pek çok fantezi yaratabilirdim. Bir kısmı onun cüssesi - yatakta onun tarafından ezildiğimi, üstesinden geldiğimi hayal ediyorum. Bir kısmı da sadece o ve içinde yüzeyin hemen altında kaynayan o şey. Sonunda kapak kaldırıldığında ne olacağını görmek istiyorum.

Bir garson elinde bir tepsi ve bir yığın havluyla yaklaşıyor. Josh'a havluları uzatıyor, o da bana uzatıyor. Ben mumya gibi tepeden tırnağa örtünürken, o aramızdaki masaya iki cappuccino koyuyor. Ona teşekkür edip ellerimi birine doluyorum ve o hesabı imzalarken sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Şu anda son derece mutlu ve kızarmış durumdayım ve güneş nihayet bulutları yararak doğuya doğru ilerliyor. "Bu mükemmel," diyorum iç çekerek. "Aptal gün doğumu kısmı bile."

"Pop prensesinin sonunda etkilendiğine çok sevindim. Seni hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum."

Ona sırtıyorum. "Çok fazla mutluluk olmadığına emin misin? Çok fazla *Amerikan aşırılığı*? Açlık çeken Somalililere daha iyi hizmet verebilmek için biraz daha acı çekmeniz gerekmez mi?"

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Gerçekten kin tutuyorsun, değil mi?" Mutsuzca gülüyorum. O bunun yarısını bile bilmiyor.

BAILEY'LER bugün golf oynamaya gidiyorlar, sonra da Pearl Harbor'a. Bunu daha az çekici hale getirebilmelerinin tek yolu, araya bir kilise gezisi veya mikrofinans semineri koymalarıdır, bu yüzden sıcak taş masajı yaptırmak ve havuz kenarında uzanmak için kibarca çekiliyorum.

Tam şezlonga uzanmıştım ki telefonum çaldı ve Six'in adını gördüm, görüntülü arıyordu. Sonunda hapisten çıkmış olmalı.

"Bebeğim," diye inliyor, bir elini yakışıklı ve tıraşa ihtiyacı olan yüzünde gezdiriyor. "Çok özür dilerim."

Asya'nın neredeyse her yerine uyuşturucu götürmek bir çaylak hatasıdır ve daha iyi bilmesi gerekirdi, ama bir günden fazla bir süreyi hapiste geçirmişken, yolculuğu kaçırırken ve bu kadar perişan görünürken ona kızmak zor. "Muhtemelen seni affedeceğim," diye cevap veriyorum, güneş gözlüklerimi başımın üstüne iterek. "Kötü müydü?"

Omuz silkiyor. "Çoğunlukla sıkıcıydı. Peki neyi kaçırıyorum?"

Kamerayı çeviriyorum ve ona arkasındaki denizle havuzu gösteriyorum. "Bu inanılmaz."

"Güzel. Şimdi daha iyi bir manzara göreyim," diyor. "Sana bakmama izin ver." İsteksizce gülümsüyorum ve kamerayı tekrar yüzüme çeviriyorum.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye öneriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece bikiniliyim. Ayrıca halkın içindeyim."

"Odaya git ve onu benim için çıkar," diyor. "Daha yeni yabancı bir hapisanede bir gün geçirdim. Bir ödülü hak etmiyor muyum?"

Cevap vermeden önce garsonun geçmesini bekliyorum. "*Ailenle çıktığın* bir yolculukta beni ektiğin için bir ödül mü? Hayır. Ve hatırladığım kadarıyla, bu yolculukla ilgili bir anlaşmamız vardı: *seks yok*, hatırladın mı?"

Aksi halde bu kadar kolay teslim olurken koyduğum tek kural buydu. Bunun telefon seksini de kapsayıp kapsamadığından emin değilim ama kaygan bir zemin gibi görünüyor.

Başını sallar. "En azından kamerayı indir. Bırakın da dünyada en sevdiğim ikinci şeyi göreyim."

"İlki ne?" Cevap veriyorum. "Beynim olduğunu varsayıyorum."

"Tabii ki hayır," diyor sırtarak. "En azından penisimi oraya nasıl sokacağımı bulana kadar olmaz."

Gülüyorum. Altı'nın sorunu hep bu olmuştur. Kızgın kalmak için fazla çekici, *mahkemeyi* beklerken bile.

İşte bu yüzden benim için mükemmel: Kendime güvenebileceğim biri olmadan yeterince eğlenceli.

JOSH

24 Ocakth

I Ertesi sabah kanepede uyandığımda kapısının çarpma sesini duyduğumu fark ettim. Normalde o kadar gürültülüdür ki, beni uyandırmadan o kadar uzağa nasıl gittiğini hayal bile edemiyorum. Her zaman bir gümbürtü, bir gıcırtı ya da sessiz bir

Uyanıksa odasından *sikeyim*, bunu hem eğlenceli hem de sinir bozucu buluyorum. Giyinip dişlerimi fırçalıyorum, yolda ona yetişmeyi planlıyorum, ki bu hiç de zor değil. Gülünç derecede yavaş.

Aşağıya iniyorum ve sürpriz bir şekilde onun hâlâ burada, lobinin yanındaki bir sütuna yaslanmış olduğunu görüyorum.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum.

Şok içinde sıçradı ve onu sabitlemek için bir avucumu pazusuna koydum.

"Tabii ki beklemiyordum," diye burnunu çekiyor. Sütuna geri dönüyor ve esnemeye devam ediyor. "Bazen ısınmayı severim."

Saçmalıyor. Tamamen beni bekliyordu. Bundan memnun olduğum için nefret ediyorum. Bunu görevim gereği yapıyorum, başka bir şey değil ve ona başka bir seçenek sunmadığım için buna katlanıyor. Bu yolculuk bittiğinde *arkadaş* olacak değiliz ya.

Öncekiyle aynı rotada koşuyoruz, dükkanların ve parkın yanından geçip Diamond Head'e doğru. İlk gün sırf bana inat daha uzağa ve daha hızlı koştuğunu biliyorum ama bunu her gün yapmaya *devam eden* tanıdığım tek kadın o olmalı.

İşimiz bitince yine havuz kenarındaki sandalyelere gidiyoruz. Neden geldiğini bilmiyorum ama umarım seks hakkında konuşmaktan kaçınır.

daha önce hiç duymadığım ama şimdi hayal etmekten kendimi alamadığım robotlar.

Sweatshirt getirmeyi akıl edemediği için ona sıcak havlu getiriyorum ve kısa sürede sarınıp sarmalanıyor, bir kapuçino yudumluyor ve yanımda güneşin doğuşunu izliyor.

"Sence orada yaşayan biri var mıdır?" diye soruyor Diamond Head'i başıyla işaret ederek. "Muhtemelen palmyeler, bir ananas ağacı vardır. Kendine bir tür kulübe inşa edebilir, meyve yiyerek yaşayabilirsin."

Ona bir bakış attım. "Neden istediğin daha büyük bir soru."

Dağa bakmak için geri dönmeden önce kaşlarını çatıyor. "Kimsenin senin hakkında konuşmaması iyi olurdu," diyor. "Her zaman nazik olmak zorunda kalmaktan yoruldum."

"Her zaman mı?" Ben soruyorum. "Böyle mi devam edeceğiz?"

Gülüyor. "Neredeyse her zaman. Sadece sana değil. Troller nezaketi hak etmez."

Bakışlarını tepelere doğru takip ediyorum, odamda bekleyen mutsuz kadını, annemle olan sorunları düşünüyorum. "Sanırım cazibesini anlayabiliyorum," diye sessizce itiraf ediyorum. "Muhtemelen orada çok fazla ekşi çocuk yoktur." O yürüyüşe su yerine *şeker* getirdiğine hâlâ inanamıyorum.

Yüzünü bana çevirdi. "Tabii ki var. O tepeler ekşi yama ağaçlarıyla dolu. Sanki Hawaii tarımı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Göreceksin."

Ve böylece beni de tepelerde yaşadığı hayali hayatına dahil etmiş oldu. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum ama keşke bu fikir bana biraz daha az çekici gelseydi.

Odaya döndüğümde Sloane kalkmış ve giyinmişti.

"Uzun zamandır yoktun," diyor. Bir şey mi ima ediyor, yoksa ondan kaçtığım için kendimi suçlu mu hissediyorum anlayamıyorum.

"Çok erken dönersem seni uyandırırım diye endişelendim."

Hiç tepki vermiyor, her zamanki gibi duygusuz. Somali'deki kaçamağın anlamsız olduğunu düşünmeme neden olan şey onun bu ilgisizliği idi ve hala öyle *olmadığından* emin değilim. Bana olan ilgisi her şeyden çok benim *ilgisizliğimden* kaynaklanıyor gibi görünüyor.

"Kardeşinin ne zaman burada olacağını biliyor musun?" diye soruyor.

Teorik olarak pasaportunu her an geri alabilir ama Joel'in ne yapacağı belli olmaz. Japonya'da olmadığını, aslında bunca zamandır bir otelde alem yaptığını öğrenmek beni şaşırtmazdı. "Muhtemelen yarın."

"Güzel," diyor ve sonra sanki dikenli bir sorunu başarıyla çözmüş gibi ellerini birbirine sürüyor.

Sorunun bende olduğuna eminim ve Joel'in burada olmasının hiçbir şeyi düzeltmeyeceğine de eminim.

DREW

I Biriyle yarışmıyor olsaydım bu seyahatte ne kadar az şey yapardım merak ediyorum.

Sabah koşum mu? En fazla üç mil uzunluğunda olurdu, eğer Josh için. Kahvaltılarım mı? Sloane'un yararı için mümkün olduğunca *aşırı Amerikalı* olmaya çalışmasaydım şimdikinin yarısı kadar olurdu. Beth hepimizin sörf yapmasını ayarladığını söylediğinde -Josh için bir sörf tahtası kiraladı, ben ve Sloane için bir eğitmen tuttu- Sloane'un o kibirli tavrıyla *sanırım geçeceğimi* söylemesi benim de aynı fikirde olmamı sağlayan tek şey oldu.

Dürüst olmak gerekirse, Sloane'un tüm bu sörf olayından duyduğu endişeyi anlayabiliyorum. Okyanus çoğunlukla hayatta kalmaya çalıştığınız bir şeydir, ustalaşmaya değil ve burada, sörf molasının kıyıda bir mil uzakta görüldüğü yerde, neredeyse intihar gibi geliyor. Sadece şampanya dolu bir yat söz konusu olduğunda karadan bu kadar uzakta olmak istiyorum. Ama Sloane hayır dediğinde Beth'in biraz sönmesinden nefret ediyorum ve kendimi Sloane'dan *daha havalı* hissetmek istiyorum, gerçi bu bir yarışma değil. Şu anda *tatilde* kahvaltı için incecik keten bir elbise ve topuklu ayakkabı giyiyor. Eğer bir stilisti varsa, tek talimatı "sıkıcı" ve "hayır, bundan daha sıkıcı" olmalı.

Belirlenen saatte, Josh ve ben sahilde dolaşmaya başladık. Üzerinde sadece bir çift siyah mayo var, havuzdan kalma nemli ve kalçalarına yapışıyor. Dar kalçalarının üst kısmına kadar kaymış, karnının o mükemmel v kısmını gösterecek kadar alçak, Tanrı'ya yemin ederim ki saf kas, hiçbir yerde bir gram yağ yok. Kiralık tahtayı kolunun altına sıkıştırıp suya doğru ilerliyor ve beni geç gelen ve belli ki hiç siklemeyecek olan eğitmeni beklemeye bırakıyor. Normalde, bu kadar geç

Bana herkes gibi davranıyor ama en azından beni hayatta tutmaya az da olsa yatırım yapan birini tercih ederdim.

Bana tahtaya nasıl çıkacağımı gösteriyor. İki kez alıştırma yapıyorum, esniyor ve "Neyse, kolay" diyor ve sonra gidiyoruz. Josh artık ufukta küçük bir leke, diğer küçük lekelerle yaklaşıyor.

"O kadar uzağa gitmiyoruz, değil mi?" Fısıldıyorum.

Adı Stan olan adam gözlerini deviriyor. "Evet, tabii sörf yapmanın dalga içermeyen yeni bir yolunu keşfetmediysen."

Tanrım, umarım Stan bahşiş beklemiyordur.

Kürek çekiyoruz ve kürek çekiyoruz - muhtemelen sahip olduğumdan daha fazla üst vücut gücü gerektiriyor.

Daha nazik olsaydı, ona okyanusu biraz ürkütücü bulduğumu ve okyanusta *yaşayan* şeyleri de benzer şekilde ürkütücü bulduğumu söyledim - sonuçta kolunu koparan sörfçüyle ilgili film Hawaii'de geçiyordu. Ayrıca tüm uzuvlarımın bende kalmasını istediğimi de belirtmek isterim ki bu bahsetmem *gereken* bir şeymiş gibi gelmiyor ama tekrar etmekte fayda var.

Yüzüncü kezmiş gibi gelen bir dalga başıma çarpıyor, tahtayı altımdan çekip alıyor ve beni okyanusa bırakıyor. Hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz gibi görünüyor ve Stan iç çekip sörf tahtamı ayak parmaklarının arasına sıkıştırdığında kollarımdaki ağrıdan ağlamak istiyorum. "Ben seni çekerim," diyor, uzun süre boyunca sadece üst bedenimi kullanarak kendimi kolaylıkla itemeyeceğim gerçeğini ne kadar *yorucu* bulduğunu saklamadan.

Sonunda durduğunda, kıyıdan gerçekten çok uzaktayız ve Josh'tan da neredeyse o kadar uzaktayız.

"Tamam, tahtanın üzerine uzan," diyor. "Bir sonraki seti yakalayacağız."

"*Biz mi?*"

"Elbette, sen sörf yaptığında ben de yapacağım," diyor. "Bu işi bu yüzden yapıyorum."

"Ya düşersen?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yapamazsın. Bu tahta bir okyanus gemisi gibi. Ama eğer yaparsan, ben dönene kadar yüzersin."

Doğru. Sen dönene kadar köpekbalıklarıyla dolu okyanusun ortasında tek başına yüz. Mükemmel plan, Stan.

Kürek çekme ve ayakta durma konusunda çılgınca talimatlar verirken beni itiyor. Sadece dizlerime kadar çıkabiliyorum çünkü tahta bir okyanusa daha az benziyor

Astar ve daha çok, Tanrı bilir ne kadar hızlı akan, düzensiz su üzerinde giden dayanıksız bir pleksiglas parçası gibi. Neyse ki hâlâ orada ama biraz hoşnutsuz görünüyor. "Az önce kaçırdığın mükemmel bir dalgaydı."

"O zaman sörfte bu kadar kötü olmayı bırakmaya çalışacağım," diye cevap veriyorum. "Sörf, hiç yapmadığım bir şey."

Uzaklara bakıyor, dinlemiyor. "Düz git," diyor. "Acele et. Bu iyi bir set."

Bu sefer iki saniyeliğine de olsa ayağa kalkmayı başarıyorum. Stan küçükük tahtasıyla yanımdan geçerken bana başparmağıyla işaret ediyor ve sadece ona bakmak bile beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Kafamı kaldırdığımda yalnızım ve üç tarafımda uçsuz bucaksız bir okyanus var. Kıyı o kadar uzak ki neredeyse bir serap gibi görünüyor ve paniğe kapıldığımı hissediyorum.

Tanrım. *Bunu burada yapma*, yalvarırım. *Bunu burada yapma*. Sığ hava yudumları alıyorum ve olanları görmezden gelmeye çalışıyorum - Amsterdam'dan sonra bu taktiğin işe yaramadığını bilmeliyim. Binlerce insanın önünde ve kamera karşısında bayılmak berbattı. Ama okyanusun ortasında bayılmak kadar değil.

Tahtamı sağ tarafa almaya çalışıyorum, ama tam bunu yaparken bir dalga çarpıyor, beni bir döngüye sokuyor, tahta ayak bileği kayışından tehlikeli bir şekilde çekiliyor ve havaya uçuyor. Altına girerken ellerimle başımı kapatıyorum. Ya üzerime düşerse ne olacak? Bilincimi kaybedersen ne olur? Kimse bilmeyecek bile. Kimse beni görmeyecek bile.

Panik yapma, diye yalvarıyorum. Başım su yüzeyine çıkıyor ve çılgınca etrafıma bakıyorum; yakınlarda kimse yok. Uzakta Josh'u görüyorum ama bana doğru bakmıyor bile ve bir dalga daha geliyor. Stan bana altlarına dalmamı söyledi ama zamanında tahtaya çıkamıyorum. Bir kez daha dalga vuruyor ve bu sefer tasmam kurtulamıyorum. Kendime geldiğimde, sörf tahtam bensiz uzaklara yelken açmış, tek başıma ulaşmamın mümkün olmadığı göz alıcı kıyılara doğru yol alıyor. Artık nefesim daralıyor ve inhalerim olmadan suda bayılacağım ve kimsenin bir fikri olmayacak.

Başım tekrar suyun altına giriyor ve tekrar çıktığımda Josh'un *hızla* bana doğru kürek çektiğini görüyorum. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama saniyeler içinde orada oluyor. Suya atlıyor ve beni arkamdan yakalıyor, bir eliyle tahtasını tutarken diğer kolu belime dolanıyor ve beni güvenli bir şekilde yüzeyin üzerinde tutuyor.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Panikledim," diye ağlıyorum, bir elimi tahtasına koyup umutsuzca ciğerlerime hava almaya çalışıyorum. Karşısında çıldırmak isteyeceğim son kişi o ama yapacak bir şey yok. "Paniklediğimde astım krizi geçiriyorum." *Derin nefes al.* "Hep en kötü zamanlarda olur. Ve şimdi tahtam gitti. Ve..." Hâlâ hava alıp vermeye çalışıyorum. Alt dudağımdaki titremeyi kontrol etmeye çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"İyisin," diyor, sesi alçak ve sakın bir şekilde kulağıma geliyor. "Kesinlikle iyisin. Eğer konuşabiliyorsan, yeterince hava alabilirsin. Şimdi seni kıyıya geri götüreceğim, tamam mı?" Henüz hiçbir şey çözülmemiş olsa bile, onun kesinliği bana güven veriyor.

Josh belime doladığı koluyla beni tahtasının üzerine atıyor. "Sana aksini söylemediğim sürece otur" diyor. "Eğer bir dalga geliyorsa,

Seni düz
yatıracağım."

"Ama-" Ben
başlıyorum.

Elini dizime koyuyor, sıcak, kocaman ve güven verici. "Tek yapman gereken orada oturmak. Havuzda uzanıyormuş gibi davran."

"Bir içki alabilir miyim?" diye sordum. Hâlâ ağlıyorum ve bu çok utanç verici. Ama o gülüyor.

"Evet, margaritanız var ama tuzunu unutmuşlar" diyor. "Yani garsonu kovdurmaya çalışıyorsun."

"Elbette öyleyim," diye fısıldıyorum. "Tuz en iyi kısmı."

Tekrar gülüyor ve sonra beni de yanına alarak kıyıya doğru yüzmeye başlıyor. Hâlâ hava emmeye çalışıyorum, hâlâ bayılırsam ne olacağını merak ediyorum.

Stan bize doğru kürek çekiyor, benim sörf tahtamı da yanında sürüklüyor.

"Onu yakaladım," diyor Josh'a, sanki bakması için görevlendirilmiş can sıkıcı bir evcil hayvanmışım gibi.

Josh elini sırtıma koyarak, "Sen bilirsin," diye cevap veriyor. "Bana tahtasını ver."

"Sana söyledim dostum, ben hallederim."

"Ver şu lanet tahtayı bana," diye çıkışıyor Josh, uzanıp elinden kapıyor. "Ve bir dahaki sefere, hayatında hiç denize çıkmamış birini kıyıda yarım mil uzakta, yoğun dalgada bırakma."

"Siktir git, dostum," diyor Stan.

Josh, "Gel bunu kıyıda tekrarla, göt herif," diye cevap verir.

Stan ona parmağını gösterip kürek çekerek uzaklaşıyor ve Josh tahtaya tırmanıp kürek çekmeye başladığında kendimi sessizce gülerken ve hala

biraz ağlarken buluyorum

Beni içeri çek.

"Bunu eğlenceli buldun, değil mi?"

Başımı salladım. Hâlâ nefes alamıyorum ama alabilseydim Josh'ın o çocuğa haddini bildirmesine kahkahalarla gülerdim.

Sonunda kıyıya ulaştık. Ayağa kalkmama yardım ediyor, iki tahtayı da kuma doğru itiyor ve sonra sanki beni kaldıracakmış gibi eğiliyor. Her yerde insanlar var, bize bakıyorlar ve eğer bunu yapmasına izin verirsem bunun nasıl gelişeceğini biliyorum.

"Yapma," diye yalvardım. "Sarhoş olduğumu söyleyecekler."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki bir şeyleri bir araya getirmeye başlamış gibi bana bakıyor.

"Tamam," diyor, bir kolunu belime doluyor ve sudan çıkmama yardım ediyor. Bacaklarım titriyor ve o beni tutmasa ellerimin ve dizlerimin üzerinde olacağımdan eminim. Halekulani'ye doğru kumların üzerinde tökezliyorum, o hâlâ beni tutuyor.

Bir grup genç bize doğru yürüyor. Josh onlara "Aklınızdan bile geçirmeyin," diye bağıyor ve ben garip bir şekilde minnettar oluyorum, her ne kadar bu benim ne kadar kaltak olduğumu anlatan başka bir hikaye olarak sonlanacak olsa da.

Halekulani girişinden geçiyoruz ve beni ailesinin oturduğu sandalyelere doğru götürüyor, ancak şu anda sadece Sloane orada.

"Astım spreyin nerede?" diye soruyor, kolu hâlâ üzerimde.

"İyileşiyorum," diyorum ona, doğrulup aramıza mesafe koymaya çalışarak. Sloane'un mantıksız kızgınlığını otuz adım öteden bile hissedebiliyorum. Liseyi bile bitirmedim ve sadece güzel bir kışım olması ve seks hakkında zar zor okunan şarkılar söylememle tanınıyorum. O etrafta olmasa bile Josh beni seçecek değil ya.

"Kal," diye cevap veriyor, bana daha sıkı sarılarak. "Ben de solunum cihazını getiriyorum."

Nefes alıp verişin hâlâ çok sıkı."

"Yukarıda, tuvalet çantamın içinde."

Sloane'a ulaşıyoruz ve bir saniye daha ayakta durabileceğimden şüphe ederek sandalyeye çöküyorum. "Ne oldu?" diye soruyor. "Gideli otuz dakika bile olmadı."

Josh oda anahtarım için elini uzatıyor, ben de avucuna yerleştiriyorum. "Eğitmen *sörf* yapabilmek için onu suyun ortasında bıraktı," diyor Josh sıkıca. "Hemen döneceğim."

Sloane güneş gözlüklerini kaldırmış, benden Josh'un uzaklaşan sırtına bakıyor. Yarım millik bir açık denizde tek başıma hayatta kalamamandan

rahatsız olmuş görünüyor.

"Neden seninle geri gelmek zorundaydı?" diye soruyor.

Dilim yanağımı dürtüyor. Ona hiçbir şey söylemek istemiyorum ama Josh bir dakika içinde inhalerimle dönecek, o yüzden yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Astım krizi geçirdim," diye itiraf ediyorum, gözlerimi kapatarak. "Ya da panik atak.

Bazen onları birbirinden ayırmak benim için çok zor oluyor."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Otur," diyor bitkin bir şekilde. Uzanıp sandalyemi tamamen dik duracak şekilde ayarlıyor ve aynı anda bir garsona işaret ediyor. "Bir fincan kahve alabilir miyiz lütfen? Mümkün olduğunca çabuk?"

"Bu gerçekten..." Ben başlıyorum.

"Sakla onu," diyor. "Yukarı çıktığında dudaklarının mavi olduğunu fark ettim. Sadece üşüdüğünü sanmıştım. Neden inhalerin olmadan dışarı çıktın ki?"

Omuz silktim. "Su geçirmez olup olmadığını bilmiyordum."

"Öyle değil," diyor. "Bu yüzden su geçirmez bir çanta alın. Ya da dışarı çıkmadan önce bir doz albuterol alın."

Garson kız elinde kahveyle geliyor ve Sloane kahveyi bana uzatıyor. "İç," diye bağıyor.

Hasta başındaki tavrı pek arzulanan bir şey değil ama en azından deniyor. "Teşekkürler," diyorum sessizce.

"Elbette," diyor iç çekerek. Yumuşak bir ses, teslimiyet ve hayal kırıklığı dolu. Ondan daha azını beklediğim için mi üzgün, yoksa beni böyle bir beklentiye soktuğu için mi üzgün, anlayamıyorum. "Özellikle seni önemsemiyorum ama *ölmeni de* istemiyorum."

Alınmak kolay olurdu ama ben de daha önce onun durumundaydım - beni geri istemesini sağlayamayacağım birini istemek - ve bu berbat bir şey. Neden *benimle* rekabet ettiğine inandığını anlamıyorum.

Joshua nefes açıcımla dönüyor, yol boyunca koşmuş gibi görünüyor. "Tanrım, ne çok makyaj malzemen varmış" diyerek bana uzatıyor. Ondan alıyorum, çalkalıyorum ve dudaklarımı ağzına yerleştiriyorum, soğuk havanın boğazımdan geçip ciğerlerimi açtığını hissediyorum. Bunu tekrar yapıyorum ve sonunda rahatlamaya başlıyorum.

Josh yanımdaki kahveye bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor

Sloane'a. Sloane ona bakıyor. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?"

Gülüyor. "Doooha'daki garsonlar o kadar verimli değildi."

Birbirlerine eski dostlar gibi gülümsüyorlar ve bu olayın birbirlerine geri dönmelerine yardımcı olup olmayacağını merak ediyorum.

Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum.

JOSH

T Drew'un okyanus yüzeyinin altına battığını görmemin üzerinden otuz dakika geçti ve midem hala sıkı bir düğüm halinde.

O odasına geri dönüyor ve ben de garsonu çağırıp sipariş veriyorum.

Bir viski. Göğsümdeki bu gerginliği hafifletecek bir şeye ihtiyacım var.

En az altı yıldır yumruk yumruğa kavga etmedim, ama hala sörf dükkanındaki o hıyarla kavga etmemek için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bu konuda olgun davranıp Sloane'un duymayacağı bir yerde onu kovdurmaya razı olmam gerektiğini biliyorum ama bu o kadar da tatmin edici olmayacak.

Viski geldi ve kendimi sakinleşmeye zorlayarak bir yudum alıyorum. *Drew iyi, diyorum kendime. Uzanacağına söz vermişti.*

Hayal ederken gözlerim kapanıyor. Önce duş alacak ve yatağa çırilçıplak yığılmadan önce zar zor kurulanacak, diye hayal ediyorum. Öyle bir tipe benziyor. Tüm o saçlarının yastığı ıslatmasına izin verecek. Onunla aynı odayı paylaşıyor olsaydım, yatma vaktine kadar yastığın ıslak olduğunu unuttur ve sonra onunla değiş tokuş yapmam için bana yalvarırdı. O uzun kirpiklerinin altından bana bakar, gülümser ve hadi ama *lütfen, o kadar da ıslak değil* derdi. İkili ima bir kaza olurdu, ama o buna eğilirdi, *ıslak* kelimesinin dudaklarından bir söz gibi dökülmesine izin verirdi. Ve bu kesinlikle işe yarayacaktı.

Sloane artık buza dönüşmüş olan içkime bakıyor. "Çok fazla adrenalin mi?" diye soruyor.

Bardağı masaya koydum, bir tane daha sipariş edersem ne kadar kötü görüneceğini merak ediyordum. "Evet," diyorum uzun bir nefes vererek. "Nefes alamayan biriyle kıyıda yarım mil açıkta olmak şaşırtıcı derecede stresliydi."

Bir tür şakaydı ama şaka da değildi. Gülümsemesi en iyi ihtimalle

sessizdi.

"Yani astımı ve panik atakları mı var?" Sloane soruyor. "Yoksa birini diğeriyle mi karıştırıyor?"

Bu soru için onu suçlamıyorum. Tıp fakültesinden en iyi arkadaşlarımdan biri olan ve şimdi göğüs hastalıkları uzmanı olan Michael'a da aynı soruyu sormak için mesaj atmıştım. "Görünüşe göre astımı olan insanlar panik atağa daha yatkın oluyor ve biri diğerini tetikleyebiliyor," diyorum.

Sloane güneş gözlüklerini kaldırıyor, bana o uzun bakışlarından birini atıyor, kelimelerinin tam olarak ifade edemediği bir şeyi ifade etmek için. "Dağınık biri," diyor sessizce.

Adaletsiz davrandığını iddia edebilirim. Böyle bir durumda pek çok insanın paniğe kapılacağını ve Drew'un ilk günden beri ona karşı kin beslediğini göz önünde bulundurursak, yumruk attığını iddia edebilirim. Ama aslında ne demek istediğini biliyorum: Drew görüldüğünden daha karmaşık, daha kırılgan, daha hasarlı.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü Sloane'un aslında beni uyarmaya çalıştığını biliyorum.

Ve neden ihtiyacım olabileceğini düşündüğünü duymak istemiyorum.

SLOANE nihayet odaya çıktığında, Drew'in sahneden düştüğü videoyu açmak için telefonumu elime alıyorum. Görmek istememiştim ama kafamda bir şeyler vardı. *Her zaman en kötü zamanlarda olduğunu* söylüyor.

Minik beyaz bir elbise giymiş, platin sarısı at kuyruğu sallanıyor. Tüm o makyajla, tanıdığım kızdan çok bir oyuncak bebeğe benziyor. Kalabalık onun *Naked* şarkısını söylemesi için tezahürat yapıyor ve o da gülümsüyor ama bu zorlama. Uzun menzilli bir objektiften bile zorlama olduğu anlaşılıyor.

İlk başta tökezlemiyor. Sadece gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi sahnenin kenarına bakıyor. Bir an için kamera yüzüne odaklanıyor ve orada mutlak bir panik var, göğsü çok hızlı yükselip alçalıyor.

Müzik başlar ve sırasını geçirir, sonra podyumda bir adım atar, sonra bir adım daha, sanki kaybolmuş ya da nerede olması gerektiğini bilmiyormuş gibi, gözleri kapanmadan önce. Mikrofon ahenksiz bir gürültüyle sahneye düşüyor ve o da hemen kenardan aşağı yuvarlanıyor.

Panik atak geçirdi.

Ve gerçeği söylemektense tüm dünyanın sarhoş olduğunu düşünmesini tercih ederdi.

DREW

"S "Duyduğuma göre Joshua seni kurtarmak için okyanusu aşmış ve seni güçlü kollarına almış." diyor Tali, ona yolculuk hakkında bilgi vermeyi bitirdiğimde.

"Aman Tanrım. Dur." Okyanustaki olaydan sonra duştan çıktım, hâlâ dostane bir ses duymaya ihtiyaç duyacak kadar sarsılmıştım ve Tali bildiğim tek dostane sestti. Bornozumu çıkardım ve çıplak olarak yatağa girdim.

"Ve hayatınızda ilk kez," diye devam ediyor, "bulunduğunuzu ve görüldüğünüzü hissettiniz ve bir parçanız, *orada olduğunu bile bilmediğiniz gizli bir parçanız*, onun başından beri istediğiniz şey olduğunu fark etti."

Tali ilk kitabını geçen yaz yayınladı ve şu anda ikincisi üzerinde çalışıyor. Neredeyse her şeyi romantikleştirebiliyor.

"*Tanrım*," diye inliyorum. "Bana bir sonraki kitabından mı okuyorsun?"

"Sıradaki kitabım daha da kötü," diyor isteksiz bir kahkahayla. "O kadar Çok daha kötüsü, inanamazsın bile. Hamilelik beni çok aptallaştırıyor - geçen gün telefon numaramızı hatırlayamadım ve Hayes dedi ki: "*Umarım benim beynimi ve senin bakışlarını alır*. Ama Joshua hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Havluyu başımdan çekiyorum ve yastıklara gömülüyorum. "Boğuluyordum -lütfen bunu bir metafora dönüştürmeyin- ve belli ki biraz kararsız olmasına rağmen ölmeme izin vermemeye karar verdi. Hiçbir şekilde romantik değildi."

Ama bana doğru kürek çekerken yüzündeki kararlılığı ve gözlerindeki korkuyu hâlâ görebiliyorum. Sanırım, Tali izliyor olsaydı,

yine de biraz romantik olduğunu iddia

ederdi. "Yakışıklı mı?"

Derin bir iç çektim. "İğrenç biri değil."

"Aman Tanrım. Çok saçmalıyorsun. Onu araştırıyorum. Joshua... soyadı neydi?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Ha! Bailey. Bebek tüm beyin hücrelerini almamış. Bailey, doktor, Somali...oh. OH. Wow." Ve sonra gülmeye başladı. "Vay anasını. 'İğrenç değil' mi? Sen lanet bir yalancısın."

Keşke onun gördüklerini ben de görebilseydim ama göremediğim için de memnunum. Muhtemelen gülümsemeyi reddeden, bir pazusunun kıvrımında bir bebek, diğerinde bir köpek yavrusu olan düşünceli bir Viking resmi.

Homurdanıyorum. "Belki de onun için iyi bir fotoğraf günüydü."

"Bu adam yaşayan iyi bir resim günü." Sonra güldüğünü ve telefona dönmeden önce *Evet, Hayes, sen de yakışıklısın* dediğini duyuyorum. "Altı'dan bir kez bile bahsetmediğimizi fark ettim. Hâlâ hapiste olduğunu varsayıyorum?"

Nefes veriyorum ve enseme kaşıyorum. "Her şeyin yarın çözüleceğini düşünüyorlar. Ve onu bir seri katil gibi gösterme. Küçük bir hata yaptı ve kötünün yanında iyiyi de kabul etmelisin, Tali. Sen Hayes'in İngiliz olmasına katlandın, ben de Six'in gitar kutusunda ot kaçakçılığı yapmasına katlandım."

"Elbette, tamam, ama Hayes aynı zamanda tatlı, sevgi dolu ve iyi görünümlü, bu da onun İngiliz olduğu gerçeğini dengeliyor." Arka planda bir bağırış duyuyorum ve o bir kahkahayı bastırıyor. "Six'in pek çok olumsuz özelliğini ne dengeliyor?"

Omuz silkiyorum, ama beni göremiyor. Sanki *kendimi* ikna etmeye çalışıyormuşum gibi. cevabın pek bir önemi yok. "Rahat biri."

"Rahat biri değil," diyor yumuşak bir sesle. "*Dikkatsiz*. Arada fark var."

"Herkes Hayes olmayacak," diye cevap veriyorum. "Ama Lanai'ye gittiğimizde burada olmazsa, Kaliforniya'ya geri dönerim."

"Ya da kız arkadaşıyla anlaşılmayan ve dramatik bir deniz kurtarma operasyonunda hayatını kurtaran seksi Josh ile daha fazla zaman geçirebilirsin."

"Sloane genel olarak bir pislik olsa bile, ben asla başkasının erkek arkadaşının yanına taşınmam, sen de taşınmazsın," diye cevap veriyorum. Saçlarım yastığı ıslatmıştı. Uzanıp yatağın diğer tarafından bir tane alıyorum. "Ayrıca bu Josh, beni potansiyel olarak gümüşlerini çalmakla da

suçladı, Tali."

Gülüyor. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi? Onu biraz rahat bırak. Belki Six'in önceki kız arkadaşı gümüşleri çalmıştır. Belki de internette senin klepto olduğunu iddia eden biri vardır."

Bunun dışında, geçen yaz böyle bir pislik olmasının tuhaf bir nedeni olsa bile, o hala *Somali'de* yaşayan Six'in *kardeşi* olacak. Bu noktada hoşnutsuzluğuma tutunmak... ihtiyatlı görünüyor.

O GECE, Six'in önerisi üzerine, aynı kıtada bile olmamamıza rağmen "birlikte" akşam yemeği yedik.

Benim saatimle akşam dokuzda, onun saatiyle akşam dörtte buluşuyoruz; ben odamda, o ise otelin barında oturuyor ve telefonu masanın ortasında duruyor.

Konuşma başlarken bile esniyorum. "Özür dilerim," diyorum ona. "Gecenin bir yarısı uyanıyorum ve sonra tekrar uyuyamıyorum." Sırıttıyor, boş bardağını göremediğim birine doğru kaldırıyor. "Oraya gittiğimde beni uyandırmadığın sürece sorun yok. Güzellik uykum bölündüğünde ne kadar sinirlendiğimi biliyorsun ve görünüşe göre Sloane hepimiz."

"Birbirlerini tekrar gördükleri için o kadar da heyecanlı görünmüyorlar," diye girişimde bulunuyorum.

Ağzına bir parça somon atıyor. "Muhtemelen uzun mesafeli ilişkiler asla yürümediği içindir," diyor.

İşimizin doğası gereği sık sık ayrı kaldığımız düşünülürse, bu ifade pek hoşuma gitmedi. "Unutuyorsun galiba," diyorum hoşnutsuz bir kahkahayla, "beni bu seyahate davet ettin çünkü *benimle* uzun mesafe görüşmek istiyordun."

"Bu tamamen farklı," diye savunuyor. "Normal şartlar altında Josh yılda sadece bir kez ayrılabilir. *Yılda bir kez* nasıl işe yarıyor ki? Sadece geçen yaz evdeydi çünkü hepsi tahliye edilmek zorunda kaldı."

İçkimi bıraktım. "Tahliye mi?"

"Kampta bazı patlamalar oldu," diyor, konudan çoktan sıkılmış. "Personelin çoğu geri dönmedi ama Aziz Joshua tabii ki geri dönmek zorunda kaldı."

Midemde garip bir burkulma var. Josh'un işinin göz alıcı olmadığını, lüksün doruğu olmadığını biliyordum ama her şeyin *patladığı* bir yer olduğunu da düşünmemiştim. "Yani... orası tehlikeli mi? Yaralanabilir mi?"

Yüksek sesle homurdanıyor, garsondan bir içki alıyor ve yarısını tek seferde yudumluyor. "Lütfen Drew, diğer herkesle birlikte Joshua Bailey hayran kulübüne katılma. O tamamen güvende ve hayatımda onun tarafını tutmayan tek bir kişiye ihtiyacım var, tamam mı?"

"Ben kimsenin *tarafını* tutmuyorum," diye cevap veriyorum. "Sanki ortada bir savaş varmış ve sen burada değilmişsin gibi konuşuyorsun."

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor. "Ben orada değilim. Annem ne hakkında konuşmak istiyor biliyor musun? Zavallı Joshua ve Sloane'dan ve onların iyi geçinmelerini nasıl dilediğinden... Babam ise sadece beni azarlıyor ve sonra *Josh'un* iyi olmasına ne kadar sevindiğini söylüyor. Dünyayı turlayan ve South by Southwest'te çalmak üzere olan benim, ama her zaman olduğu gibi: benim yapabileceğim hiçbir şey Josh'un yaptığına denk olamaz."

İyi olmayan, ne yaparsa yapsın ebeveyninin kalbini kazanamayan çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Annemin onayını almak için çabalamak ve başarısız olmak hayatımda o kadar sabit ki, başka bir yol olduğunu neredeyse hayal bile edemiyorum.

Sanki yüzüne dokunuyormuşum gibi parmağımı ekrana dokunduruyorum. "Ailen seni seviyor," diyorum ona. "Ve eminim seninle gurur duyuyorlardır. Belki de baban ve Josh doktor oldukları için ortak bir noktaları vardır."

Bir an için, Altı'nın gözleri kalbimi kıracak kadar kasvetli. Tüm kabadayılığına rağmen onda kayıp bir çocuk gördüm; babasının onu önemsemesini isteyen bir çocuk.

-Birden fazla kez. "Yine de benimle denemiyor bile."

Babası gelene kadar, hiçbir şey onun için yeterli değildir. Ve sizi defterden silmiş birine kendinizi kanıtlamaya çalışmak, cebirsel bir denklemi geometri kullanarak kanıtlamaya çalışmak gibidir; ne kadar çaba harcarsanız harcayın asla işe yaramayacaktır.

Bunu çözmek istiyorum, ikimiz için de. Ama aynı zamanda bunu düzeltmek için biraz daha eksiksiz, biraz daha az hasarlı birine ihtiyacı olup olmadığını da merak ediyorum. Acaba benim de buna ihtiyacım yok mu?

JOSH

25 Ocak

"Burada koşmak gibi," diyor Drew ertesi sabah, otelin girişinde nefes nefese kalmayı bitirdikten sonra. Astım olduğunu öğrendiğime göre nefes nefese kalması artık beni eğlendirmiyor. Yavaşça ayağa kalkıyor.

ve yan yana havuza doğru yürüyoruz. "Gittiğimizde bunu özleyeceğim."

Benim de hoşuma gidiyor. Başta çok içlerlediğim bu erken sabahlar artık seyahatin en sevdiğim kısmı oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, dün akşam onsuz akşam yemeğini deneyimledikten sonra, o gelmemiş olsaydı tüm bu tatilin ne kadar dayanılmaz olacağını merak ediyorum.

Farkı hepimiz hissettik. Onsuz, annemin neşeli kalma çabaları hiçbir zaman tam olarak başarılı olamadı. Sloane ile aramızdaki gerginlik, babamla aramızdaki gerginlik gibi hissediliyordu ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - annemin bitmek bilmeyen her şey yolundaymış gibi davranma çabaları mı, yoksa babamın hiçbir şey yokmuş gibi davranamaması mı?

"Diğer adalarda da koşabilirsin," diye cevap veriyorum havuz kenarındaki koltuklarımıza otururken. "Buna karşı bir yasa olduğunu sanmıyorum."

Bacağıma tekme atıyor. "Evet, diğer adalarda kimsenin koşmayı yasaklamadığının farkındayım. Ben sadece buradaki manzarayı seviyorum demek istedim. Suyun üzerindeki ayı, palmiye ağaçlarını, ölüme doğru giden sörfçüleri görmek hoşuma gidiyor."

Gölüyorum ve sandalyeden kalkıp Drew'in her an ihtiyaç duyabileceği havlu ve kapuçino için bir garson buluyorum. Keşke ben uzaklaşırken sütyenini çıkarmayı bıraksa, çünkü sütyen *takılıyken* bile

anatomisini benim için iyi olandan çok daha fazla görebiliyorum - göğüslerinin yumuşak kıvrımı, soğuğa tepki veren sıkı meme uçları. Kendimi durduramadan önce eğilip kumaşın üzerinden bir tanesini çekiştirdiğimi hayal ediyorum.

Bu artık bitmeli. Bazen onun yanındayken kim olduğumu gerçekten bilmiyorum. Kendimi dizginlemeye çalışarak havlu kutusuna kadar uzanan yol boyunca ampütasyonları düşünüyorum.

Döndüğümde sütyenini çıkarmış ve bakarsam, dünyada aletimi yerinde tutmaya yetecek kadar korkunç ampütasyon olmayacak. Onun yerine yüzüne odaklanıyorum ve burnunun üstündeki küçük yara izini fark ediyorum. "Nasıl oldu bu?" Kendi burnuma dokunarak soruyorum. Cevabı sadece biraz merak ediyorum, ta ki onun cevap vermeyi planlamadığını fark edene kadar.

"Kafes maçı," diyor. Gülümsemesi geniş, saç rengi kadar sahte. Sanki gözlerimin önüne bir perde çekiyor. "Ben kazandım."

Sloane'un dağınık dediğini duyuyorum ama dağınık olanın *ben olduğumdan* şüpheleniyorum. Drew kendini bana her kapattığında, daha fazla kurcalamak, merkezindeki hiç incinmemiş küçük parçaya ulaşana kadar tüm sırlarını araştırmak istiyorum.

"Bu manzarayı yenmek imkânsız olacak," diyerek konuyu değiştiriyor ve Diamond Head'e doğru bakıyor, kenarları artık parlak, parlak bir turuncu.

"Diğer adalar daha da iyi olabilir," diyorum ona. "Asla bilemezsin." "Şu iyimserliğine bak," diyor bir kapuçino alıp minnettar bir gülümsemeyle garsondan aldı. "Belki de içinde annenden bir parça vardır."

Gözlerim kapanıyor. "Umarım birazdan fazlası vardır."

"Sen ve baban iyi anlaşıyor gibisiniz," diyor. "Ne zaman birlikte olsak sadece seninle konuşuyor."

Evet. Bana geri ödemedi, faturalandırmadan, insanların masraflarını cepten ödeyememesinin ne kadar sinir bozucu olduğundan bahsediyor. Ve iş uygulamaları onunla olan en büyük sorununun yakınından bile geçmiyor.

"Annem olmasaydı," diye cevap veriyorum, eşi benzeri görülmemiş bir dürüstlikle, "muhtemelen babamla bir daha hiç konuşmazdım. Onun yerine, asla onun gibi olmayacağımı kanıtlamak için dünyanın öbür ucuna taşındım."

Dişleri dudağını çekiştiriyor. "Hâlâ kanıtlayamadın mı?" diye soruyor. "Artık eve gelemez misin?"

Sesinde kararsız bir şeyler var, aynı anda hem umutlu hem de endişeli.

Bu hoşuma gidiyor ve aynı zamanda onu ezmem gerektiğini de biliyorum.
"Bu çok uzak bir ihtimal," diyorum ona. "Yönettiğim kampın son zamanlarda bazı sorunları vardı.

Yazın. O kadar az personelimiz var ki, bir daha ne zaman *olmayacak.*"

İkimiz için de bu umudu kırıyorum. Çünkü bir parçam sonunda *Evet, yakında eve döneceğim* diyebilmeyi diliyor ve bunun ne kadar imkansız olduğunu hatırlamam gerekiyor. Babam çok para kazanmak için tıbbaya girdi ve hastalar en iyi ihtimalle ikinci plandaydı. Ben farklı bir doktor, farklı bir *insan* olmak istiyorum ve binlerce çaresiz insanı terk etmek bunun tam tersi olur.

Güneş tamamen doğduğunda ve kapuçınlarımız bittiğinde kalkıp otelin kendi kanadına doğru yürümeye başlıyoruz. Bakışları her zaman olduğu gibi mağaza vitrinindeki beyaz elbiseye kayıyor.

"Sizinle Lanai'ye gelir miyim bilmiyorum," diyor asansöre adım attığımız anda. "Eğer Six başaramazsa, aile tatilinizde beşinci tekerlek olmaya devam edemem."

Midem sıkışıyor. Bu yolculukla ilgili, şu anki aile dinamiğimizle ilgili hayatı bir şeyi yanlış anladı. Çoğunlukla, sanırım onun gitmesini istemiyorum.

Asansör bizim kata geldi ve koridorda birlikte yürüdük. Kapısını açıyor.

"Hey, Drew?" Diyorum. Bana doğru baktı. "Bil diye söylüyorum, şu anda beşinci tekerlek değilsin. Sen yapıştırıcısın."

Kapıyı açıp sessizce odama giriyorum, sanki çok şey söylemişim gibi hissediyorum. Çünkü gerçekten hepimizi bir arada tuttuğundan emin değilim, yoksa sadece beni mi?

DREW

O ir zamanlar şöhretin beni eleştirilerden koruyacağını düşünürdüm. Artık kimseye hesap vermeyeceğim bir yere ulaşacağımı sanıyordum. Ama kahvaltı sırasında Davis'ten gelen büyük harflerle yazılmış bir mesaj

HEMEN, bunun olmadığını kanıtlamak midemin kilitlenmesine yetiyor.

Josh'un bu sabah bana söylediklerinin etkisinden hala kurtulamamış olsaydım, büyük bir panik içinde olurdu. Onun yerine, senin *beşinci tekerlek olmadığını* düşünüyorum. *Sen yapıştırıcısın*. Sonra gülümseyip yemeye devam ediyorum ve Davis'i aramak için odaya dönene kadar bekliyorum - çok fazla zevk aldığım küçük bir meydan okuma.

Cevap vermesini beklerken balkon kapısını kaydırarak açıyorum. *Sen beşinci tekerlek değilsin. Sen yapıştırıcısın*. On yıldır ilk kez biri tüm sorunlarının kaynağının ben olmadığını söylüyor. Açıklanamaz bir şekilde insanları bir *arada* tutan şey olduğumu. Onun bu sözleriyle yıkanmak istiyorum. Onları göğsüme dövme yaptırmak ve sonsuza dek yanımda taşımak istiyorum. Uzun sürmeyeceğini biliyorum ama Josh'un gözlerine baktığımda gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Neredeyse onu hayal kırıklığına uğratmadan, henüz öndeyken ayrılmak isteyeceğim.

Ve hayal kırıklığı kaçınılmaz görünüyor. Ne de olsa ben hâlâ *benim*.

Davis cevap verirken nefes alış veriş bile sinirlidir. "Dünkü sarhoş fotoğrafların her yerde," diye öfkeleniyor.

"Um...*Ne?*" diye sordum. Her türlü geçerli eleştiriye hazırlıklıydım çünkü Tanrı biliyor ki çok fazla hata yapıyorum. Ama bu seferki beni şaşkına çevirdi.

"Nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum," diyor dişlerinin arasından. "*Sarhoştun*." Yapmadığım bir şeyle suçlanmak bana kendimi

Sanki yeniden çocukmuşum gibi, üvey ağabeyimin beni bir şeylerden o kadar emin bir şekilde suçladığı günlere geri götürüyor ki, haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Davis ve üvey kardeşimin pek çok ortak noktası var ve ikisi de tamamen masum olduğumda bile kendimi bok gibi hissetmeme neden olabiliyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Dün gece dışarı bile çıkmadım."

"Sanırım dün okyanustan çıkarken oyalanmak zorunda kalan senin tek yumurta ikizindi," diyor alaycı bir tavırla.

Midem bulanıyor - insanların her anımı kendilerine aitmiş gibi çalmalarına ve anlatılanların çarpıtılmasına alışkın olmalıyım, ama şu an olduğu gibi, hiçbir şeyin buna değmeyeceğini hissettiğim zamanlar oluyor. "Sörf yapıyordum ve neredeyse boğuluyordum, Davis. *Sarhoş* değildim."

"Özür basın turunun rezervasyonunu yapmanın ortasındayım," diye devam ediyor, "ve işlerin nasıl görüldüğüne dikkat etmen gerekiyor. Şu anda ihtiyacım olan son şey senin özür dilemiyormuş gibi davranman."

"Öncelikle, *özür* turu mu? Kime özür borçluyum ki?"

"Rol modellerinin sahneden düşüşünü izleyen tüm genç hayranlar? Paris ve Berlin'de konserinizi izleyemeyen tüm bilet sahipleri? Ergen kızlarının size olan takıntısını destekleyen tüm ebeveynler, sadece Betty Ford kliniğinin *ön* resmi olmanız için mi? Devam etmeme gerek var mı, yoksa meramımı anlatabildim mi?"

"Sarhoş değildim ve bunu sen de biliyorsun."

"Ne olduğun umurumda değil," diyor Davis. "Eğer bunu senin için düzeltmeye çalışıyorsam, yapabileceğin en asgari şey, söndürmek zorunda kalacağım daha fazla yangın çıkarmamaktır."

Diamond Head'e bakıyorum ve bir kez daha kaçıışı düşünüyorum. Belki de Davis'in operasyon için hayati önem taşıyan tek kişinin *kendisi olmadığına* dair küçük bir hatırlatmaya ihtiyacı vardır.

"Belki de gidip toprakla geçinmeliyim," diyorum ona. "Öndeyken bırakmalıyım."

"Az önce herkesin içinde kendini rezil ettin," diye cevap veriyor, tehdidi kaçırarak ya da görmezden gelerek. "Pek *önde* olduğunu söyleyemem."

Telefonu kapattım ve kapıyı kaydırarak açtığımda Josh'u dışarıda otururken buldum. Dudakları kenetlenmiş bir halde bana bakıyor, aynı anda hem suçlu hem de endişeli. "Tüm bunları az önce duydun, değil mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Gözden kaçırmak zor oldu. Çok gürültücüsün."

Balkonun benim tarafımdaki sandalyesine çöküyorum. "Elbette öyleyim," diye mırıldanıyorum. Artık kendi adıma savaşamayacak kadar yorgunum.

Bana doğru dönmeden önce bir an sessizlik oldu. "Neden seninle böyle konuşmasına izin veriyorsun?" Sesi kızgın ve aynı zamanda dehşete düşmüş gibi geliyor, bana dışarıdan bakan, buna alışık olmayan birine ne kadar kötü görünmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Gözlerimi güneşten koruyarak ona bakıyorum. "Her şeyden önce sözleşmesi var. Ondan kurtulmak için kışkımdan para ödemem gerekir ve benim için çalışan diğer herkesi işe aldı, bu yüzden bu işi çözmek tam bir karmaşa olur." Bunu yüksek sesle söyleyince durumum daha da umutsuz görünüyor.

"Sarhoş olmaman dışında," diyor. "Düşüğünde. Panik ataktı, değil mi? Öyleyse neden onun ve diğer herkesin sana bir sorunmuşsun gibi davranmasına izin veriyorsun?"

Cevap vermek yerine omuz atıyorum. Bilmesi umurumda değil ama tüm bu olanlar utanç verici. "Herkesin sarhoş olduğumu düşünmesini tam bir kaçık olduğuma tercih ederim. En azından sarhoşlar tedavi edilebilir."

"Panik atak geçirmek sizi deli yapmaz" diyor. "Stresle başa çıkmanın daha kötü yolları da var. Bu arada, *karada yaşamak* deyiminin ne anlama geldiğini *düşündüğünüzü* gerçekten merak ediyorum. Çünkü sıcak taş masajı ya da mai tais olduğundan şüpheliyim."

"Taşlar topraktan geliyor ve onları ısıtmak için bir ateş yakabilirim," diye sırtarak cevap veriyorum. "Hayallerimi emekleme döneminde öldürmeyi bırak. Yine de açıklığa kavuşturmak gerekirse, tek dostumun voleybol topu olduğu bir tür *Kazazede* senaryosundan bahsetmiyorum. Parama *biraz* güvenirdim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Topraktan geçinirken. *Bunun* gibi bir yer *mi*? Oda servisi olan güzel bir otel *mi*?"

"*Karada*, değil *mi*?" Sırtarak soruyorum.

Gülüyor, mavi gözleri parlak ve tamamen küçümsemeden uzak, gülümsemesi geniş ve neredeyse şefkatli. Sabahın dördünde onu uyandırıp dünyanın yıkıldığını söylesem ne yapardı merak ediyorum. Kimsenin bunu daha iyi hale getirebileceğinden emin değilim ama elinden geleni yapacağından şüpheleniyorum.

Saat on buçukta, Diamond Head'e gitmek üzere Bailey'lerle vale standında buluşuyorum. Jim hepimizi sığdıracak büyüklükte bir cip kiralamıştı ama yolculuğun plana uygun giden tek kısmı buydu.

Markette, imza almak isteyen genç kızlar etrafımızı sardı. Josh bir yan hakem gibi kalabalığın arasından geçerek beni dışarı çekti. Diamond Head'e vardık, burası -hayal kırıklığı yaratacak şekilde- sönmüş bir volkan *değil*, volkanik bir krater, yani patlama ihtimali bile yok. Daha patikadan yukarı çıkmaya başlamamıştık ki ben yine fotoğraf çektirip bir şeyler imzalıyor, bir kız son albümümdeki beğenmediği şarkıları sıralarken sabırla dinliyordum.

"Yüzün kamerada daha ince görünüyor," diyor bir başkası. "Kontur mu? Yoksa Photoshop mu kullanıyorlar?"

"Gidebilir miyiz?" diye bağıyor Josh, aramıza girerek. Beni kalabalıktan başarıyla ayırıyor ve Sloane'la birlikte önden yürümeden önce beni onlardan uzaklaştırıyor.

Ben arkada Beth'le birlikteyim, o yavaşça ilerliyor, Jim de arkamızdan yavaşça geliyor, patikadan aşağı inen bir grup genç görüyorum ve göğsümde o çok tanıdık paniği hissediyorum. Girişte hâlâ kaçabilirdim. Ama daralmak üzere olan patikada her şey ters gidebilir. Ter alnımı çiziyor, kürek kemiklerimin arasından kayıyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

Etrafımın sarılmasını, kaçamamayı kaldıramıyorum. Herkes izlerken panik atak geçirmeyi kaldıramam.

Beth durdu. "Sorun nedir?"

"Bununla başa çıkamam," diye fısıldıyorum. "Yürüyüşü bitir, tamam mı?"

Ben iyi olacağım.

Seninle otelde buluşacağım."

Ve sonra patikadan aşağıya doğru koşuyorum, girişi geçiyorum ve sonunda kendimi Tanrı'ya şükür tek bir insan bile görmediğim bir sokakta bulana kadar devam ediyorum.

Bu şekilde yaşamaya devam edemem, sanırım.

Amsterdam'daki o gece de aynı şeyi düşünmüştüm ama orada felç edici gelmişti, şimdi ise özgürleştirici geliyor. Telefonumu çıkardım ve asistanımın numarasını aradım. "Ashleigh," diyorum ona, "Waikiki'de saç kesimi ve boyasına ihtiyacım var."

Duraksıyor. "Davis'le konuştun mu?" diye soruyor sonunda. "Muhtemelen özür turu için istediği belirli bir görünüm vardır."

Özür turu. Hala böyle adlandırdıklarına inanamıyorum.

"Hangimiz sana para ödüyor, Ashleigh?" Ben soruyorum. "Ve saçım kime ait?"

"Sen," diyor asık suratla. "Peki. Ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Şimdi," diye cevap veriyorum. "Hemen şimdi."

JOSH

T Görünüşe göre Drew ve benim sudan çıkarken çekilmiş hortum fotoğraflarımız bir anda her yerde.

Her beş dakikada bir tıp fakültesindeki bir arkadaşımın mesaj alıyorum.

Ne kadar çok arkadaşımın aynı espriyi yapmış olması şaşırtıcı, *Somali'de Yaşam'ın* bazı versiyonları sandığımdan *çok daha iyi görünüyor*. *Somali'deki* meslektaşlarım, *uzakta geçirdiğin zamanı en iyi şekilde değerlendirdiğini görüyorum* ya da *belli ki asla geri dönmeyeceksin ve seni suçlayamam diye yazıyorlar*.

Alay edilmeye dayanabilirim. Ama Sloane'un bu konudaki tavrına dayanabileceğimden emin değilim, çünkü o da bu konuda mesajlar alıyor. Ve hiçbir şey olmadığını bilmesine rağmen -çoğunda *orada* olmasına rağmen- kesinlikle öfkeli.

Diamond Head'e vardığımızda Sloane'un hatırı sayılır zekâsı tamamen kardeşimin kız arkadaşından *haberdar* olup olmadığı sorusuna odaklanmıştı. Bu biraz haksızlık gibi görünüyor, çünkü Drew şu anda bu gezideki insanların yüzde yirmisini oluşturuyor. Fark *etmemem* neredeyse sosyopatlık olurdu ama görünüşe göre Drew'in etrafı kıyafetlerini ve saçlarını çekiştiren ve kilosu hakkında yorum yapan bir çakal kalabalığıyla çevriliyse, bunu görmezden gelmem gerekiyor. Birisi *sen rehabilitasyona gitmiyor musun diyebilir*, bir başkası *daha zayıf olacağını düşünmüştüm* diyebilir ve benim orada oturup lanet telefonumla Yunanistan borç krizi hakkında bir makale okumam ya da bu akşam yemek yiyeceğimiz restoranın yorumlarına bakmam gerekiyor.

Drew'u durumdan kurtarmak için neredeyse hiçbir şey yapmadım ama Sloane hâlâ sinirliydi.

Bakın kim birdenbire Sör Lancelot oluverdi, dedi nefesinin altında.

Böylece on dakika boyunca kendimi en başta içine sokmadığım bir durumu kurtarmaya kararlı bir şekilde ilerledim ve sonunda durduğumda ailemin yaklaştığını gördüm.

Tek başına.

"Drew nerede?" Bağırıyorum ve sesimin çok kızgın ve ilgili çıktığını biliyorum ama elimde değil.

Annem göz kırpmıyor. Sadece bir kez. Küçük bir şey işliyor ve atıyor. "Zavallı şey," diyor. "O kalabalığın aşağı indiğini gördü ve panikledi. Bunu yapamayacağını söyledi."

"Ve sen de *gitmesine izin mi verdin?*" diye sordum.

Babam kaşlarını kaldırdı. Sessiz bir adamdır ama bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum: *Ses tonuna dikkat et*. Sanki anneme yapılan muamele söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağı varmış gibi.

Annem, "İyi olduğunu söyledi," diye itiraz ediyor.

Bu noktada ne yapmam gerekiyor? Aşırı tepki verdiğimi düşünen üç yetişkinim var ve belki de öyleyim. Ama bana kalsa, onun peşinden giderdim.

Bu sefil tırmanışı bitirip -zirve kapalı olduğu için konuşulabilecek tek bir iyi manzara var- otele dönüyoruz.

Duş alıp havuza gidiyorum, Drew odasında olmadığı için onu orada bulabilmek için dua ediyorum. Asansöre yaklaşırken kapılar açılıyor ve bir kadın çıkıyor, tüm dünyayı yarım saniyeliğine susturacak türden bir kadın. Bir süper modelin elmacık kemiklerine, kıvrımlara ve en az %70'i minik şortlarla kaplı uzun çıplak bacaklardan oluşan bir vücuda sahip.

Ancak yüzünü telefonundan kaldırdığında ve gözlerini gördüğümde -Tanrı'nın yarattığı en yumuşak, en parlak kahverengi- onun Drew olduğunu anlıyorum.

Saçları artık köprücük kemiğine kadar uzanıyor ve daha koyu bir sarı. Önceden güzeldi - görmek için sıraya gireceğiniz paha biçilmez bir nesne gibi. Şimdi ise bulmayı beklemediğiniz, tesadüfen karşılaştığınız ve hayatınızı değiştireceğini bildiğiniz bir şey gibi güzel. "Saçını kestirmişsin."

Gülümsemesinin kırılman, belirsiz bir kenarı var. "Keskin gözlem gücün seni şaşırtmayı asla başaramıyor."

"Çok hoş," diyorum ona, ama bir anda hem çok fazla hem de yetersizmiş gibi geliyor. "Görünüyorsun... Yani... Sana yakışmış."

"Oh," diyor ve ağlamak üzereymiş gibi yutkunuyor. "Teşekkür ederim."

Boktan bir şey söylememi beklediğini ancak uzaklaşmak için döndüğünde anladım. Zaten ringe çıkan bir boksör gibi omuzlarını kamburlaştırıyordu, çünkü dünyanın her zaman onu incitmesini bekliyordu.

Böyle yaşamak zorunda kalsaydım muhtemelen ben de panik atak geçirirdim.

DREW

I Josh'u koridorda gördükten sonra uzun süre aynaya baktım. Kendimi zar zor tanıyorum, ama yine *kendim* gibi görünüyorum, bir zamanlar tanıdığım kız gibi, hepsi kooperatif olmadan önce kendisi için planları olan kız gibi seçildi. Davis kriz geçirecek. *Herkes kriz* geçirecek. Umursuyorum ama düşündüğüm kadar değil. Josh'un yüzündeki ifadeyi, *hoşuma gittiğini* söyleme şeklini düşünüyorum ve göğsümde tuhaf bir şeyin açıldığını hissediyorum. Aynaya baktığımda aynı anda hem ağladığımı hem de gülümsediğimi fark ediyorum.

Sandra aradığında gün batımını izlemek için Bailey'lerle buluşmaya hazırlanıyordum. Üvey kardeşim Richard'la evli ve kışında onunkinden bile büyük ve uzun bir sopa var.

"Steven ve Maria'nın yıldönümlerini kutlamak için küçük bir akşam yemeği düzenliyorum," diyor bana. Sesi yorgun geliyor, sanki kelimeler ondan isteksizce sürükleniyormuş gibi. "18 Şubat hafta sonu New York'ta olabilir misinth ?"

Hayır demek istiyorum çünkü lanet yıldönümlerini kutlamak istemiyorum ve ailemle yaptığım her ziyaret acı verici oluyor. Ama her ziyaret aynı zamanda bir kurtuluş şansı da sunuyor. Çocuksu yanım, *belki de bu sefer benimle iyi geçineceklerini, şakaların hedefi olmadığımı, ailenin nefretle baktıkları bir parçası olmadığımı* düşünüyor. Ve bu asla işe yaramıyor, muhtemelen bu yüzden sonunda hep acı veriyor.

"Ekibime danışmam gerekecek ama deneyeceğim."

"Harika," diyor ama ses tonu tam tersini ima ediyor. "Bu sefer ayık kalmaya çalışırsan gerçekten minnettar olurum."

Sözleri içimde bir düğmeyi çeviriyor, ailemle uğraşırken her zaman çevirmek üzere olduğum bir düğme. Öfke neredeyse anlık. "Ve öfkeli bir amcık gibi davranmazsan gerçekten minnettar *olurum*," diye cevap veriyorum, "ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Midem bulanmadan önce sadece yarım saniye boyunca onun şaşkın sessizliğinin tadını çıkarıyorum. Her zaman yaptığım gibi çok ileri gitmiştim. Ailem, *Drew'in yaptığı korkunç şeyleri* etiketlediği bir kova tutuyor ve ben de ona bir yenisini ekledim. Duracak gibi görünmüyorum.

"Biliyor musun," diyor dişlerinin arasından, öfkesi parıltılı ve ölümcül olduğunda kullandığı o sesle, "Ben ailen için o kadar uğraşıyorum, sen parmağını bile kıpırdatmıyorsun ama seni dahil etmeye çalıştığımda böyle davranıyorsun. Herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun. Denemeyi bırakırsak şaşırma, Drew."

Telefonu kapatıp Richard'a şikayet etmeye gidiyor, eminim ve ben de telefonun başında oturmuş, hem utanmış hem de sinirlenmiş hissediyorum.

İki saniye geçmeden üvey kardeşimin mesajı geldi. İnanılmaz derecede tahmin edilebilirler.

Richard: Seni yemeğe davet etti diye karıma cidden amcık mı dedin?

Tabii ki konuşma bu şekilde aktarıldı. *Drew'i ailenizin yemeğine davet ettim ve o da bana öfkeli bir amcık dedi.* Sanki bu normal bir olaymış gibi - kibar bir davet küfürle karşılandı ve ikisi arasında hiçbir şey olmadı.

Ben: Hayır, yemek sırasında öyle davranıp davranamayacağımı sordum.

Çok farklı.

Verdiğim cevaba gülüyorum, işleri daha da kötüleştirdiğimi biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, daha ne kadar kötü olabilir ki?

Karıma bir daha o kelimeyi kullanırsan, işimiz biter.

Neyi bitirdin? Tüm o içten konuşmalarımız mı? Karının her yıl gönderdiği mütevazı Noel kartı olmadan da yaşayabilirim, inan bana.

Ne var biliyor musun? Partiye gelme. Her şeyi mahvedersin zaten.

Keşke her şey burada bitse ama bitmeyecek. Richard üvey babam Steven'a şikayet edecek, o da anneme şikayet edecek, o da beni arayacak.

bana ne kadar yanıldığımı söylemek için. Ben dokuz yaşındayken Steven'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine taşındığımızdan beri bu böyle devam ediyor. Richard o sırada üniversitedeydi ama hafta sonları eve gelir, hiçbir şey için öfkelenmezdi - çünkü telefonuna baktığımı, Gatorade'sini içtiğimi ya da şarj kablosunu yürüttüğümü düşünürdü. Ve annem her zaman onların tarafını tutardı. Bir kez bile Richard'ın benden çok daha iyi bir anlaşma yapan şımarık, küçük bir pislik olduğunu söylemedi. Bir kere bile *ailemizi mahvettiğim için üzgün olduğumu söylemedi. Bunu sana yaptığım için üzgünüm.* Ama neden söylesin ki? Üzgün değildi ve tüm suçu bana atmak çok daha kolaydı.

Hâlâ öyle. Arayacağını bu şekilde biliyorum ve aradığında ne kadar acıtacağına şimdiden hazırlanıyorum.

DREW

26 Ocakth

"T Bana gerçek bir şeyler sytle, Drew," diyor Josh sessizce, dümdüz önüne bakarak.

Bailey'ler yarın Lanai'ye gidiyorlar.

Dün gece pasaportunu bugün geri alacağını söyledi, sanırım ben de onlarla gideceğim. Altı geldiğinde sabah koularımıza ve gün doğumunda kapuinolarımıza ne olacağından emin değilim. Belki yine de dururdu ama bundan pheliyim. Josh da ben de saat değişikliğine alıtık ama yine de buradayız.

Dönüp ona bakıyorum, o mükemmel, keskin çene hattına, o tatlı alt dudağa. *Tanrım, gerçekten istediği herkese sahip olabilirdi.*

"Gerçek bir şey... Gökyüzü mavi mi?" Cevap veriyorum. "Bu gün doğumu iyi mi? Benden ne istediğinden emin değilim."

"Bana kimsenin bilmediği bir şey sytle" diyor. "rneğin burnundaki yara izinin nasıl oluştuğunu anlatabilirsin."

Baımı salladım. "Bir kasırğa oldu ve köpekbalıkları havaya fırladı, birdenbire köpekbalıkları *yağmaya baladı ve...*"

Gülümsemesi yumuşak. "Tamam, sen seç." Sonra bana öyle bir bakıyor ki, yalan söylemeyi ve kaçmayı imkânsız, nefes almayı zorlaştırıyor. İnhalerimin hala orada olduğundan emin olmak için refleks olarak cebime doğru uzanıyorum. Sanki o anda derimin ötesine, kornealarımın ve diğer herkesin gördüklerinin ötesine bakabiliyor ve ruhumu bulabiliyor.

"*Naked'dan* nefret ediyorum," diyorum ona. Kaşlarını kaldırıyor, Josh'un bir robot olduğunu ve muhtemelen sadece klasik müzik dinlediğini, o da sadece limbik aktiviteyi artırdığını ya da benzer sıkıcı saçmalıkları duymuş olduğu için. "Bu benim en bilinen şarkım. I-"

Gülüyor. Gerçek bir kahkaha. "Şarkını duydum. Bana açıklamana gerek yok. Bazen bir mağarada yaşadığımı sanıyorsun."

"Morg," diye düzeltiyorum. "Ya da robot depolama tesisi. Her neyse, işte kimsenin bilmediği şeyim, derin karanlık sırrım. O şarkıdan nefret ediyorum. İlk albümde olmasını istememiştim ama plak şirketini kızdırmak istemediğim için bıraktım, meğer onlar haklıymış ben haksızmışım. Belki de hiçbir şey bilmiyordum. Şarkıyı tekrar söylemek zorundayım ve her seferinde biraz daha zor oluyor."

Bazen de şarkıyı söylemek zorunda kalıyorum ve panik atak geçiriyorum. "Teselli olacaksa," diyor, "o şarkıdan ben de nefret ediyorum."

Gülüyorum. "Tanrım, tam bir pisliksin. Şimdi bana bir şey söyle. Başka kimsenin bilmediği bir şey."

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Ben bir robotum, unuttun mu? Her şey yüzeyde."

Hiçbirinin, tek bir şeyin bile yüzeyde olmadığından şüpheleniyorum. Yüzde yüz ölümcül olmayacaksa beynini açıp içindekilere bakmak isterdim. "Peki, bak bakalım bundan sonra sana bir şey söyleyecek miyim?"

Bir an sessiz kaldı. Kapuçinosundan bir yudum alıyor, yutkunuyor ve bana dönüyor. "Bu yolculuğa çıkmak istemedim. Aslında bir parçam eve hiç dönmek istemiyordu."

"Neden?"

Yemyeşil alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Babamın yanında olmak benim için çok zor... Anneme gerektiği gibi davranmıyorum."

Ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum ama gelmiyor. Jim'in hile yaptığını varsayıyorum ve buna inanmak yeterince kolay, çünkü muhtemelen onda bana biraz oğlunu hatırlatan huzursuz bir şey var - Josh'u değil, görünüşte yeniden bir araya gelmek için burada olduğum oğlunu.

"Sadece evde olmak da zor," diyor onun yerine. "Hayatın herkes için ne kadar iyi olduğunu görmek zor. Her şey..." Ellerini sallıyor.

"*Amerikan aşırılığı* mı?" Sloane'un küçümseyici ses tonuyla alay ederek soruyorum.

Gülüyor. "Tanrım, kin tutabiliyorsun. Ama evet, aşırılık. Sadece Amerika'da değil, her yerde. Tüm yiyecekler, hizmetler, mağazalar ve baktığınız her yerdeki para ve insanların bundan ne kadar habersiz olduğu. Ama birkaç gün sonra şok edici olmaktan çıkıyor. Yemeğe alışıyorum."

ve iyi bir internet, beş yüz kanal ve yumuşak bir yatak. Hayatın bu kadar kolay olmasına alıştım. Ve tam da bu sırada geri dönüp bunlara sahip olmamaya alışmam gerekiyor."

İç çektim. "Özür dilerim. Neden annene söylemedin?"

Başı dönüyor, şezlongun arkasına yaslanıp bana bakıyor. Dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çünkü o benim annem. Beni mutlu etmek istiyor. Bana bebek gibi bakmak istiyor. Bunu ondan alamam."

O zaman geri dönme bence. Bırak başkası gitsin. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum, çünkü umursayan birinin yakarışı gibi gelebilir ama ben gerçekten umursamıyorum. Bir hafta içinde Josh'la ilgili her şeyi unutmuş olacağım.

Kapuçınolarımız bitmiş, havlulardan sıcaklık sızmış, güneş gökyüzünü doldurmuş ve ilk konuklar alt kattaki büfeye doğru süzölmeye başlamış ama ikimiz de bir yere gitmek için hareket etmiyoruz. Gözlerim kapanıyor ve Josh ne olduğunu sorana kadar mırıldandığımı fark etmiyorum.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece kafamda çalıştığım bir şarkı." "Kendi şarkılarını yazdığını fark etmemiştim."

"Yapmıyorum," diye yanıtlıyorum. "Yani, kaydetmiyorum. Farklı bir yöne gitmek isteyerek başladım ama sonra yemek yiyebilmenin ve kira ödeyebilmenin daha eğlenceli olduğunu keşfettim."

"Beğendim," diyor. "*Naked'dan* bile daha iyi, senfonik bir başyapıt."

İstemedenden de olsa gülüyorum. Belki bir hafta sonra onu unutmuş olmayacağım.

Hepsi.

Asansörlere doğru yürümek için dönüyoruz. Gözlerim ekranlara kayıyor. ve Josh bana dirsek attı.

"Her sabah buna bakıyorsun," diyor usulca. Sesinde bir tatlılık var. "Neden anlamıyorsun?"

Uzun ve bol olan ve omuzlarında onu tutmak için narin küçük bağları bulunan elbiseye baktığımı tam olarak fark etmemiştim ve sanırım hoşuma gitti, ama başımı sallıyorum. Benim için fazla masum. Çok bakir, çok kız gibi. Bir rol oynuyormuşum gibi hissederdim. *Burada Josh'ın çıkacağı bir kız gibi giyinmişim. Tıp diplomam var ama Sloane gibi şirret değilim. Muhtemelen yakında tüm çocuklarını doğurmak için muayenehanemi bırakacağım. Baldızıma asla azgın bir amcık demem.*

Sanırım bu elbise hakkında düşündüğümünden daha fazla düşünmüşüm. "Bu bana göre değil," diyorum ona.

"Kendimi aptal gibi hissedirim."

Dişleri dudağına batıyor. "Bana senmişsin gibi geldi."

Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsediğinde kalbim garip bir şekilde tekmeleniyor. Josh bazen bana hâlâ her şeyi değiştirebileceğimi hissettiriyor.

Odama girdiğimde garip bir şekilde neşeliyim, adeta uçuyorum - yerde bir yığın bavul ve iki gitar duruyor.

"Sürpriz!" diyor Six, odayı geçip beni ağır dövme kollarına çekiyor.

"Vay canına," dedim. "Buradasın!" Nedense sesime yeterince volüm, yeterince neşe katamıyorum.

Geri çekiliyor, yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve beni inceliyor. "Bebeğim, saçına ne yaptın böyle?" diye soruyor.

Ve üzerinde bulunduğum buluttan düşüyorum ve keskin, nahoş bir *sıçramayla* dünyaya geri iniyorum.

"Buraya gel," diyor yatağa uzanıp kollarını uzatarak. Six için şefkatli olmanın bu kadar kolay olması her zaman hoşuma gitmiştir, ama şimdi bunun onun için çok anlamsız olduğunu düşünüyorum. Yatağa doğru kayarak başımı göğsüne koyduğumda kendimi garip hissediyorum.

Dudakları alnıma değiyor ve sonra ağzımı arayacak kadar geri çekiliyor. "Seni özledim," diyor. "Kaldığın için çok mutluyum."

Beni öpüyor ve sonra sırtüstü yatırıyor, bir diziyle kalçalarımın birini itiyor. Bir zamanlar bunu kabul ederdim, ama bugün sanki uzuvlarım metale dönüşmüş, sanki göğsümü çevreleyen bir kafes varmış gibi hissediyorum. *Bunu istemiyorum.* Bunu düşündüğüm anda biraz panikliyorum, sanki çok ileri gitmişim gibi. "Altı," diyorum göğsüne bastırarak. "Dur."

Kahkahası sessiz, boynuma doğru bir hava üflüyor. "Bebeğim, hadi ama. Bu aptal kuralla mı ilgili?"

Hayır, ama aynı zamanda... bu kuralla ilgili *değil*. Yani, beni bu geziye götürmeye çalışırken *isteyerek* kabul etti. Ona seks arkadaşı olarak gelmeyeceğimi söyledim. "Kabul ettin," diyorum, onu üzerimden itmeye çalışarak. İnanılmaz derecede ağır ve yerinden kıınılmıyor. "Buraya geldiğin anda vazgeçiyor musun?"

Bıkkın bir nefes veriyor ve üzerimden yuvarlanıyor. "Yolculuğa çıkalı beş gün oldu," diye itiraz ediyor, "nasıl gittiğini göreceğimizi söylemiştin."

"Burada değildin," diye cevap veriyorum sertçe, yataktan kalkarak. "Birlikte zaman geçirip yeniden değerlendireceğimizi söylediğimde kastettiğim şey üç FaceTime görüşmesi değildi."

Yataktan kalkıyor. "İyi," diyor biraz suratsızca. "Her neyse. Birlikte vakit geçireceğiz."

Sadece birkaç dakikadır burada ve keşke gelmeseydi demeye başladım.

TÜM AİLE sonunda bir havuz günü geçirir. Beth, Six'i gördüğüne o kadar sevinir ki yerinde zor durur. Sürekli gözyaşı döküyor ve sanki bu birlikte geçirdikleri tek tatılmış gibi, *gelebilmene çok sevindim* diyor. Ama Josh kardeşine her baktığında gerginlik belirtileri görüyorum ve bunu izleyen Sloane da en az onun kadar mutsuz. Josh'un geçen gün benim yapıştırıcı olmamla ilgili ne demek istediğini hâlâ anlamış değilim ama Six'in öyle olmadığı açık. Eğer Bailey ailesi biraz dağılmaya başladıysa, Six'in gelişi bu dağılmayı daha da hızlandırdı.

Heyecan azaldığında, Jim sadece Josh'la konuşmaya geri döner ve Beth'in Six'le konuşması, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kayıp bir oyuncak için ağlamasını engellemeye çalışıyormuş ve tam olarak başaramayacağını biliyormuş gibi çılgınca bir nitelik kazanır.

Josh sonunda kalktı ve tek başına havuza gitti. Bunun sadece babasından uzaklaşmak için olduğundan şüpheleniyorum. Dışarı çıkmak için merdivene tırmanırken hala onu izliyorum, güneş o güzel geniş omuzlarında parıltıyor, mükemmel düz karnının üzerinden damlıyor. Mayosu aşağıya sarkıyor ve göbük deliğinin altındaki saç izi, bronzluk çizgisinin altındaki soluk ten ve kalçasının hemen solundaki dövmenin ipucu ile kendimi perçinlenmiş buluyorum. Daha iyi görebilmek için mayoyu biraz daha aşağı çektiğimi hayal ediyorum ve birden seksen derece havada tüylerim diken diken oluyor.

Öğle yemeği sipariş edildi ve tam bitirmek üzereyken annem aradı. Pek şaşırmadım, ne de olsa hep böyle oluyor. Richard'ı üzümüştüm ve o da olabildiğince hızlı koşup beni ihbar etmek zorunda kalmıştı.

Deniz kenarındaki korkuluklara yaslanmak için yürüyorum, çünkü Bailey'lerin beni dünyaya getiren kadının bile işe yaramaz bir pislik olduğumu düşündüğünü duymasına ihtiyacım yok.

Konuşmanın "*Hey, nasıl gidiyor?*" kısmını tamamen atlıyor. "Sandra'ya gerçekten "c" li kelime mi dedin?" diye soruyor.

"Kanser mi?" Bir aile yanımdan geçerken korkuluklara sıkıca yapışarak soruyorum. Bana iki kez bile bakmıyorlar. Anonimliğimin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Hangi kelimeden bahsettiğimi biliyorsun."

"Evet, ikimiz de biliyoruz," diye cevap veriyorum kuru bir sesle, "çünkü sadece bir *C kelimesi* uyuyor."

Annem derin bir iç çeker. Onun bu iç çekişi bana o kadar tanıdık geliyor ki uykumda bile duyuyorum. Amsterdam'da kendime geldiğimde de kafamın içinde duydum. Öldüğümde, kimsenin yas tuttuğunu duymayacağım, sadece annemin uzun süredir acı çeken iç çekişini duyacağım, sanki ölümüm yanlış yaptığım bir şeymiş gibi.

"Belki senin neşeli uyumsuzlar grubun bu kelimeyi umursamadan ortalıkta dolaştırıyor olabilir ama normal insanlar böyle yapmaz. İnsanlara saldırıyor ve her şeyin affedileceğini sanıyorsun Drew, ama bunun bir anlamı var. Eninde sonunda insanlar bazı şeylerin peşini bırakmayı bırakacak."

Bu sabah Josh'la oturduğum sandalyeye çöküp güneşin doğuşunu izliyorum. "Evet, hepinizin işleri nasıl oluruna bıraktığınızı fark ettim. Muhtemelen Sandra'nın benden *bu sefer ayık kalmamı* istemesinin nedeni de bu, sanki şimdiye kadar yaptığımız her aile etkinliğinde yuvarlanıp gitmişim gibi. Ve her şeyin affedileceğini sanmıyorum. Sadece umurumda değil."

Bu ona ilk kez söylediğim bir şey değil. İçimden bir ses ilişkimizin ölüm saatini ilan etmesini istiyor. Numaramı engelle, beni kes, denemeyi bırak. Daha kolay görünüyor. Daha az acı verici.

"Sen bu haldeyken seninle konuşamam. Ama sana bir şeyi açıklamama izin ver: aşağı doğru bir sarmalın içindesin. Bu senden başka herkes için açık. Ve kariyerin sona erdiğinde, sırtını dayayacağın tek kişi biz olacağız, bu yüzden kimi uzaklaştırdığın konusunda çok dikkatli olmak isteyebilirsin."

Telefonu kapatıyorum, kalbim ağrıyor, kafam yıllardır sahip olduğum aynı intikamcı düşüncelerle dolu: *Onlara göstereceğim. Bu albüm o kadar büyük olacak ki, söyledikleri her kelimeyi yiyecekler ve bir daha asla ağızlarını açamayacaklar.*

Ama... ama... albüm yok. Şirketin gönderdiği her demodan nefret ediyorum ve onları beğensem bile yine de *benim* olmazlardı. Benim sözlerim, benim kalbim olmazdı. Benim müzik zevkim bile olmazdı.

Üvey babam Steven, annemle konuşmam bittikten tam bir dakika bile geçmeden mesaj atıyor.

Annenle konuştum. Aileyi "umursamadığını" iddia ettiğini söyledi.

Bir ebeveynle bu şekilde konuşmanın doğru olduğunu sana kim söyledi bilmiyorum ama ben sana bunun doğru olmadığını söylemek için buradayım.

Cevabımı yazıyorum: **Başkasının karısını becermenin sorun olmadığını sana kim söyledi bilmiyorum ama bu da harika değil.**

Gülüyorum. Josh kin tutmakta iyi olduğumu söylüyor. Hiçbir fikri yok.

Bir sandalye benimkinin yanına çekilirken havuz güvertesinin çimentosunu sıyrıyor. Baktığımda Six'i orada buluyorum. "Sarhoş olmak istiyorum," diyor. "Ailem sinirime dokunuyor."

Nihayet aynı yerdeyiz ve aynı sayfadayız.

Six'in hem havalı hem de sıkıcı yanı her zaman birilerini *tanıyor olmasıdır*. Onu Amazon'un ortasına bırakın, orada başka bir yerde bir parti olduğunu bilen bir arkadaşı olacaktır ve bu, pirana istilasına uğramış bir mil sudan geçmek ve bir insan kaçakçısının kullandığı bir kamyonu binmek anlamına gelse bile, o partiye gideceksiniz.

Tabii ki burada bir parti olduğunu biliyor ve *tabii ki* adanın diğer tarafında büyük bir sörf yarışmasının gerçekleştiği açık.

Beklediğimden çok daha uzun süren pahalı bir Uber yolculuğundan sonra, Banzai Boru Hattı'na bakan okyanus kıyısındaki bir eve varıyoruz.

"Annene mesaj atıp yemeğe yetişemeyebileceğimizi haber versen iyi olur," diyorum ona. "Yedi kişilik rezervasyon yaptırmışlar ama dönmemiz bir saat sürecek."

Kıçıma vuruyor. "Kesinlikle o dandik yemeğe gitmiyoruz. Ona haber veririm."

Ev dolu ve güverte de öyle. Burada bir müzik kalabalığı var ve sanırım gerçek bir müzisyene, olmak *istediğim* türden bir müzisyene dönüşme şansım olsaydı, bu insanlarla konuşmam mantıklı olurdu, ama hiçbirinin beni ciddiye almayacağından şüpheleniyorum.

Bir içki alıyorum ve yarışmayı izlemek için güverteye çıkıyorum. Tek bir devasa dalga, kıvrılıp açılıyor ve sörfçüler dalganın içinde yükselirken karınca gibi görünüyorlar. Onları izlerken kalbim dehşet içinde çarpıyor ve bu makul bir tepki gibi görünüyor. Bugüne kadar, deneyimli bir sörfçü olmayanları kıyıya *yaklaşmamaları konusunda* uyarın tabelaların bulunduğu bu kadar tehlikeli bir plaja hiç gitmemiştim.

Güverte korkuluklarına yaslanmış yarışmayı izlerken yanıma bir adam yaklaşıyor ve kendini tanıtıyor. Görünüşe göre daha önce hiç duymadığım The Sweat Monkeys adlı bir grubun davulcusuymuş. "Gelecek yıl Coachella'da yer alacağımızdan oldukça eminim," diyor sahte bir kararsızlıkla. Uygun bir şekilde etkilendiğimden emin olmak için bana bakıyor. Elimden geleni yapıyorum.

"Bu harika," diye cevap veriyorum. Belli ki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, ama yeniden anonim olmak, tanınmayan bir davulcunun etkilemeye çalıştığı rastgele seksi bir kız olmaya geri dönmek eğlenceli.

"Eğer yer bulabilirsek seni sahne arkasına götürebilirim" diyor.

Geçen yıl orada sahne almıştım ama gülümsememi bastırdım. "Bu gerçekten harika olurdu."

Ona bir içki daha alacağımı söyledim ama onun yerine sıkı yarışma izleyicilerinin dürbünlerle oturduğu kum tepelerine doğru yürüdüm.

Ve onlardan biri de Juliet Cantrell.

Bugünlerde yıldızlara vurulmak benim için nadir bir durum ama onunlayken vuruluyorum. Keşke sahip olsaydım dediğim bir kariyere sahip. Kendi şarkılarını yazıyor, kendi yapımcısını seçiyor. Kimse onu canlandırmak için şovdan önce kokain içirmiyor. Kimse ona sormadan onu rehabilitasyona götürmüyor.

Yarışmayı izliyor, ona odaklanmış. Muhtemelen onu yalnız bırakmalıyım ama kendimi daha da yaklaşıırken buluyorum, birden tam oradayım ve eliyle güneşi siper ederek bana göz kırpmıyor.

Küçük bir el sallıyorum. "Selam, ben Drew."

Bana bakıyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor. "Vay anasını. Drew Wilson mı?"

Seni tanıyamadım bile. Ben Juliet."

Gülüyorum. "Biliyorum, hayalimdeki kariyere sahipsin."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Sahip olduğun kariyere tutun. Banka hesap özetinizin benimkinden çok daha ilginç olduğunu garanti ederim."

Yanımdaki kuma bakıyorum ve o da bana yer açmak için yana kayıyor.

"Çarşamba öğleden sonra Hawaii'de takılıyorsun," diye cevap veriyorum bağdaş kurarak. "Her şey kötü gidiyor olamaz."

Gülüyor. "Yeterince adil."

Bir çift dürbün alıyor ve bana vermeden önce içine bakıyor.

"Korkunç," diyorum ondan çok kendime. Suyu kıyasla çok küçükler. Dalga kırıldığında hepsi aşağı düşecekmiş gibi görünüyor ama nedense kimse düşmüyor.

"Öyle," diyor iç çekerek, dudağını ısırarak. Onun endişesi benimki gibi değil. Genel ve belirsiz değil, spesifik.

"Birini görmeye mi geldin?" diye sordum.

Bana temkinli bir bakış atıyor ve bir süre cevap vermiyor. "Evet, ama o bilmiyor." İç çekiyor. "Kulağa sapık gibi geliyor. Sadece birlikte büyüdüğüm biri."

"Burada olduğunu bilmek istemez mi sence?"

Sanki bu soru bile acı vericiymiş gibi gözleri kapanıyor. "Kesinlikle bilmek istemezdi," diye yanıtlıyor.

"Sanırım bu yüzden şarkılarınız bu kadar öfkeli," diyorum ve gülüyor.

"Merak ediyorum," diyor bir süre sonra. "Benim kariyerimle ilgili Kıskançlık mı? Sen daha çok para kazanıyorsun ve çok daha ünlüsün."

Cevap vermeden önce bir saniye düşünüyorum. Daha az ünlü olmak isterdim ama bunu istememin nedeni bu değil. "Başkasının şarkılarını söyleyerek ünlü olmaktansa kendi şarkılarımı söyleyerek tanınmayı tercih ederim," diye cevap veriyorum sonunda. "Artık dublörük dışında gitar bile çalamıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Şu anda istediğin her şeyi yapabilecek kadar paran olmalı."

Omuzlarım çöküyor. Dudaklarından dökülürken kulağa çok kolay geliyor. Ama öyle olmayacağını biliyorum. "Kendini kurtarmak çok zor. Menajerlik anlaşmamdan ve kayıt sözleşmemden çıkabilsem bile nereden başlayacağımı bilemem."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama sonra omuz silkiyor. "Fikrini değiştirirsen beni ara. Sana yardımcı olabilecek insanlar tanıyor olabilirim."

O sırada üzerimize bir gölge düşüyor ve başımı kaldırdığımda Six'i görüyorum. "Hey, Juliet," diyor elini bana doğru uzatarak. "Bebeğim, gitmemiz gereken yerler var. Honolulu'da luau düzenleyen bir arkadaşım var."

Bir zamanlar onunla her yere giderdim, onu görmek için her şeyi yapardım. Şimdi, elini tuttuğumda, ona yalnız gitmesini söylemek için kendimi cezbederken buluyorum.

Geç oldu ve ben sarhoşum.

Six'e otele dönmeye hazır olduğumu söylediğimde ve akşam yemeği için ailesiyle buluşabileceğimizi önerdiğimde hava daha yeni kararmıştı. Ama saatler geçti ve biz hala içiyoruz. Yol boyunca kaç yerde durduğumuzun sayısını unuttum; barlar vardı, alışveriş vardı, hatta bir ailenin sahilde domuz kızartması bile vardı. Şimdi bir kulüpteyiz ve yanıp sönen ışıklar başımı ağrıtıyor ve o kadar yorgunum ki *hadi gidelim* sözlerini yüzüncü kez zar zor söyleyebiliyorum ama Six burada, hâlâ herkese shot ısmarlıyor.

"Uykum var," diyorum ona.

"Barmen!" diye bağırıyor. "Güzel arkadaşım için bir Red Bull ve votka istiyorum."

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Tuvalete gideceğim," diye mırıldanıyorum.

Bana bir shot uzattı. "Yol için bir tane al. Senin için daha sonra planlarım var."

Bunu daha önce de söylediğini duymuştum. Ona meselenin bu olmadığını hatırlatamayacak kadar sarhoşum, ona değer verdiğimi ama bunun işe yaradığından emin olmadığımı, annesini asla gerçekleştirmeyecek bir şey için umutlandığımdan endişe ettiğimi açıklayamayacak kadar bitkinim.

Belki de biraz daha sabretmeliyim. Buraya geleli daha bir gün bile olmadı ve ona bir şans vereceğimi söylemiştim. Ve bu gece eğlenceliydi, ta ki öyle olmayana kadar. *En azından bazı zamanlar beni yanında istiyor, sanırım. Ailem için söyleyebileceğimden daha fazlası.*

Banyodan çıkıyorum ama midem bulanmaya başlıyor, bu yüzden temiz hava almak için bir çıkışa doğru ilerliyorum, başımı duvara dayayıp sık nefesler alıyorum.

Sonunda iyi olduğumda, içeri girmek için dönüyorum ama Altı'nın kimliğini aldığını fark ediyorum.

Kapıcı yerinden kımıldamıyor, az önce içeride olduğumu ve erkek arkadaşında olduğunu söylediğimde bile. "O zaman erkek arkadaşın sana getirebilir" dedi. "Kimlik yoksa, giriş de yok."

Tanınmamayı ne kadar sevsem de, bunun faydaları da oldu.

Telefonumu çıkarıp Six'i aramaya çalışıyorum ve bu da başarısız olunca ona mesaj atıyorum. Cevap yok tabii ki. Eninde sonunda görecektir.

En yakın banka çöküyorum ve telefonumda geziniyorum, bilinmeyen bir numaradan gelen ve garip bir şekilde heyecanlandığım bir mesajı açıyorum

Josh. Sanırım *artık numarası bende var*. Bu bir hediye gibi geliyor, kötüye kullanabileceğim bir hediye.

Siz iyi misiniz? Yemeği kaçırdınız ve annem endişelendi.

Bunu görürseniz lütfen cevap verin.

Lanet olası Altı. Onları arayacağını söyledi. Aramasını *söyledim*. Keşke bu gece hiç çıkmasaydım. Beth ve Jim'le, hatta Josh ve Sloane'la bile daha çok eğlenirdim. Tamam, belki "eğlenmezdim" ama kalsaydım, son saatlerimi yatağa gitmek için yalvararak geçirmezdim ve kusacakmış gibi hissetmezdim.

Üzgünüm, cevap veriyorum. Şu anda tek yapabildiğim bu.

Birden elimdeki telefon çalmaya başladı. Aynı bilinmeyen numara. Josh'un numarası.

"Hey," diye fısıldıyorum. Keşke havuzun kenarında oturup güneşin doğuşunu izliyor olsaydık. Keşke o da yanımdaki bankta oturuyor olsaydı.

"Neredesiniz çocuklar?" diye soruyor. Sesi endişeli geliyor, kızgın değil. Bunun bende neden ağlama isteği uyandırdığını bilmiyorum.

"Bu kulübün dışında sıkışıp kaldım," diyorum ona. "Altı kişide kimliğim var ve içeri girmeme izin vermiyorlar."

"Ve sen dışarıda *sokakta mı* oturuyorsun?" diye soruyor. *Şimdi* sesi kızgın geliyor ama bunun nedeni benim kırılğan olduğuma dair garip bir inanca sahip olması. Okulu bıraktıktan sonraki üç yılını insanların evlerinde ya da tren istasyonunda uyuyarak geçirdim. Waikiki'de dışarıda oturmak o zamanki hayatıma kıyasla *çocuk oyncağı*.

"Ona mesaj attım," diyorum gözlerimi kapatarak. "Sorun yok. Bir saniye içinde bana ulaşacak ya da ben Uber'e geri döneceğim."

"Sarhoş musun?" diye soruyor. Bir fermuar sesi duyuyorum ve soyunup soyunmadığını merak ediyorum. Bir an için onun şortunu çıkardığını hayal ediyorum ve bu daha önce hayal ettiğim bir şeyin iyi yıpranmış kalitesine sahip. Karın kaslarını bir sanat eseri gibi görüyorum, ince tüyler boxer külotuna kadar uzanıyor.

Tanrım, Drew, onun mutlu izini bu kadar belirgin bir şekilde fark ettiğine inanamıyorum. "Kötü Drew," diyorum yüksek sesle.

"Bunun evet mi hayır mı olduğunu bilmiyorum," diyor. Göz kırpyorum.

"Neye?"

"Boş ver. Kelimeleri bir araya getirmedeki beceriksizliğiniz sorumu cevaplıyor. Neredesin?"

Sesi biraz nefessiz ve dalgın geliyor. Acaba tüm bunları bana Sloane'la meşgulken mi soruyor? Bu hiç de çekici bir düşünce değil.

"Sloane'un seks yaptığını hayal bile edemiyorum," diyorum ona. Başlamadan önce tüm yüzeylerin çamaşır suyu veya amonyakla silinmesini talep edecek, belki de ikisinin de hastalıksız olduğundan emin olmak için birkaç hızlı test yapacak gibi görünüyor.

"Drew," diye tekrarlıyor, şimdi daha sert. "Neredesin lan sen?"

Üzerimdeki iyi aydınlatılmış tabelaya bakmak için öne doğru eğiliyorum ve bunu yaparken neredeyse banktan düşüyorum. "Tık Hut." Tekrar bakıyorum ve 'i'lerden birinin yanmadığını fark ediyorum. "Tiki Hut. Sadece bir bardak su istiyorum. Bir bardak su almama bile izin vermiyorlar. Burası Amerika. Su alabilmeliyim."

Kafası meşgul, biriyle konuşuyor. Oturup çıkardığı sesleri dinliyorum - derin sesi, arabanın kapısının kapanması, emniyet kemeri uyarısı. Bahse girerim her neredeyse hava o kadar bunaltıcı değildir. Eminim bir şişe su vardır. Eminim buraya onunla gelseydim, dönmediğimde endişelenirdi. Beni arardı.

"O zaman bana ne olduğunu anlat," diyor nazıkçe.

"Ne oldu?" Ben soruyorum. Yarın koşamayacak kadar akşamdan kalma olacağım. Ve bu bizim son şansımız olabilir.

"Odaklan, Drew," diyor. "Bu gece ne oldu? Neden yemeği ektiniz? Bunu Joel'den beklerdim ama senden değil."

"Çünkü baldızıma amcık dedim," diye fısıldıyorum.

Beni şaşırtarak gülüyor. "Ne yaptın?"

"Baldızıma amcık dedim. Ama o bir amcık. O *öyle bir* amcık ki Josh, inanamazsın."

Yine gülüyor. "Yani *amcık* kelimesini kullandığın için ailemi ekmeye ve çılgınca içmeye mi karar verdin? Alınma ama seni bu kelimeyi oldukça düzenli ve kolaylıkla söyleyen biri olarak hayal etmiştim."

Bir grup erkek yanımdan geçerken yavaşlıyor ve ben başımı eğiyorum. "Ona amcık demedim, aslında ondan *öfkeli bir* amcık gibi davranmamasını istedim, bu yüzden ona bir şey demedim. Sadece basit bir *ricaydı*. Ve sonra..."

Gözlerim yaşla doldu. Lanet olası iğneler. Şu anda neden en az üçüncü kez ağlamanın eşiğinde olduğumun tek açıklaması onlar.

"Ve sonra..." diye soruyor.

Her şeyi söylemek istiyorum. Üvey kardeşimin bana partiyi mahvedeceğimi söylediğini, annemin kariyerimin bittiğini ve onlara ihtiyacım olacağını söylediğini, ailemi mahveden pislik üvey babamın bile söz hakkı olduğunu düşündüğünü söylemek istiyorum. Hepsini söylemek ve tek bir kişinin bile benimle aynı fikirde olduğunu duymak istiyorum.

Ama gerçek şu ki, herkes size boktan biri olduğunuzu soyluyorsa, muhtemelen siz de boktan birisinizdir. O kadar uzun sure sessiz kaldım ki beni tekrar uyarmak zorunda kaldı.

"Ailem st üste yığıldı," diye fıslldıyorum. "Arabaya bin," diye cevap veriyor.

Bailey'lerin kiraladığı cipi tam önümde gormek için kafamı kaldırıyorum. Buraya beni almaya gelmişti. Fermuarın sesi de giyinme sesiydi çünkü çoktan yatmıştı ama *yine de* buraya geldi.

Bunun neden boğazımı şişirdiğini bilmiyorum. Jeep'in yolcu tarafına geçiyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Bana bir şişe su uzatıyor ve sonra beni bağlamak için eğiliyor. "Evet, ben yaptım. Hiç kimse senin kendi iyiliğin için endişe verici derecede umursamaz olduğunu soyledi mi? Geç oldu. Burada başına her şey gelebilirdi."

"Saçımı kestiğim için artık kimse beni tanımıyor bile."

İ geçirir. "nl olduğun gerçeğinden bahsetmiyordum, Drew. Güzel olduğun gerçeğinden bahsediyordum."

Glyorum. "Oh. Tanrım. Tanrım. Gerçekten bana iltifat mı ettin?"

Gözlerini deviriyor. "Kapa eneni. Ve hayır. Sana iltifat etmedim. Doğduğun günden beri duymadığın bir şey soylemedim. Bu bir iltifat değil. Bu sadece, mal varlığı listesindeki bir satır gibi."

"Bana iltifat ettin." Gülüyor.

"Her neyse."

Cipin içinden esen rüzgarla birlikte başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne bakıyorum ve suya çarpıyorum. Buz gibi. *Josh'un bir tür bekçi olduğunu* düşünüyorum. Ona soylemeyi düşünüyorum ama *ben* bile bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoş değilim.

Yine de beni almaya gelmiş olması, Diamond Head'in arkasından çıkan ve soğuk gri gökyüzünü ısıtan ilk güneş ışığı korları gibi hissettiriyor. Umarım yarın bu duyguya tutunmayı başarabilirim, birinin beni gerçekten nemsemesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlarım. Sonra da umarım bir uçağa atlar ve kıımı kaldırıp eve dönerim, çünkü bu durumun iyi bir yere varamayacağını biliyorum. Josh benim değil ve ben onun kardeşiyle olmasaydım ve o da Sloane'la olmasaydı bile, benim gibi hasarlı birine aşık olamayacak kadar zeki ve iyi biri.

JOSH

I Kardeşimin onun yanında olmadığını *fark etmediğine* inanamıyorum. Bu kadarını fark etmeyen bir adama katlandığına inanamıyorum. Kardeşinin kız arkadaşına bu kadar çok şey yapabileceğini söylemenin kibar bir yolu var mı?

Daha mı iyi? Ne düşündüğünü sormak için mi?

"Babamın bir Jeep'i vardı," diyor. Gözleri kapalı. "Bok gibiydi ve çok eskiydi ama onu çok severdim."

Babasından bir kez bile bahsetmedi. Sonunda perdenin arkasına bakmama izin verdiğini hissediyorum ve perdeyi tekrar kapatmasını istemiyorum.

"Öyle mi?" Soruyorum. Sağa dönmem gerekirken sola dönüyorum. Otele çok erken dönmek istemiyorum.

"Arabayla gezmeye çıkardık ve o aptal şarkılar söylerdi, ben de altılı paketi tutardım. Benim işim, o elindekini boşaltırken ona yenisini açmaktı ve sonra sonuncuyu bölüştürdük."

Midem bulanıyor. Sevimli bir çocukluk anekdotu dinleyeceğimi sanmıştım. Futbol antrenmanına götürülen ya da McDonald's'a giden minik bir kuyruklu Drew. "Bölüşür müydünüz? Kaç yaşındaydın?"

Omuz silkiyor. "Dokuz mu? On mu?"

Ona bakıyorum ve fazladan bir dönüş yapıyorum. "Drew, bu... korkunç bir şey."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Öyle değil ama. Sen sadece sorumlu bir yetişkin gibi görüyorsun. *İçki içmek kötü. Ispanak iyi.* Bunun gibi. Ama küçük bir çocukken eğlenceliydi. Etrafında olmam hoşuna gidiyordu ve ben de kendimi...Bilmiyorum. Özel. Beni olduğum gibi seven tek aile üyesiydi."

"Onun hakkında geçmiş zamanda konuşuyorsun."

"O öldü," diyor h i ç b i r duygu belirtisi göstermeden. Doğum yılını, göz rengini bildiriyor olabilir. "Alkollü araç kullanma kazası."

"Ben-"

Gülmeye başladı. "Aman Tanrım, yüzün! Şaka yapıyorum! Yani, ölü kısmıyla ilgili değil. Son derece ölü. Ama sarhoş araba kullanmıyordu."

Bunun da bir şaka olmadığından emin olmak için bir dakika daha bekliyorum. "Drew, çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Omzunu silkiyor ve arkasına yaslanıp gözlerini tekrar kapatıyor. "Uzun zaman önceydi."

Sonunda Halekulani'ye doğru dönüyorum, kendimi biraz hasta hissediyorum ve Sloane'un geçen günkü sessiz uyarısını düşünüyorum - *O dağınık biri - ve bunda haklılık payı olduğunu biliyorum*. Drew ile yüzeyin altına ulaşmak, kırık camın içine körlemesine uzanmak gibidir. Ancak zaman zaman bu kadar kibirli olması, hiçbir şey önemli değilmiş gibi davranması, aynı zamanda dayanıklılık gibi görünüyor, önemsemenin sizi yok edeceğini düşünseniz yapacağınız şey gibi. Bu beni endişelendiriyor ama aynı zamanda hayranlık da duyuyorum.

Valeye yanaştım ve kapısını açtım. Bana kalsa onu yukarı taşırdım ama bugün onu tanımamış olmam başkalarının da tanımayacağı anlamına gelmez. Uyandırmak için elimi omzuna koyuyorum ve eğilip emniyet kemerini çözüyorum.

Uzun kirpikleri yavaşça aralanıyor ve aniden yüzlerimiz birkaç santim arayla ve çok yakınız. Kendimi durduramadan bakışlarım onun ağzına kayıyor. Daha yakına eğildiğimi, dudaklarımı onunkilere bastırdığımı hayal ediyorum ve bir an için gözlerinde bana izin vereceğini söyleyen bir şey var.

Hay sikeyim. Kardeşimin sarhoş kız arkadaşından faydalandığımı hayal ediyorum.

Bu yeni bir düşünüş olmalı.

Geriye doğru bir adım atıyorum. "Yürüyebilir misin? Seni taşıyabilirim ama birinin fotoğrafını çekmesinden korkuyorum."

"Artık *görünmezim*," diyor sahnede fısıldayarak. Sanırım onu bir kasaba öteden duyular.

Kendi kendime gülüyorum. "Evet, süper görünmez." Cipten inmesine yardım ediyorum ve kolumu ona doluyorum. Benim yardımımıyla bile düz bir çizgide yürüyemiyor, bu yüzden lobiden geçmek yerine karanlık ve boş olan havuz alanına doğru kestirmeden gidiyoruz.

"Yüzecek miyiz?" diye soruyor kıkırdayarak.

Onu bir çocuk gibi kucağıma aldım. "Hayır, sadece seni tanık olmadan odaya götürmeye çalışıyorum. Anahtarın yanında mı?"

Başını hayır anlamında sallıyor, başını omzuma yaslıyor ve sonra gömleğimi kokluyor. Ve tekrar kokluyor. "Her zaman çok güzel kokuyorsun," diyor. Sesinde hafif bir inilti var ve ben durduramadan vücudum tepki veriyor.

"Kaynar suyla yıkanmam gerekiyor" diye ekliyor.

"Dostum, sarhoş olduğunda garipleşıyorsun," diyorum ama gülümsüyorum. "Senin hakkında bunu beklemiyordum."

"Çok adi olacağımı düşündün, değil mi?" diye soruyor. "*Çıplak* video gibi olacağımı düşündün. Sadece yaramaz kısımları bulanıklaştırılmış bir şekilde dans edeceğimi."

Keşke bana videoyu hatırlatmasaydı. Evet, şarkıdan nefret ediyorum ama hiçbir heteroseksüel erkek videodan nefret etmez ve o kollarımdayken, elim göğsünden birkaç santim uzaktayken ve boynuma karşı *çok güzel kokuyorsun diye* inlerken neyin bulanıklaştırılmadığını düşünmeme gerek yok.

Kapıma vardığımızda onu nazikçe yere bıraktım. "Gerçekten sessiz olmanı istiyorum, tamam mı? Sloane yatakta, o yüzden seni kanepeye yatıracağım."

Başını sallıyor ama tüm ihtiyatım gereksizdi, yatak odasında ışık yanıyor. Sloane uyanmış olmalı ve muhtemelen gittiğimi biliyor, ki bu da bu hafta yaptığım diğer her şey kadar iyi karşılanacak.

Drew, battaniye ve yastığın zaten orada olduğunu fark etmeden kanepeye düşer. Kıvrılıyor ve ayakkabılarını tekmeliyor ve bir anda soğuktan donuyor. Dolaptan ikinci bir battaniye alıyorum ve Sloane giyinik bir şekilde içeri girdiğinde onu üzerine örtüyorum.

"İçki fabrikası gibi kokuyor," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Uyuduğunu sanıyordum."

Yatak odasına doğru yürüyor ve ben de peşinden gidiyorum, kavga edemeyecek kadar yorgun hissediyorum ama bunu tartışmamız gerektiğini biliyorum.

Bavulunu çıkardı ve çoktan hazırladı.

"Sloane," diyorum elimi yüzümde gezdirerek. "Ne yapıyorsun?"

Yutkunuyor. "Eve gidiyorum."

"Gecenin bir yarısı," diye itiraz ediyorum. "Bak, git uyu ve bunu sabah tartışalım."

"Buradan çıkmam gerek" diyor. "Beni dönüştürdüğü şeyden nefret ediyorum ve en başta buraya hiç gelmemeliydim. Bunu artık biliyorum." Omuzları yenilmiş gibi çöküyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"Özür dilerim," dedim ona. "İstediğin bu olmadığı için çok üzgünüm."

Başını iki yana sallıyor. "Özür dileme," diyor ve küçük bir gülümsemeye zorluyor. "Yolculuğun başından beri anlaşılmayı biliyordum. Bana nasıl hissettiğini söyledin ama ben bunu görmezden gelmeyi seçtim."

Yatağın kenarına çöküyorum. "Somali'de çok kararsız görünüyordun. Bunun senin için bir anlam ifade ettiğini bilmiyordum."

"Biliyorum," diyor. "Atlanta'ya dönene kadar ben de bunun bir anlamı olduğunu düşündüğümünden emin değilim. Buraya gelmenin berbat bir fikir olduğunu kendime itiraf etmek yerine bunu Drew ile bir rekabete dönüştürdüm. Drew'la yarışmak da benim ikinci berbat fikrimdi, çünkü bu asla kazanamayacağım bir yarıştı."

"Drew'un bununla hiçbir ilgisi yok," diye itiraz ediyorum. "Belli ki. O burada kardeşimle birlikte."

Tuvalet çantasını alır ve çantasına koyar. "Öyle mi? Kardeşin buraya geldiğinde değişeceğini umuyordum ama değişmedi," diyor. "Senin için her odanın merkezinde o var. Her konuşmanın merkezinde o var. Görebildiğin tek şey o."

"Sloane..." Ellerimi saçlarımda gezdirerek başlıyorum. Söylediği şey çok saçma. "Drew'la aramda ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama yanılıyorsun. Aramızda kesinlikle hiçbir şey yok."

Çantasını yere bırakıyor ve oturduğum yere doğru çekiyor. Sonra durup kollarını bana doluyor ve serin dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Bunun doğru olduğunu düşündüğünü biliyorum. Umarım kötü bir durum daha da kötüleşmeden her şeyi yoluna koyarsınız."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok, zaten tartışacağımı da sanmıyorum. Çünkü gerçek şu ki, Drew'un burada tek başına olması hoşuma gidiyor. Keşke lanet kardeşim hiç gelmeseydi.

DREW

27 Ocak

I Pencereden sızan güneş ışığıyla kanepede yarı yatar yarı kalkar halde uyandım.

Bir an için turnede olup olmadığımı merak ettim, çünkü çok bir gösterinin ertesi sabahı. Ağzımı kumla doldurmuşum gibi hissediyorum ve beynim acılarına son verilmeyi hak eden yaralı bir hayvan gibi uluyor.

Turda

değil.

Hawaii'de.

Hayatımı sikeyim.

Dün neler oldu? Bazı şeyler gözümün önüne geliyor - bir grup sörfçüyle batakhane de taco yemek, Uber şoförümüzle bira içmek ve rastgele bir Hawaiiili aileyle domuz kızartması yapmak gibi. Onlardan birinin Tali'nin sahil evinde evlenmesine izin vermeyi teklif ettiğimden oldukça eminim. Hatta düğün fotoğraflarını bile gösterdiğimi hatırlıyorum.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve inledim.

"Yanınızdaki masada Advil var," diyor bir ses. Tek gözümü sıkarak açıyorum ve Josh'un masada oturmuş, güvenilir dizüstü bilgisayarını tıkırdattığını görüyorum.

"Neden buradasın?" diye sordum. Sesim sert, sanki bir karton sigara içmişim gibi.

"Neden odamdayım?" diye sorar. "Harika bir soru."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum. Üzerimdeki ağır battaniyeyi itip doğrulmaya çalışıyorum ve başımı tekrar ellerimin arasına gömüyorum. Terli ve kirliyim ve alkol sistemimden çıkana kadar tıbbi olarak indüklenmiş bir komaya sokulmak istiyorum. "Kahretsin."

O gecedен daha fazla kesit şimdi aklıma geliyor. Kiralık arabadaydık. Babamın boktan cipinde bana çocukluğundan kalma o aptal Rusça şarkıları söylediğini ve sürekli içtiğini hatırlıyordum ve sanırım Josh'a bundan bahsetmiş olabilirim.

Sehpanın üzerine benim için koyduğu suya uzanıyorum. "Sana her ne söylediysem... söylememişim gibi davranabilir miyiz?"

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve sandalyesinde dönüp bana bakıyor. "Neden?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Babam hakkında konuşmam, tamam mı? Hiç kimseyle. Ve bunların hepsi... dünyada duyulmasını istemediğim şeyler."

"Bir dakika. Az önce *New York Times*'a gönderdiğim telgrafi durdurabilecek miyim bir bakayım," diyor.

Bu kadar acı içinde olmasaydım gülebilirdim. Ama hiç havamda değilim. "Altı'ya söyleme," diye fısıldıyorum. "Ve lütfen, lütfen Sloane'a söyleme. O zaten benimle uğraşıyor."

"Tekrar etmeye degecek bir şey söylemedin, Drew," diyor. "Bunun için endişelenme. O da gitti zaten."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Gitti mi?"

Bakışlarını başka yöne çevirmeden önce gözlerinde hızlı bir endişe parıltısı beliriyor. "Atlanta'ya geri döndü. En iyisi bu. Biraz gerginlik olduğunu fark etmişsinizdir."

"Hayır," diyorum yarım bir gülümsemeyle. "Siz ikiniz bunu çok iyi sakladınız."

O da gülümsemiyor. "Annem yıkıldı. Ona daha önce söyledim ve gözyaşlarına boğuldu."

Midem bulanıyor ve bunun tek nedeni Beth'in üzülmesi fikrinden nefret etmem değil. Dün geceki bar ve şimdi uyanmam arasında gitmeye karar vermiştim. Ama Sloane çoktan gittiyse ve Beth üzgünse, ben de nasıl gidebilirim? "Herkesin bu şekilde daha iyi olduğunu görmüyor mu? Neden işe yaramayacak bir şey için bu kadar zaman harcasın ki?"

Başını sallıyor ve bir an için yüzünde paylaşmayı düşünmediği acımasız bir ifade beliriyor. "Hepimizi evli görmek istiyor," diyor sessizce. "Sanırım ikimizin de yuva kurmaya meyilli olmamasından dolayı kendini suçluyor. Tanrı'ya şükür en azından *sen* kalıyorsun."

Yutkunuyorum, gözleriyle buluşamıyorum.

Sonra bana baktı. Uzun bir bakış, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Drew, bana kalacağına söz ver. Bu konuya giremem ama... bu yolculuk annem için gerçekten çok önemli. Eğer sen de gidersen, bunu atlatabileceğinden emin değilim." Midem daha da kötüleşti. Mantıklı bir insanın gerçeği bilmemenin daha iyi olduğunu iddia edeceğini sanmıyorum. Ama Beth'in bu yolculuğun geri kalanında neşeli kalmaya çalıştığını ve yetişkin oğullarından hiçbiri bir kız arkadaşı tutamadığı için kendini başarısız hissettiğini hayal ediyorum ve bu daha kötü görünüyor. "Lütfen," diye ekliyor.

"Tamam," diye fısıldadım. "Ve Sloane için üzgünüm."

Dili dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve sonra dişleri dudağına batıyor. Tanrım, bunu yapmasından nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum. "Üzülmiyorum. Sadece annemin üzgün olmamasını isterdim."

"Muhtemelen biraz üzgünsündür. Yani, hadi ama, kızla bir süre çıktın. Ne kadar duygusuz olsan da, içinde bir şeyler olmalı."

Ağzı neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor. "Duygusuz, ha? Beni böyle mi görüyorsun?"

Titreyerek ayağa kalkıyorum. *Hayır, sanırım. Artık seni o şekilde görmüyorum.*

HOUSEKEEPING beni odama almak için geldiğinde, Six'in kıyafetlerinin Hansel ve Gretel'in ekmek kırıntıları izi gibi yere yayılmış olduğunu görüyorum, doğrudan yatağa, üzerinde boxer'dan başka bir şey yok.

Bir zamanlar onu bu şekilde görmek
Ben.

Tam şu anda, biraz kirli ve çok fazla
Bencilce. Telefonumu kontrol ediyorum: dün geceki mesajıma iki saat boyunca cevap vermemiş. Nerede olduğumu merak edip telefonunu kontrol etmesi *iki saatini* aldı, Tanrı aşkına.

Ve istediğim de tam olarak buydu: bana asla bağımlı olmayacak ve benim de bağımlı olmamam gerektiğini bileceğim biri. Ama dün geceyi, Josh'un cipte önümde belirlediği o anı düşünüyorum. Bulunduğumu ve güvende olduğumu hissettim. Ve bundan çok daha iyi hissettirdi.

Altı'nın dünya ile ilişkisi kesildi, ben de yatak odasının kapısını kapatıp gitarlarından biriyle kanepeye oturdum. Sinir bozucu bir şekilde, akordu iyi değil ama bırakıyorum.

tek başıma bir şeyler denemeye başladım, bu şarkı son birkaç sabahtır aklımda. Sözler tam olarak yerinde değil, ama nakarat tüylerimi ürpertiyor ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmuş gibiyim - yaratmanın sessiz heyecanı, bir şey yaptığımı fark ettiğim an ve onu başkalarının ne düşündüğünün neredeyse hiç önemi olmayacak kadar sevmek.

Aşağı inmemize bir saat kala gitarını kaldırdım ve onu uyandırdım.

"Hey," diye mırıldanıyor. "Dün gece sana ne oldu? Nerede uyudun?" Endişesi on iki saat kadar geç geliyor.

Ona bu olaydaki rolünü anlatabilirdim ama hâlâ yorgunum ve şu anda bunun pek bir önemi yok. "Josh beni aldı. Oda anahtarımız sendeydi, ben de onların kanepesinde yattım."

Aniden kaskatı kesilmiş ve gergin bir halde doğruluyor. "*Josh'u mu* aradın? Tanrım, Drew, tek yapman gereken-"

"Ben yapmadım," diye cevap veriyorum, gereksiz yere sinirlenmiş bir halde. Odayı geçip dolaptan bavulumu alıyorum. "Beni aradı, seni arıyordu. Bana annene mesaj atacağını söylemiştin. Çok endişelendi."

"Doğru," diyor Six gözlerini devirerek. "Ve unuttum. Tanrı'ya şükür Aziz Lanet Joshua devreye girip günü kurtarmak için oradaydı."

Pek çok kez onun yerinde oldum - işleri berbat ettiğimde ve birisi bunu benim için düzelttiğinde ve bunu benim için düzeltmek zorunda olduğunu bana *bildirdiğinden* emin olduğumda. İş batıran olmak berbat bir şey. İnsanların gözlerini devirdiği, herkesin birbirine "*Ne bekliyordun ki?*" dediği kişi olmak berbat bir şey.

Ama burada oturup kardeşinin beni almaya geldiği için, kısmen kendisinin yarattığı sorunları çözdüğü için bir pislik olduğu konusunda onunla hemfikir olmak istemiyorum. "Şey," diye cevap veriyorum, "gerçekten *de* günü kurtardı."

Bavulu yatağın üzerine koyup Diamond Head'i seyretmek için balkona çıkıyorum. Bu geziyi aklımda tutamayacak olmaktan nefret ediyorum. Anılar yağmur altında kalmış sanat eserleri gibidir. Geriye kalan tek şey sizin zayıf yorumunuz, ne olduğuna dair en iyi tahmininiz olana kadar bulanıklaşır ve lekelenirler. Bir gün burada sadece gün batımını izlediğimi söyleyeceğim, ama muhtemelen Josh'un beni nasıl güldürdüğünü hatırlamayacağım. Sanki söylediklerim, hissettiklerim ve düşündüklerim gerçekten önemliymiş gibi *bana gerçek bir şey söyle* dediğini hatırlamayacağım.

Burayı *özleyeceğim*, diye düşünüyorum, son bir kez daha içime çekerek, *ve onsuza asla eskisi gibi olmayacak.*

Lobiye vardığımızda Beth, "İşte buradasınız," diyor. "Dün gece çok endişelendik."

Six omuz silkiyor, rahatsızlığı umursuyormuş gibi bile yapamıyor. "Üzgünüm," diyor, sesi hiç de üzgün gelmiyor. "Zaman bizden uzaklaştı."

"Zaman *senden kaçtı*," diye düzeltiyor Josh. "Anneme mesaj atması gereken kişi *o değildi*."

"Joel, rezervasyonlarımız vardı ve bu bir aile gezisi," diye başlıyor babası. "Seni bekliyoruz-"

Beth koluna nazikçe dokunarak onun konuşmasını durdurur. "Jim, sorun yok. Bir hata yaptı ve bir daha yapmayacak. Ayrıca, muhtemelen çocuklara fazla program yaptık. Biz yaşlılar olmadan birkaç gece dışarı çıkmayı hak ediyorlar."

Altı'yı koruyor. Başka kimse onu sorumlu tutamasın diye onu çabucak affediyor. Bunca zaman Six'le aynı gemideymişiz gibi hissettim, her yanlış adımını büyütülen ve her iyi davranışı hala kötü bir ışık altında kalmayı başaran ailenin seilmeyen kara koyunu.

Ama hiç de aynı değiliz. İkimiz de kara koyunuz ama Beth oğlunu o kadar çok seviyor ki, yanlış yaptığında acı çekmesine bile izin vermiyor. Annem ise haklı olduğumda bile beni koruyacak kadar sevmiyor.

Sanki bir şeyden kurtulmuşuz gibi bana sırtıyor. "Belki de beni doğru yolda tutacak bir eşe ihtiyacım vardır," diyor ve bir kolunu belime doluyor. "Sen ne düşünüyorsun anne? Onu yanımda tutmalı mıyım?"

Kaskatı kesildim. Onu tanıdığım onca zaman boyunca Six bir kez bile evliliği *ima etmemişti*. Şimdi neden birdenbire böyle davrandığını anlayamıyorum. Birkaç saat önce unuttuğun bir kadınla evlenmeye karar vermezsin. Josh donmuş bir halde kardeşine bakıyor, sanki az önce söylenenler karşısında o da benden daha şaşkın ve mutsuzmuş gibi.

Minibüsün kapısını açtı. Six öne geçmeye çalışıyor ve Josh, "Orası onun koltuğu, araba tutuyor," *diye* hırlıyor ve ben de bu yolculukta kalarak büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeye başlıyorum.

BÖLÜM II

LANAI

"Tüm adaların en küçüğü ve aynı zamanda en güzeli."

Lanai'den: Minik Mücevher

DREW

"I en geniş noktasında sadece on sekiz mil" diyor Beth, bize güvenilir rehber kitabından yüksek sesle okuyarak. "Ve hiç trafik ışığı yok. Düşünebiliyor musunuz? *Trafik ışığı yok.*"

Muhtemelen evinin bir tür çorak arazi olarak tanımlanmasından hoşlanmayan bir yerli olan minibüs şoförümüze acı dolu bir sırtıyla bakıyorum.

"Ve hastane de yok," diye devam ediyor. "Aman Tanrım. Nüfusun yüzde kırk dördü federal yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Bu utanç verici değil mi?"

Josh'un sert ama nazık bir sesle, "Anne," dediğini duyuyorum.

"Bunun utanç verici olduğunu düşünüyorum" diyor. "Otuz altı haftalık hamile olan kadınlar adada kalamaz. Bu çok ilkel!"

Utaniyorum ve ona doğru dönüyorum. "Peki biz buradayken planımız ne?" O daha da kötü bir şey söylemeden önce umutsuzca soruyorum.

Kitabından başını kaldırıp gülümseyerek bakıyor, sonunda birinin onun gündemiyle aynı fikirde olmasından mutlu. "Bu akşam biraz dinleneceğiz, yarın da golf oynayacağız, gelmek istemediğine emin misin?"

Bütün bir günü Hawaii'de aptal gibi giyinmişken küçük bir topa vurarak geçirmek istemediğimden emin miyim? Oldukça.

"Gün doğumu yürüyüşü de var" diyor. "Otel bir el feneri ve harita sağlıyor."

Elimde değil, gözlerim Josh'unkilerle buluşuyor. Gün doğumu artık bizim olayımız. Kaşlarını kaldırıyor, "*belli ki yapıyoruz*" der gibi.

Beth, "Çoğunlukla, Kauai'deki sırt çantalı geziden önce biraz dinlenmek ve rahatlamak için buradayız," diye sözlerini tamamlıyor.

Göz kırptım. Onu yanlış duymuş olmalıyım. *Sırt çantalı gezi* demesine imkan yok. Hayatında beş yıldızdan daha düşük bir otelde kaldığından şüpheliyim ve bildiğim kadarıyla kamp yapmak nadiren beş yıldızlı bir deneyimdir.

"Um... sırt çantasıyla mı?"

"Joel sana söylemedi mi?" diye soruyor. "Kauai'deki Kalalau Yolu'nda iki günlük muhteşem bir yürüyüş için yer ayırttım. Dünyanın en güzel manzaralı yürüyüşlerinden biri olması gerekiyor."

"Anne," diyor Josh burnunun kenarını sıkarak, "bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Böyle bir yürüyüş... çok fazla."

Adamın sert bakışları ile kadının göz göze gelmeyi reddetmesi arasında sessiz bir değişim yaşandığını görüyorum. "Göreceğiz," diyor sessizce.

"Gerçekten sırt çantasıyla gezmek *isteyen* var mı?" diye soruyor Altı. "Kulağa pek de eğlenceli olmayan çok fazla iş gibi geliyor."

Beth gözle görülür bir şekilde söner. Bütün öğleden sonra Sloane'un ayrılışı yüzünden morali bozuktur ve Six'in hevesizliği de işin tuzu biberi oldu. Bunu kurtarmak zorunda hissediyorum.

"Bence kulağa harika geliyor," diye mırıldandım, "ama yanımda hiç teçhizat getirmedim."

"Oh," diyor, neşelenerek. "Hepsini orada kiraladım. Sadece banyo malzemelerine ve kıyafet değişikliğine ihtiyacın var."

"Harika," diyorum gücsüzce. Her ne kadar bundan kurtulmayı umuyor olsam da, Beth için önemliyse, ben de varım. Yolculuk boyunca bana o kadar iyi davrandı ki, onun için daha *kötüsüne* bile katlanabilirim ve kamp yapmak o kadar da kötü olamaz, yoksa insanlar bunu yapmazdı.

"Ve," diye ekliyor rehber kitabını yeniden açarak, "birimiz yaralanırsa diye bir hastaneleri var. *Lanai'nin* aksine."

Geriye doğru bakıyorum ama baktığım Altı değil. Josh'a. Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzı hafifçe kıpırdıyor. Birden sırt çantalı gezi o kadar da korkunç görünmemeye başladı.

THE FOUR SEASONS Lanai, milyarlar tarafından diğer milyarlar için yapılmış olsaydı, bir Hawaii otelinin tam olarak nasıl hissettirmesini beklerdim. Her şey yemyeşil, ormanlık ve ahşap tonlarında. Tropik flora ve fauna ile dolu insan yapımı bir lagün otelin içinde ve çevresinde sessizce dolanıyor, egzotik kuşlar kafeslerden ciyaklıyor ve koridorlar dışarıya açık olsa da

Dışarıda, hiçbir yerde tek bir kir zerresi yok. Tropikal esinti hafif, ne çok sıcak ne de çok soğuk. Sanırım herkesle birlikte onlar da bir şekilde Doğa Ana'nın iplerini çekmeyi başarmışlar.

Odamız okyanusa bakıyor tabii ki. Kapı aralığından bile yunusların oynadığını ve Deniz Dünyası'nda görebileceğinizden daha iyi bir gösteri yaptıklarını görebiliyorum.

Six bir süre gitar çalmak istiyor, ben de bikinimi giyip sahilde dolaşıyorum. Günün bu saatinde Josh dışında neredeyse kimse dışarıda değil.

Görevliden bir havlu alıyorum ve bana bir sandalye getirmeyi teklif ettiğinde onu elimle sallıyorum. "Sadece birini taciz etmek için buradayım," diyorum ona.

Josh sanki beni hem burada istiyormuş hem de istemiyormuş gibi başının üzerinden ayak parmaklarına ve oradan tekrar başka bir yere bakıyor.

"Annem az önce yukarı çıktı,"

diyor. "Yalnız kalmak mı istedin?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu yolculuğa tek başıma çıkmamdan nefret ettiğini yüz kere söylemek için buraya gelmediğin sürece sorun yok."

"Sloane için üzgünüm." Gittiğine üzüldüğümünden değil ama üçüncü teker olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

"Senin hatan değildi," diyor.

Ona baktım. Bunun benim hatam *olduğunu* düşünmüyordum, ama verdiği yanıt ve şu anda gözümü kaçırma şekli, öyle *olduğunu* düşünmeme neden oluyor. "Benim hatam olmadığını biliyorum. Sadece sempatimi ifade etmeye çalışıyordum, robot adam. İnsanlar birbirleri için bunu yapar."

"Ah, yani şimdi insan olduğunu mu varsayıyoruz? Üzerinde çalıştığım öncül bu değildi."

Bu bir çeşit alçak darbe. Şu anda ona Bailey ailesinin herhangi bir üyesinden daha yakın hissediyorum, ancak şimdi Altı burada olduğu için, görünüşe göre beni nefret ettiği yabancı olmaya geri gönderdi.

"Peki," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak. "Kendi başına somurtmana izin vereceğim."

"Hey," diyor bileğimi tutmak için uzanarak. "Kal. Özür dilerim. Tüm bu olanlar yüzünden biraz sinirliyim. Bir yerlerde yanlış yaptığınızı düşünmeniz için annenizin flört hayatınız hakkında umutsuzca üzülmesi gibisi yoktur. Hepsi bu."

Yerime geçiyorum. Burada kendini kötü hissediyorsa, Kauai'de daha kötü hissedecektir. Çadırda tek başına uyumayı gerçekten istiyor mu? Six de bu konuda ona kendini pislik gibi hissettirmek için elinden geleni ardına

koymayacak değil ya.

"Tamam," diye usulca cevap veriyorum. "Yapabileceğim bir şey olursa haber ver. Mesela kamp gezisine katılmamamı istersen ya da her neyse, ben-"

Alnına bir şaplak atar. "Tanrım, hayır. Tüm bu saçmalıkları daha da kötüleştirebilecek tek şey, onca insan arasından *senin* acınacak halde olman."

Ve işte oldu. O kadar hızlı ki, yine pislik gibi davranmaya başladı. Gülüyorum, ses o kadar keskin ve acı ki kuşlar bile ürküyor. "Doğru," diye cevap veriyorum. "Kız o kadar zavallı ki gümüşü çalabilir. Ona acımak yeni bir alçaklık olurdu, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Seni duydum. Geçen yaz. Yeterince iyi olmadığımıdan yakınıyordun ve sonra annene gümüşe göz kulak olmasını söyledin. Konuşarak kurtulmaya da çalışma. Böyle bir ifadede yoruma pek yer yok."

Gözlerini kapatıyor ve teslim olmuş bir nefes üflüyor. "Özür dilerim," diyor. "Bu... kulağa amaçladığımdan çok daha kötü geliyor. Ve sanırım *senin* ve kardeşimin birbirinize uygun olduğunuzu düşünmediğimi söylemek de kulağa pek iyi gelmiyor."

İçten içe Tali'nin önerdiği gibi bir bahanesi olduğunu ummaya başlamıştım. Benim gerçekten bir pislik olduğumu düşünmediğini. Ama hayır, tam olarak böyle düşünüyordu.

Bir an için dalgaların kıyıya vuruşunu izliyoruz. Gümüş olayını atlatmaya çalışacağım. Yıllarca Richard'ın öfke nöbetlerine ve suçlamalarına maruz kalmasaydım muhtemelen beni bu kadar rahatsız etmezdi -*Hırsız Rus kaltak yine odamdaydı*, haftamı mahvetmek için benim hakkımda söylemesi gereken tek şey buydu. Belki de bunları söylemeye başladığında dokuz yaşında olduğum içindir.

Belki de sorunun bir kısmı Josh'ın küçümsemesini *hak ettiğimi düşünmemdi*. Çünkü gerçek şu ki, onu ilk gördüğüm gece -bir otelin balo salonunun diğer tarafında dururken- nefesimi kesmişti. Bakışları beni biraz fazla sertçe çalkalanmış bir şişe şampanya gibi hissettirdi ve beni partiye getiren adamın kardeşi olduğunu keşfetmeden önce bile bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordum.

"Gerçekten üzgünüm, Drew," diyor. "Gerçekten *seninle* hiçbir ilgisi yoktu."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, bunun doğru olmasını dileyerek.

Ağzı orantısız bir sırtışla yukarı kıvrılıyor. "Ve kendimi savunmam gerekirse, o gece benden *kişiliksiz* diye bahsetmiştin."

Gönülsüzce gülüyorum. "Kendimi savunmam gerekirse, bu *senin* güçlü yönün değil."

Yeter, diyorum kendime. Josh'un şu anda benim üzerime yüklediğim yeterince sorunu var. Son zamanlarda odasındaki kanepede

gece, zaten uyku için yapılmış.

Kanepede yattığı için neden rahatlamış hissettiğimi bilmiyorum. Onu soyması, hatta onunla flört etmesi fikri, göğsümde çok dikkatli bakmayı reddettiğim küçük bir acı tohum üretiyor.

"Sen ve Sloane-" diye söze giriyorum ve sonra duruyorum, ne sormak istediğimden ya da kıskançmışım gibi görünmeden nasıl ifade edebileceğimden emin değilim. "Neden o? Yani, güzel bir kız. O kadarını kabul ediyorum. Ama o sadece... senin için doğru kişi değil."

Gözlerini kapatıyor. "Mülteci kampı uzayda olmak gibi bir şey. Çok yalnızsınız ve zaman zaman çok stresli oluyor ve yaşadıklarınızı anlayan çok az insan var ve İngilizce bilenlerin sayısı daha da az. Bir şeyler oluyor."

Kara bir kahkaha attım. "Dün gece kanepenizdeki tüm yatak takımlarına bakılırsa, *sürekli olmadıklarını* varsayıyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, yapmadılar. Annem onu benim için bir sürpriz olarak davet etti ve... bir yere varmayacağını bildiğim için doğru gelmedi. Dün gece odamıza geldiğinde bunun oldukça garip olduğunu düşünmüş olmalısın."

Başımı salladım. "Hayır, zaten senin sadece üremek için sekse inandığını ve mümkünse her şeyi test tüpleriyle halletmeyi tercih ettiğini varsaymıştım."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor. Ağzında küçük bir hareket var, gözlerinde sinsi bir bakış var ve yavaşça bana bakıyor. Eğer gerçekten seksi düşünüyor, istiyor ve elde etmek üzereyse sahip olacağı bakış. Ve sadece bu bakışa ve sesindeki kendini beğenmiş güvene dayanarak, onun kararsız ve klinik olmaktan başka bir şey olmadığını biliyorum. Onunla yatmak ateşli, hoşgörülü, dağınık ve mükemmel olurdu ve beni başkaları için mahvederdi.

Ve sanırım bunu bilmesem daha iyi olur.

"Hayır," diye fısıldıyorum ayağa kalkıp uzaklaşırken. "Pek sayılmaz."

Odaya geri döndüğümde Six gitarını yere bırakıyor ve yanındaki yatağa vuruyor.

"Tamamen kumluyum,"

diye cevap veriyorum.

Sırıttıyor. "Benim için fark etmez."

"Var," diyorum ona. "İçinde uyumak zorunda kalacak olan benim. Hadi balkonda oturalım."

Şaşkınlıkla ayağa kalktı ve beni dışarı kadar takip etti. Yanımdaki koltuğa oturuyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Hızla arduvaz rengine dönen gökyüzünde güneş neredeyse kaybolmuş, küçük bir hilal göz kırıyor. "Bu oldukça şaşırtıcı, değil mi?"

"Evet. Waikiki'den farklı ama hoşuma gitti."

"Yine de tıbbi bakım yok," diyor ve ikimiz de gülüyoruz. "Tanrım, annenin hiç durmayacağını sanıyordum."

"Bunu yapmasını istemedim," diyor sırtarak. "Eğer o yolculuk bir an bile uzun sürseydi, kesinlikle *vahşi* kelimesi kullanılırdı ve ben de çok gülerdim."

Ona sırtıyorum. Glastonbury'de sahne arkasında ilk tanıştığımızda böyle biriydi. Havalı ve komikti ve beni etkilemeye çalışmıyordu ki bu hoşuma gitti. Sadece anlaşıyorduk. Doğal hissettirdi.

"Dün eğlenceliydi, değil mi?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Dün eğlenceliydi... ta ki öyle olmayana kadar. "Artık böyle içemem, Altı. Ve bu sadece hakkımdaki söylentiler yüzünden değil. Sekiz saat boyunca aralıksız içmek içimde yok."

Sağ ayağımı alıp kucağına koyuyor ve başparmaklarını kemere batırıyor. Mutluluk verici. "En iyisi bu. Önce birimizin büyümesi gerekiyor, değil mi? İkimiz de bütün gün kafayı bulmaya devam edersek, yaşlandığımızda bizim için tüm bu seyahatleri kim planlayacak?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir yıl önce olsa çok heyecanlıydım. Hemen Tali'ye mesaj atar, Six'le aramızın düzeldiğini kabul etmesini isterdim. Şimdi, kendim bile kabul etmek istemiyorum. Bunu yaparak ona tutabileceğimden emin olmadığım bir söz vermiş olacağımı hissediyorum.

Esinti artıyor ve bu bir uyarı gibi geliyor. Çok geç olmadan kendimi kurtarmam gerektiğine dair bir işaret. "Bu yolculukları kaybolmaya meyilli olmayan ya da kaybolduğunu fark ettiğin biriyle planlamak isteyebilirsin," diye cevap veriyorum, gülerek yumuşatıyorum. "Özellikle de hastanenin olmadığı bir adada."

Yutkunuyor. "Dün gece yaptığım çok baktandı. Gerçi gittiğini fark etmediğimden değil. Sadece dans ettiğini ya da insanlarla konuştuğunu düşündüm. Bazen senin benim gibi olmadığını, daha çok içine kapanık biri olduğunu unutuyorum. Daha iyi olmaya çalışacağım."

Bu bana söylediđi en içten Őey. Ve beni umutlandırmak yerine dehŐete dūŐurdū. Denemesini *istediđimden* emin deđilim.

JOSH

28 Ocak

T Ertesi sabah lobide elimde bir fenerle onu bekliyordum. Joel bu sabah bize katılmakla ilgili sesler çıkardı. Yalnız geldiğinde sessizce rahatladım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Biraz fazla heveslisin," diye yanıtlıyor. "Beni uçurumdan atmayı planlamıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Durumu değerlendirmeden karar vereceğiniz türden bir şey değil."

Otelden bir rehber, küçük bir grubumuzu dünyanın en derin kömür karası olduğu, mutlak karanlıktan sadece utangaç olduğu dışarıya götürüyor. El fenerlerini kullanarak, sahile ve ötesine giden patikaya ulaşmak için lagünlerin ve havuzların yanından geçiyoruz. Uçuruma tırmanmaya başladığımızda, gökyüzü grinin çeşitli tonlarına bürünüyor ve ufkun dibinde parlak turuncu bir güneşin en ufak bir ipucu belirliyor.

Yürümeye devam ediyoruz, yukarı ve yukarı, keskin kayaların ve çarpan dalgaların yanından geçiyoruz. Manzaradan çok, sessizce mırıldanan ve pek dikkat etmeyen Drew'un kenara fazla yaklaşmadığından emin olmaya odaklanmış durumdayım. Sonunda gökyüzü biraz daha aydınlanıyor ve nihayet uzakta kıvrılan kıyı şeridini ve suyun içinde büyük bir kayayı seçebiliyorum; yanından geçen Hawaii'ye özgü bir kano, şiddetli dalgalar arasında yükselen güneşe doğru ilerliyor. Dikkatini çekmek için elimi Drew'un kalçasına koyarak uzanıyorum. "Bak," diyorum başımla ona doğru işaret ederek. Elim olduğu yerde daha iyi hissettirse de düşüyor.

"Bu işi nasıl yapabilirim?" diye soruyor. "Huzurlu görünüyor."

Gülüyorum. Akıl almaz miktarda parası olan biri için, tüm bunlardan kaçmaya çalışarak çok fazla zaman harcıyor. "Topraktan geçinme fantezine geri mi döndük?"

Sırıttıyor. "Belki de. Her sabah büyük tekneyle açılabilir ve o adamların yaptığı gibi Four Seasons'ta yaşayabilirim."

"Evet," diye cevap verdim. "Eminim hepsi Four Seasons'ta yaşıyordur. Sonra da Sour Patch Kid Ağaçları'ndan kahvaltı toplamak için tepelere gidiyorlar." Gülümsüyor ve yüzü çıplak olmasına rağmen -saçları dağınık bir topuz, minicik bedeni büyük boy bir sweatshirt içinde yüzüyor- bana hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Sonunda manzaraya ulaştık ve yan yana oturup güneşin komşu Maui'nin üzerine doğmasını bekledik, ancak bu yakında gerçekleşecek gibi görünmüyor.

"İşin içinde kapuçino bile olmayacaksa, gün doğumu harika olsa iyi olur."

Çantama uzanıyorum ve ona bir şişe Starbucks içeceği uzatıyorum.

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi," diye cevap verdim. "Hediyelik eşya dükkanında Sour Patch Kids yoktu."

"Lanet olası Four Seasons," diye mırıldanıyor ama içkiye sanki çok değerli bir şeymiş gibi gülümsüyor. Onu mutlu etmek için çok az şey gerekiyor ve hayatındaki herhangi birinin bunu deneyip denemediğini merak ediyorum. Bana bakıyor. "Sen bir tür bekçisin, Joshua Bailey."

Gözleri loş ışıktaki viski renginde. Bakışlarım ağzına düşüyor ve uzaklaşıyor. Nasıl olur da kardeşimle birlikte olabilir? Ona yakın olduğum her dakika beni biraz daha şaşırtıyor. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim ama gerçek adını bile bilmiyorum."

İçkiyi yanına koyarak kayaya yaslanıyor ve avuçlarını destekliyor. "Neden Drew Wilson benim gerçek adım olamıyor?"

Kendi kendime gülümsüyorum. *Her şey için* tartışır. "Başlangıç olarak Drew bir erkek ismi."

"Şart değil. Ve Joshua'dan daha iyi. Joshua ne demek biliyor musun? *Ağız ıshali* demek. Araştır."

Gülmemeye çalışırken dişlerim dudağıma batıyor. Bakışları kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi hareketi takip ediyor ve arzu bir çekiç gibi karnımın alt kısmındaki bir kası kopararak bana vuruyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Bir süre sessizce oturup ufku ısıtmaya başlayan güneşi izliyoruz. "Gerçek adım Ilina Andreyev," diyor sessizce, bana bakmadan. "Menajerime göre kulağa biraz fazla etnik geliyormuş. Andreyev, Andrew'un oğlu anlamına geliyor. Ben de Drew demeye başladım."

"Sen Rus musun?"

Omuz silkiyor. "Babam öyleydi. Annem üniversiteden sonra Rusya'ya gitti ve babam da onunla birlikte geldi."

Açtığı perdenin her an kapanacağını hissediyorum. Dikkatli ilerlemem gerektiğini biliyorum, çok fazla içeri bakmamalıyım ve o yine de perdeyi kapatabilir.

"O da mı avukattı?" Ben sordum.

Gülüyor. "Tanrım, hayır. Bir müzisyen. Bu onun ilk hatasıydı... müzisyenler en kötüsüdür."

Gülümsemem sessizleşti. Sanırım *bazıları öyle. Birlikte olduğun kişi gibi*. "Ee, ne oldu?"

"O bir opera sanatçısı olmak istiyordu, o da bir müzik grubunda çalmak istiyordu ve ikisi de yaptıkları işte geçimlerini sağlayacak kadar iyi değillerdi." Spor ayakkabısını toprağa sürüyor ve bir taşı tepeden aşağı tekmeliyor. "Bu yüzden annem stajyer avukat olarak çalışmaya başladı, sonra hukuk fakültesine gitti, babam da buna çok içerledi ve kendini iğdiş edilmiş hissetti ve ölene kadar taksi şoförlüğü yaptı."

Elim onunkini dürtüyor. "Özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Yaşamak için yaptığı şeyden sonsuza kadar utanamam." Gülüyor ve ben de gülüyorum. Burada söylemediği daha çok şey var, eminim.

Dahası, bu ana kadar annesinden bir kez bile bahsetmemiş olması ve babasına daha yakınmış ve onu genç yaşta kaybetmiş gibi görünmesi. *Dağınık*, diyor Sloane kafamın içinde. *Dirençli*, tekrar düşünüyorum.

Sonunda güneş ufukta belirmeye başlıyor ve biz sessizce izliyoruz, benim kalçam onunkine dayanmış, onun eli hemen arkamdaki kayaya dayanmış, arada bir sırtımı okşuyor.

Birisi birlikte fotoğrafımızı çekmeyi teklif ediyor.

Telefonumu ona uzatırken Drew adama "Bir rahatsızlığı var," diyor. "Gülümseyemiyor. Onun adına bir *bağış* kampanyası başlattım ama pek başarılı olamadık çünkü fotoğrafta çok huysuz görünüyor."

Fotoğraf çekildi. Adama teşekkür ediyorum ve Drew başka tarafa bakarken fotoğrafa göz atıyorum.

Gülümsüyordum.

DREW

A Döndükten bir saat sonra Altı'yı golf günü için uyandırmaya çalıştım, *beş dakika daha* dedi ve yastığı kafasına çekti, ben de kahvaltıya onsuz gittim.

Ailesi büfeyi incelerken Josh'la birlikte masada oturuyor, aptal golf ayakkabıları, kemerli şortu ve polosuyla ona gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Golf kıyafetleri içinde aptal görüldüğünden değil. *Herkes* golf kıyafetleri içinde aptal görünüyor.

"Paylaşacak bir şey var mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Devam et. Mücadeleniz aşikâr."

"Aptal gibi görünüyorsun," diye cevap veriyorum kahkahalarımı tutamayarak. "Golf kıyafetleri neden bu kadar aptalca?"

Gülümsememek için dudaklarını öne doğru itiyor. "Golf kıyafetleri bir nezaket göstergesidir. Eğer daha iyi bir aileden geliyor olsaydın, bunu bilirdin."

"Vay canına," diyorum, bir rulo alıp kafasına atmaya hazırlanarak. "Oraya gittiğine inanamıyorum."

"Four Seasons'ın ortasında bana yemek fırlatmanın *yanıldığımı* kanıtlayacağını düşündüğüne inanamıyorum."

Gülerken gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda Altı masanın başında duruyor.

"Ne kaçırdım?" diye soruyor ve sanki yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum, ki bu hiç mantıklı değil. Altı, lüks bir restoranda yemek kavgası yapmayı herkesten çok isterdi.

"Sadece golf kıyafetlerinizin içinde aptal gibi görüldüğünüzü söylüyordum."

"Josh'un var," diyor Six, "çünkü çok iri ve hiç dövmesi yok."

"Evet, öyle," diye çok hızlı cevap veriyorum.

"Bir," diyor Altı. "Kolunda. Çok önemli."

Josh'un aslında iki tane var, ama bir şey demiyorum, çünkü son birkaç gündür onu havuzdan çıkarken çok yakından izlemeseydim diğerinden haberim olmayacaktı.

"Bütün gün bensiz ne yapacaksın bebeğim?" diye soruyor Six, yanımdaki sandalyeye oturup kolunu sırtıma dolayarak.

Josh'un bakışları bir an için o kolda donar. Şakağında bir damar atıyor. "Şarkın üzerinde çalışmalısın," diyor, gözleri benimkilere kayıyor.

Altı kaşlarını çatır. "Ne şarkısı? Kendi şarkılarını yazmıyor."

Neden Josh'ın bilmesini istediğimden emin değilim ama bunu gerçekten çıktığım adamla tartışmak istemiyorum. Ki o bir *müzisyen*. "Sadece etrafta oynadığım bir şey," diye cevap veriyorum.

"Bebeğim," diyor Six gülerek. "Bir enstrüman bile çalmıyorsun. Şarkı yazma işini profesyonellere bırakın."

Gümüşi ve soğuk bir şeyin kanıma karıştığını hissediyorum. Kendi işlerimi yapmaya başladığımı biliyor. Geçmişlerimiz hakkında ne kadar az konuşmuş olsak da, bu kadarını duyduğunu biliyorum ve ya unuttu ya da bana haddimi bildirmek için garip bir ihtiyaç hissediyor. Hangisi olduğunu bildiğimi sanıyorum.

"Aslına bakarsanız okumadan önce gitar ve piyano çalabiliyordum."

"Yani on birinci sınıf mı?" Altı çatlak. Çok kötü. Acıtıyor. Ama benim ilk

Aşırı tepki vermeyin.

Richard'ın ya da babasının yaptığı bir şey yüzünden ne zaman üzülsem, annem bana binlerce kez bu *kadar dramatik olma demiştir*.

Ama Josh, saldırmak üzere olan bir yılan gibi kıpırdamadan durdu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, bu da bana öfke ve acımın aşırı bir tepki olmayabileceğini söylüyor.

"Bunu ona söylemediğini biliyorum," diye hırlıyor Josh. Eli kahve fincanını o kadar sert kavırıyor ki kırılma riski var.

"Sakin ol. Sadece bir şakaydı," diyor Six bana dönerek. "Ama bebeğim, pek çok insan oynayabileceğini *iddia eder* ama bu *gerçekten* oynayabilecekleri anlamına gelmez. O yüzden sana biraz hak vermem gerektiğini anlıyorsun."

Ayağa kalktım. Beth ve Jim yaklaşıyor ama kendimi durduramayacak kadar öfkeliyim. "Aslında ben de senin kadar iyi oynuyorum," diye cevap veriyorum. "Ve bu arada,

Canlı yayında F akorunu doğru çaldığını hiç görmedim. Bir kere bile."

Ve böylece masadan uzaklaşıyorum. Normalde bu noktada çok ileri gittiğimden endişelenirdim ama Josh'un Six'in söylediklerine verdiği tepki beynime kazındı, sanki duyduklarına inanamıyordu. Belki de *yeterince* ileri gitmedim diye düşünmeme neden oluyor. Belki de çok uzun zamandır birçok insanın üzerime yürümesine izin veriyordum, çünkü benim hakkımda söyledikleri en kötü şeyler, kendim hakkında söylediklerim kadar kötü değildi.

Bu yüzden bir süre daha kızgın kalmaya devam edeceğim. Bu arada yapılacak tek şey Six'in asla doğru akort edemediği değerli gitarlarından birini çıkarıp lanet olası şarkımı yazmak.

O öğleden sonra plajdayım, yarı uykuluyum, yanımda açılan bir havlunun sesini duyuyorum.

Josh, aptal golf kıyafetlerini çıkarmış. Gömleksiz. Bir an için tek gördüğüm çıplak teni. O kadar yontulmuş ki, karın kasları üst üste yığılmış kayalar gibi görünüyor ve göbeğine doğru uzanan mükemmel bir çizgi ve onun altında, sevmek istediğim o küçük mutlu ize yol açıyor... *Gah. Dur, Drew, Tanrı aşkına, dur.* Yuvarlanıp yüzümü ona dönüyorum ama bakışlarımı olduğu yerin kuzeyinde tutmaya çalışıyorum.

"Kardeşin ne kadar deli?"

Josh omuz silkiyor. "Bu sabah çok kızgındı, sonra golf oynarken sarhoş oldu ve sanırım odanızda mışıl mışıl uyuyor ve akşam yemeğine kadar unutmuş olacak."

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bunu söylememeliydim," diyorum usulca. "Ben bunu yaparım - duygularım incinir ve öfkelenirim. Ailemden hiçbirinin şu anda benimle konuşmuyor olmasının da bununla bir ilgisi olabilir."

"*Hepsine* öfkeli amcıklar mı dedin?" diye soruyor yarım bir gülümsemeyle.

Esinti artıyor ve beyzbol şapkamı aşağıya çekiyorum. "Temel olarak." Yorgun bir nefes üflüyorum. "Ondan özür dileyeceğim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi ellerini başının üzerinde gezdiriyor. Trisepsinin nabızı bir an için dikkatimi dağıtıyor. "Yapma. Seni kıskanabilir

İsteddiği kadar kariyerin ve şöhretin olsun, seninle böyle konuşamaz. Seni küçümseyemez. Asla."

Gülüyorum. "Kıskanmıyor. Sadece kariyerime hiç saygı duymuyor ve ben de saygı duymadığım için onu suçlayamıyorum."

"Sende olanı istiyor," diyor Josh. Başını bana doğru çeviriyor. "Nedenini anlayamıyorum, çünkü saçını boyayıp biraz mahremiyet kazanana kadar hayatın sefil görünüyordu ve sanırım yine sefil olacak. Ama kesinlikle onun istediği bu. Ve sen insanlardan çok fazla bok alıyorsun."

Kaşlarımı çattım. Josh benimle ailemin yanında bir dakika bile geçirse asla böyle bir şey söylemezdi. "Kendimi kimseden bir bok alacak biri olarak görmüyorum."

"Bunu ondan aldın," diyor. "Geçen yaz o partide babamın bir arkadaşı imza istedi ve Six onun hakkında boktan bir şey söyledi, tamamen aşağılayıcı bir şey ve sen sadece güldün."

Şunun göğüslerine bakın. Bu ülkede ünlü olmak için ne gerektiğini bilmek istiyorsanız, size A ve B örneklerini sunuyorum. Ve evet, güldüm. Çoğunlukla şaka yapıyordu ve tamamen gerçek dışı da değildi. Bulduğum yere sadece yeteneğim sayesinde geldiğimi düşünerek kendimi kandırmayacağım.

"Sadece sarhoştun. Sarhoşken aptalca, düşüncesizce şakalar yapar. Kardeşinle ilgili güzel olan şey, paramın ya da şöhretimin umurunda olmaması, bu yüzden iyi davrandığında... ciddi olduğunu anlıyorum. Ve dün beni bu gezide kalmaya ikna eden kişinin sen olduğunu da belirtmek isterim."

Nefesini üflüyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Biliyorum. Ve yapmamalıydım. Üzerinde yürüdüğü zemine tapan birini hak ediyorsun, Drew. Sırtını yaslayabileceğin birini. Senin mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok önemseyen birini."

Yutkunuyorum. Tarif ettiği şeyin varlığından emin değilim ve bunun pek de önemi yok, çünkü zaten istemiyorum. Hayat, herhangi bir şey için tamamen başka birine bağlı olmadığınızda, biraz geri durduğunuzda daha kolay. "Bunu aramıyorum," diyorum ona. "Araba kullanmak gibi. Bazı insanlar, sonunda iyi bir yere varacaklarını umarak, hiçbir garantisi olmayan uzun ve dolambaçlı bir yolculuğa çıkmak isterler. Bazılarımız ise sadece ekspres otobüse bineriz.

seni özel bir yere götürecektir ama en azından neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun." Tartışmak ister gibi görünüyor ve tartışmayınca rahatlıyorum.

Çünkü beni risk almaya ikna edebilecek hayattaki tek kişi o ve sonunda kaybedeceğim başka bir şeyi daha sevmeme izin veremem.

Odaya döndüğümde Altı uyanık ve temkinli. Bana tavuklarının yanında sinsice dolaşan vahşi bir hayvanmışım gibi bakıyor.

"Hey," diyorum sessizce, plaj çantamı masanın üzerine bırakarak.

"Hey," diye cevap veriyor. Minibara doğru ilerliyor ve içimden gerçekten ihtiyacı olup olmadığını sormak geliyor ama sonuçta ben onun annesi değilim.

Yapış yapış ve kumlu bir haldeyim ve onunla anlamsız bir kavgaya girmek yerine bir duş almak istiyorum. Bavuluma gidip kıyafetlerimi değiştiriyorum.

"Bugün gitarımı çaldın," diyor.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim. Bu onun yedek gitarlarından biri ve kimse bunun harika bir gitar olduğunu düşünmez. "Senin için akort ettim."

"Benim için ayarlamana ihtiyacım yoktu," diye tersliyor.

İnan bana, Altı. Ayarlamam için bana ihtiyacın vardı.

"Josh kahvaltının tamamını ve golf oyununun yarısını söylediklerim hakkında bana yüklenerek geçirdi, bu arada" diyor. "Bu çok eğlenceliydi."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Azarlanmak için Six'e ihtiyacım yoktu ama hayatımda bir kez olsun birinin benim tarafımı tutması hoşuma gitti. Özellikle de bunu hak ettiğimden emin değilken.

"Yaptığım şeyi söylememeliydim," diye cevap veriyorum, kıyafetlerimi kaparken. "Ama sen de söylememeliydin."

Bir an için tartışmak istediğinden emin oluyorum ama sonra elindeki bardağı bırakıp odaya geçiyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ben bikiniliyim, o sadece şort giyiyor ve bu sözde tatil başladığından beri yaşadığımız en fiziksel temas. Sertleşiyor ve ben bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Haklısın," diyor. "Ben sadece-"

"Lütfen iki katına çıkma ve söylediklerini savunma," diye cevap veriyorum, uzaklaşarak. "Sadece yapma."

Gülüyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Tamam, bebeğim. Her neyse. Sen dünyanın en iyi gitaristisin. Şimdi iyi miyiz?"

Hayır, emin değilim.

Gözlerimi kapatıyorum ve gri bir gökyüzü, çıplak ağaçlar görüyorum. Bir şoför aynadan bana bakıyor, otobüste bu kadar uzun süre kalmak için çok genç olduğumu düşünüyor. Ne zaman kaybolmuş hissetsem, ne zaman korksam hatırladığım şey bu.

Ya da tehlikeli bir yolda olduğumdan şüphelendiğimde, ki şu anda öyle olduğumu düşünüyorum. Tehlikeli olanın Altı mı yoksa kardeşi mi olduğunu bilmiyorum.

BÖLÜM III

KAUAI

"Şaşırtıcı manzaralara ve yemyeşil bitki örtüsüne ev sahipliği yapan Kauai,
hiç şüphesiz Hawaii adalarının en güzelidir."

Kauai'den: Bahçe Adası

DREW

29 Ocak

"Kauai'nin tüm adalar arasında en güzeli olduğuna inanılıyor," diye okuyor Beth, Josh bizi havaalanından Kauai'nin kuzey kıyısında bulunan Princeville'e götürürken.

Pencereden sağımızdaki rüya gibi sahile bakıyorum, Josh'a bakma, ona bir şeyleri işaret etme ya da benimkinin yanındaki konsolda duran geniş elini, direksiyonu kullanırken pazusunun esnemesini inceleme arzumu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Oh," diye mırıldanıyor Beth. "Büyük tıbbi bakım için Oahu'ya nakledilmeniz gerekiyor. Bu hayal kırıklığı yaratıyor."

Josh'un bakışları benimkilere kayıyor ve ikimiz de gülümsüyoruz. Açık havada geçirdiği uzun günlerden dolayı teni bronzlaşmış, saçları altın sarısı parlıyor, o şehvetli dudağı öpülmek için yaratılmış gibi görünüyor.

"Her şeyi göreceğim için çok heyecanlıyım," diyor Beth. "Keşke Josh burada yalnız olmasaydı. Drew, ona evde ayarlayabileceğin bir kız kardeşin var mı?"

"Sadece üvey kayınbiraderim," diye cevap veriyorum. "O evli, bu bir sorun, ama Josh için fazla kötü bile olabilir."

"Sanırım ondan bahsetmiştin," diyor Josh, ağzı seğirerek. "Ona ne demiştin?"

Dudağımı ısırdım. "Agresif mi?"

Gülümsüyor. "Hayır, başka bir şeydi. Düşünmeye çalışıyorum..."

"Çok zorlama," diye yanıtlıyorum. "Sırt çantalı geziden hemen önce bir devre kartını kızartmanı göze alamayız, yoksa seni tıbbi yardımla

Oahu."

İkimiz de gülüyoruz ve bir an için arabada başka biri olduğunu unutuyorum. Kendimi tutuyorum ve Beth'e dönüyorum. "Sırt çantalı gezinin olayı nedir?" diye soruyorum.

"İki mesafe var. Hepinizi uzun olana yazdırdım. Jim ve ben daha kısa olana gideceğiz. Dünyanın en güzel manzaralı yürüyüşlerinden biri olması gerekiyor."

Josh yüzünü buruşturuyor. "Anne, sırt çantasıyla gitmek istediğine emin misin? Manzara genellikle *yükseklik* anlamına gelir ve yürüyüş yapmakla sırtında kırk kilo yükü yürüyüş yapmak arasında büyük fark vardır."

"İyi olacağım," diyor dudaklarını büzerek.

Aynadan ona bakıyor. "Bugün patıkaya gidip kontrol etmeye ne dersin?" diye soruyor. "Kolayca geri dönemeyeceğin kadar uzaktayken anlamak isteyeceğin türden bir şey değil."

Sessiz bir bakış daha atarlar ve kadın istemeyerek de olsa kabul eder.

Bunca zamandır telefonuyla konuşan Six başını kaldırıyor ve gerçekçi olmayan bir an için sırt çantalı gezi konusunda Josh'un yanında yer alacağını umuyorum. Bu geziye hazır *olduğumdan* bile emin değilim, yani Beth'in hazır olmasına imkan yok. Ama o sadece bana bakıyor. "Bebeğim, bulduk," diyor. "*Pitchfork* bizim için bir profil hazırlıyor."

Gözlerim açılıyor ve ona gülümsediğimde bu sahte değil. *Pitchfork*'taki bir profil grup için çok büyük olabilir, tam da ihtiyaçları olan itici güç. Yine de arabadaki herkes kibarca boş boş bakıyor, sanki en sıradan duyuruyu yapmış gibi. Sanki "Babe, *havuzda piña colada servis* ediyorlar" ya da "*Babe, bugün mutlaka tişört alalım*" demiş gibi.

"Bu harika," diye yanıtlıyorum elini sıkarak. Ailesine dönüyorum. "*Pitchfork* çok büyük bir şey."

"Bu bir *Rolling Stone* değil," diyor Jim ve Six'in anını küçültmeye çalıştığı için onu ellerimle boğabilirim.

"*Rolling Stone* müziği kapsıyor ama daha geneller," diyorum. "*Pitchfork* tamamen müzik üzerine. Gerçekten müzikle *ilgilenen* insanların okuyacağı bir dergi." Sonunda sesim biraz sertleşiyor, bana bu konuda meydan okuması için cesaretlendiriyorum onu. Akıllıca bir şekilde meydan okumamayı seçiyor.

"Görüşme ne zaman?" Altı'ya sordum.

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Bu hafta bir ara yapmaktan bahsediyorlar."

Grubun kurucusu Six'in mi yoksa solist Brian'ın mı grubun *yüzü* olacağı konusunda süregelen bir savaş var. Six röportajı kaçırmak ve Brian'ın başa geçmesine izin vermek istemeyecektir, özellikle de Brian gibi enstrüman çalmayan insanlara hiç saygı duymadığı için, muhtemelen Lanai'deki saçmalıklarının beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni de budur.

"Arayabilirsin," diyorum. "İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

Başını sallıyor ama burun delikleri açılıyor ve hâlâ telefonuna bakıyor. Ne düşündüğünü zaten biliyorum. Yüzünden anlayabiliyorum.

Bence *bunu annene yapma*. Beth onu görmeye, onunla vakit geçirmeye çok hevesliydi.

"Bir günlüğüne geri uçabilirim," diye öneriyor. "Ertesi gece dönmüş olurum."

"Ama zaten seyahatin yarısını kaçırdın," diyor Beth. "Sırt çantalı geziyi kaçırmış olursun."

Gülüyor. "Üzgünüm anne ama sırt çantalı geziyi kaçırmayı büyük bir fedakarlık olarak görmüyorum."

Bana yalvarır gibi bakıyor. Ona destek olmamı istiyor ve ben bunu yapmayacağım.

"Zoom ile başarabileceğin bir şey için Los Angeles'a gitmek çok fazla çaba gerektirir," diyorum biraz soğuk bir şekilde. "Söz veriyorum yine de alıntılanacaksın."

Cevabımdan hoşnutsuz bir şekilde başını sallıyor ve içimden bir ses bu işin bitmediğini söylüyor. Josh uzun bir yoldan dönüyor, bir golf sahasının yanından geçiyor ve St. Regis. Altı, arabadan iner inmez Brian'ı arıyor, ben Bailey'leri içeri kadar takip ederken hararetli bir şekilde tartışıyorlar.

Otel son ikisi gibi açık hava değil ama arka yarısındaki tavandan tabana pencerelerden görünen en muhteşem manzaraya sahip: masmavi denize doğru uzanan yeşil kayalıklardan oluşan bir sahil şeridi. Tüm seyahatlerimde böyle bir şey görmedim.

Bir an sonra yanımda duranın Josh olduğunu anlamak için dönmeme gerek kalmıyor. "Ne zaman bir otele varsak, bunun üstesinden gelinemeyeceğini düşünüyorum," diyorum sessizce.

Bakışlarında daha önce hiç kimseye baktığını görmediğim sevecen bir şeyle bana bakıyor. "Yine topraktan geçinmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Kendimi adamadan önce sırt çantasıyla gezmenin nasıl gittiğini göreceğim."

Dudağını ısıırıyor. "Araya girdiğin için teşekkürler," diyor. "Arabada. Joel giderse annem yıkılır."

"Eğer giderse onu ellerimle öldürürüm," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen yüksek sesle söylemem gereken bir şey değil ama annem işinde iyidir. Seni güvenilir bir tanık gibi gösterecektir."

Beth anahtarları sallayarak yaklaşıyor. "Harika değil mi?" diye soruyor.

"Nefes kesici," diyorum ona. "Tüm bunları yaptığın için çok teşekkür ederim. En muhteşem otelleri seçmişsiniz ve hepsini görebildiğim için çok mutluyum."

Gülümsüyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Geldiğine çok sevindim. Burada olman beni ne kadar mutlu ediyor bilemezsin. Yarın manzarayı görene kadar bekle."

Josh kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Bu bana şunu hatırlattı. Patikayı kontrol edeceğiz, değil mi?"

Yüksek sesle iç çekip ön kapıya doğru ilerlerken başının üzerinden bana sırtıyor. O iyi bir evlat. İyi bir adam. Kardeşi biraz daha onun gibi olsaydı, bu işi yürütebilirdim.

JOSH

M Annemi kızdırmak neredeyse imkânsızdır ama yine de başardım. İzlere bakmak istemiyor. Sınırlarıyla yüzleşmek istemiyor. Kötü planlara körü körüne bağlı kalmak onun için işe yaradı.

Şimdiye kadar, evliliğinin *yürüdüğünü* düşünen biri varsa. Bunu yapmasına izin verdim. Onun boktan seçimleriyle yaşadım ve bunlara rağmen onu mutlu tutmak için elimden geleni yaptım.

Ama bu farklı. Uçakta bu yürüyüş hakkında bir şeyler okudum. Tehlikeli kısmı yapmasa bile, yine de dik ve kaygan olacak ve bu gezinin hayal ettiği her şey olmasını isterken, dünyayı görmek için umursamaz bir son teklifte kötü bir şekilde yaralanmasına izin veremem.

Park yerine vardığımızda, patikanın başlangıcına kadar olan çeyrek millik yürüyüşten bile yorulmuştu. Yine de sık ormana doğru ilerliyor, bana biraz ilk yürüyüşümüzdeki inatçı Drew'u hatırlatıyor.

Su getirmeyi reddettiği için çok yorgun ve susuz olduğu o günü hatırlayınca sessizce gülüyorum.

Annem omzunun üzerinden bana bakıyor ve ifadesi yumuşuyor. Bana ya da Joel'e uzun süre kızgın kalamıyor, ki bu da sorunun büyük bir parçası. Eğer kardeşime kızgın kalabilseydi, belki o da böyle bir pislik olmazdı. "Komik olan ne?" diye soruyor, hafif bir gülümsemeyle. "Zaten bana gülmediğini biliyorum."

"Drew'u düşünüyordum, Pillboxes'a yürüdüğümüz günü," diyorum ona. Hâlâ sırtıyorum. "O kadar inatçıydı ki yorgun olduğunu kabul etmedi. Suya ihtiyacı olduğunu bile kabul etmedi. Tek yapmam gereken

Ona sığınaklardan birinden atlamamasını söyleseydim, sırf yanıldığımı kanıtlamak için kuğu dalışı yapardı."

Annem gülüyor. Daha yürüyüşe başlayalı beş dakika bile olmamışken nefesi daralıyor. "Bu kızı gerçekten seviyorum," diyor. "Umarım kardeşin işleri berbat etmez."

Göğsüm sıkışıyor. Annem Joel'in hatalarına karşı o kadar kör ki Drew için ne kadar kötü biri olduğunu göremiyor. "Zaten gördüğünden şüpheleniyorum."

Annem umursamaz bir el sallıyor. "Sonunda yine birlikte olacaklar," diyor. "Sözlerimi unutma. Kız onun için iyi."

Ama *onun* için iyi değil. Dün Lanai'de onu düşünüyorum, birine sırtını dayayabilmesini önerdiğimde *bunu istemediğimi söylemişti*. Büyürken ona her ne olduysa, onunla birlikte olmak sadece döngüyü devam ettirecek ve ben bunun sona ermesini istiyorum.

Annem ilerlemeye devam ediyor, ancak yol çamurlu ve geri dönmek bir canavar olacak, bu yürüyüşü bu kadar tehlikeli yapan şeyin bir parçası.

Hızı yavaşlıyor. Diğer insanların bizi geçmesine izin vermek için patikadan çıkmamız gerekiyor. Gözlerinden çoğunlukla pes ettiğini görebiliyorum. En iyisi bu olsa da bundan nefret ediyorum.

"Zor olduğunu biliyorum," diyor, "ve çok farklı insanlar olduğunuzu biliyorum, ama lütfen kardeşin için çaba göster. Ben burada olmadığımda sana ihtiyacı olacak."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıyorum. Yardım etmek istediğim son kişi o, destek olmak istediğim son kişi o, ama annem için bundan başka yapabileceğim çok az şey var. Aldattığını saklamaya bile çalışmayan babama karşı medeni olmak ya da suratına yumruk atmak istediğim kardeşime karşı hoşgörülü olmak dışında. "Biliyorum anne," diyorum ona. "Elimden geleni yapıyorum."

İlk gözetleme noktasına ulaştık. Buradan, kilometrelerce uzanan uçurumların net bir görüntüsü var, dalgalar yüzlerce metre altımıza çarpıyor. Annem bakıyor ve yutkunuyor. Gözleri yaşlarla doluyor.

Kolumu ona doladım. Honolulu'ya geldiğim gün kanserin yayıldığını biliyordum. Zayıftı ama sarılığı da vardı, yani muhtemelen karaciğerinde. Başımıza geleceklerin ağırlığı olmadan birlikte son bir yolculuk yapmamızı istiyor. Ben de bunu ona vermeye çalışıyorum.

"Gerçekten güzel bir manzara," diye fısıldıyor. Sertçe yutkunuyorum.
"Öyle."

"Hadi bir fotoğraf çekelim," diyor gözyaşlarını silerek. Fotoğraf makinesini ikimizi ve arkamızdaki sahil şeridini çekecek kadar uzağa tutuyorum. İkimiz de gülümsüyoruz.

Umarım daha sonra buna bakıp mutlu olduğumuza kendimi ikna edebilirim.

DREW

Six ve ben Hanalei Körfezi'ne ve Na Pali sahilinin kayalıklarına bakan küçük plajda oturuyoruz.

Hanalei'ye doğru kıvrılan bu küçük nehirde kayıkla gezmek istiyorum,

ama Six telefonundan uzak kalmaktan korkuyor ve içeri girersek onu kaybetmekten daha çok korkuyor.

"Brian'ın beni kandırmasına izin vermeyeceğim," diyor. "Çünkü deneyeceğini biliyorsun."

Onun yerinde olsaydım, "*Babe, sakın ol*" derdi diye düşünmeden edemiyorum.

E-postasının yenilenmesini beklerken ona "Annen geziyi kaçırmaya çok üzüldü," diyorum. Dalgınca başını sallıyor ve ben de kokteyl menüsünü yere bırakıyorum. "Six, beni dinliyor musun?" Talep ediyorum. Yukarı bakıyor

-Uyarılmış, hafifçe sinirlenmiş.

"Evet, evet," diyor sanki ben dırdır ediyordum gibi, "annem üzgündü. Şimdi buradayım. Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum."

Birden ona olan sabrım buharlaştı. Neden bilmiyorum ama bu yolculuk Beth için çok önemli ve sanki hepimiz onu hayal kırıklığına uğratıyoruz, ben bile. Ailesini bir araya getirmek istiyor, çocuklarının uslandığını görmek istiyor, Jim'in Josh'a gösterdiği ilgiyi Six'e de göstermesini istiyor ve bu kedileri gütmek gibi bir şey... O ne kadar çok çalışırsa, çocuklar o kadar çok farklı yönlere dağılıp ondan kaçıyor gibi görünüyor.

"Pislik gibi davranmayı bırakmanı istiyorum," diye cevap veriyorum.

Sonunda bakışlarımla buluştu. "*Ne?*"

"Altı, annene bir bak," diyorum ona ve birden boğazım tıkanıyor. "Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Dünyada tek istediği seninle vakit geçirmek ve seni mutlu etmek. Hepsi bu."

Durmak zorundayım çünkü gerçekten ağlayacağım ve nedeninden tam olarak emin değilim. Kendi annemden hâlâ bunu ummak için çok yaşıyım.

Kaşları çatılıyor. Bir an için bana Josh'u hatırlatıyor ve kaşlarının arasındaki o küçük çukur için garip bir sevgi patlaması hissediyorum. Altı'nın biraz endişelenmeyi *hak etmesi* dışında. Anladığım kadarıyla üzerine düşeni yapmamış.

"Evet," diyor, "biliyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onu hafife alıyorsun," diye cevap veriyorum. "Demek istediğim, tüm bu seyahati sen ve Josh için planladı ve sen çoğunu kaçırdın ve şimdi Kauai'den ayrılmaktan bahsediyorsun ve bir kez olsun başkasını ilk sıraya koymalısın."

Gözlerini deviriyor ve kokteyl menüsünü kapıyor. "Hâlâ buradayım, değil mi? Sanki bana bir konuda kızgın olmak *istiyorsun*."

"Hayır, bu görüşme için iki günlüğüne eve uçma ihtimalinden bahsetmeyi bile bırakmanı istiyorum. O seninle konuşurken orada oturup telefonla konuşmayı bırak. Kanser oldu. Bunu atlattı. Hâlâ burada olmasından memnun olduğunu belli et."

Burun delikleri alevlendi. Garsonu işaret ediyor. "Beni bir pislik gibi gösteriyorsun."

Sandalyemden kalkıyorum. "Kendini bir pislik gibi gösterdiğinden oldukça eminim."

Kıyıya doğru yürüyorum. Kayalar ve volkanik taşlar yüzmeyi zorlaştırıyor ve sürekli tetikte olmayı gerektiriyor ama bu bana Six, Josh ve tüm bu yolculuğun gittikçe daha da berbat bir hal aldığı gerçeğinden başka bir şeye odaklanmamı sağlıyor. İşin en berbat kısmı ise sadece yanlış Bailey oğlunun etrafında olmak istemem. Beth ve Josh'un sahile giden uzun patıkada yürüdüklerini gördüğümde hâlâ sudaydım. dik kısımlarda iyi. Ve bir an için kalbim kabardı.

Yüzündeki her şeyi seviyorum. Zihnim sessizce dönerken gözlerim onun üzerinde geziniyor. Burnunu, sert kaşlarını ve nadiren gülümsemeye dönüşen dolgun alt dudağını seviyorum. Benim için hareket ettiği için daha çok seviyorum. Ve beni gördüğünde gözlerinin ışıldamasını seviyorum, aksi halde tamamen hareketsiz olsan bile.

Herkesle ilgilenme şeklini, her zaman doğru olanı yapmaya çalışmanı seviyorum.

Tanrı'ya şükür ihtimal bile vermiyorsun.

Josh annesini bir şezlonga oturtuyor ve benim suyun içinde durduğum yere geliyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra sanki bir an için kendini unutmış gibi tekrar yüzüme bakıyor.

"Tasarrufa ihtiyacın olmadığından emin olsam iyi olur diye düşündüm," diyor.

Sırıtiyorum. "Tasarruf etmeye hiç ihtiyacım yok. Harika bir formdayım." Bakışları bir an için kalçalarımın üzerine yöneliyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. "Annenle ne kadar uzağa gittiniz?"

Kaşlarını çatıyor. "Sonunda bunun çok fazla olabileceğini kabul edene kadar yaklaşık otuz dakika boyunca yukarı çıktık." Etrafını saran bir tür hüznün var. Keşke bunu nasıl keseceğimi bilseydim. "Yarın uzun bir gün olacak, o yüzden giyeceklerini dikkatli seç. Sanırım tüm patika gördüğüm gibiyse, akşam yemeğine kadar kamp alanına ulaşamayacağız."

İleriye doğru temkinli bir adım atarak kayaları aşmaya çalışıyorum. Dalgaların nabızı ve kayaların arasında, devrilecekmişim gibi hissediyorum. "Balo elbisesi ve topuklu ayakkabıyla geleceğim izlenimine mi kapıldın? Ben *Sloane* değilim."

Hoşnutsuz bir kahkaha atıyor. "O binlerce kilometre uzaktayken hâlâ atış yapmayı başarabilmene sevindim. Demek istediğim, sürekli kışına girecek aptal dantelli bir tanga giyme."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Külotumu düşünerek çok zaman geçiriyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırıyor, şok olmuş ve suçlu. *Çok* suçlu, eli kurabiye kavanozunda yakalanmış küçük bir çocuk gibi. İfadesini düzeltiyor. "İyi. Canın yandığında ağlayarak bana gelme."

"Cinsel organımda sürtünme olsa sana ağlayarak geleceğimi gerçekten hayal ettin mi? *Josh, vajinama bir bakabilir misin?*" Fısıltılı bir bebek sesiyle sordum. "*Çok acıyor.*"

"Tanrım," diye homurdanıyor, suyun daha derin olduğu yere doğru ilerliyor. "Konuyu açtığımı unut."

"Külotum için endişelenmene gerek yok!" Arkasından bağıriyorum. "Külot giymeyi düşünmüyorum."

Sonra nefes veriyor ve bu yorgunluk ya da küçümseme değil. Sesi, sanki az önce nefesi kesilmiş gibi çıkıyor. Umarım kayaları aşmıştır, çünkü hemen dalıyor.

DREW

30 Ocak

I Annem New York'ta yaşayan patronu Steven için babamı terk edeceğini açıkladığında dokuz yaşındaydım. Hayatımızın ne kadar daha iyi olacağına dair vaatlerle doluydu, ama aslında bu onun hayatıydı. ilgiliydi.

New Jersey'den, odamdan ya da okulumdan ayrılmak istemiyordum. En çok da babamdan ayrılmak istemiyordum. "Onu durdurmak için her şeyimi verirdim," dedi bana evdeki son gecemde, "ama yapabileceğim bir şey yok."

Annemin ve Steven'ın hukuk diplomaları ve paraları vardı. İkiisi de ABD'de doğmuştu. Babamın onlarla mücadele etmesinin hiçbir yolu yoktu. Sonraki iki yıl boyunca babamın her *şeyi veririm* ya da elimden geleni *yaparım* dediğini duydum ve bu her seferinde kalbimi kırdı. Çünkü ona inandım ve bundan hiçbir şey çıkmadı.

Bu cümleyi en son annemin ziyaret hakkını kaldırdığını söylemek için aradığım gece duymuştum. "Onlara seninle yaşamak istediğimi söyleyeceğim," diye fısıldayarak yalvardım, duyulmamak için dua ediyordum. "Avukatınla konuş."

"Bunu mümkün kılmak için her şeyimi verirdim, Lina," dedi babam. "Elimden geleni yapacağım."

şimdi biliyorum ki onun sözüne asla inanmamalıydım. Artık biliyorum ki birisi böyle şeyler söylediğinde aslında demek istediği şey, *denemeyeceğim bile*.

Six sırt çantalı geziye gelmek için elinden geleni yapacağını söylediğinde, bunun hiç gelmeyeceği anlamına geldiğini bu şekilde biliyorum.

Evet, gelmeyi planladığına dair her türlü işareti gösterdi, bu sabah ben odadayken çılgınca ikimizin de çantalarını yeniden düzenledi, gruptan birinden *Pitchfork* röportajını yeniden planlamasını istedi. Hatta patikaya kadar geldi ama biz geldiğimizde arabadan inmedi ve o zaman anlamalıydım.

Josh benim için çok ağır olan sırt çantamı taşımama yardım ediyordu. "Arkanı dön," dedi, sanki ilk kez okula giden küçük bir çocukmuşum gibi çantayı omuzlarıma yerleştirirken sırtıyordu.

"Neye gülmemeye çalışıyorsun?" Ben talep ettim.

"O şey takılıyken sırt üstü düşmüş bir kaplumbağa gibi devrilirsin ve bir daha asla kalkamazsın" dedi.

"Çok gülme," diye cevap verdim. "Eğer düşersem, seni de yanımda götürürüm." Gözlerimiz buluştu. "Elbette öyle," dedi usulca.

O sırada Six arabadan indi ve bize *Pitchfork* röportajının otuz dakika içinde gerçekleşeceğini söyledi. "Bunun için aramak zorundayım ama yetişirim," dedi.

Gözlerimi ona diktim. Altı'dan hiçbir beklentim olmadığını sanıyordum, ama o zaman olması gerektiğini anladım, çünkü beni sürekli hayal kırıklığına uğratmayı başarıyordu. "Yetişmek *mi*? Nereye gittiğini bile bilmiyorsun."

"Sadece bir patika var," dedi Six. "Biraz zor olabilir ama elimden geleni yapacağım."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kesin ve şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, onunla ilişkimizin bittiğini anladım. Bir zamanlar Altı'nın asiliğini çok severdim. Onun kayıtsızlığıyla dolaylı olarak yaşadım. Bu kimseye - anneme, plak şirketine, Davis'e, menajerime, reklamcıma- tam olarak veremediğim bir orta parmağı.

Ama bugün *bana* orta parmağını *gösterdi*.

Kesinlikle bir ekspres otobüstü, tam istediğim gibi. Ama olmak istediğim yere gitmiyordu.

Yola doğru dönerken ona bakmıyorum bile. Beth'in iyiliği için bu ilişkiyi bitirmek için Los Angeles'a dönene kadar bekleyeceğim, ama bu kalbimde onu sonsuza dek geride bıraktığım an.

Park yerinden yaklaşık çeyrek mil ötedeki patika başında yedi kişi buluştuk. Rehber Kai, Belçikalı bir çift-Anna ve Dietrich- ve Seattle'dan iki kadın, Kathy ve Samantha, tam emin olmasam da çift olduklarını varsayıyorum. Onlara adımın Lina olduğunu söylüyorum, ama oldukça dünyevi görünümlü bir grup, platin saçlarım *olsa* bile beni tanımayacak türden insanlar. Ayrıca korkutucu bir şekilde açık olan şey, bizden farklı olarak, bunu daha önce yapmış olmaları. Çantaları kiralık değil ve tokalarından sarkan binlerce şey var -su şişeleri, kuru ayakkabılar- bu da Josh ve benim bu yolculuk için fena halde hazırlıksız olduğumuz konusunda endişelenmeme neden oluyor.

"Kim biraz çamura hazır?" Kai soruyor ve grubun geri kalanından yuhalamalar ve bağırışlar geliyor. Ben bağırmam. Ben şehirdenim. Orada çamuru pek kutlamayız. "Hepiniz feragatname imzaladığınız için bunu biliyorsunuz ama tekrar söyleyeceğim: bu zor bir tırmanış. Çıkacağınız en zor, en manzaralı on bir mil, geri döneceğiniz on bir manzaralı mil. Çoğu insan bu yolu dört günde tamamlar. Biz iki günde çıkacağız."

Daha fazla alkış var. Josh'a bakıyorum, neye imza attığımızı ve Beth'in ne düşündüğünü merak ediyorum. Elbette Josh, Six ve ben iyi durumdayız ama deneyimli tırmanıcılardan çok uzağız.

"Dostum Chris bizden biraz sonra başka bir rehberle birlikte daha kolay bir geziye liderlik edecek ve onunla öğle yemeğinde buluşacaksınız. Oradan, hepinizin dört gözle beklediğini bildiğim bölüm için bizimle gelecek... Crawler's Ledge."

Crawler's Ledge? Bu iki kelimenin de hoşuma giden bir yanı yok ve birlikte kullanıldıklarında daha da az hoşuma gidiyor. Arazi zaten ıslak ve çamurlu. Önümdeki derin dik tırmanışa bakıyorum ve daha ne kadar kötüleşeceğini merak ediyorum.

"İyi olacaksın," diyor Josh, patikaya çıkarken omzuma hafif bir el koyarak. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Turtle."

"Bu benim yeni lakabım *değil*."

"Sert kabuk, yumuşak iç," diyor. "İşe yaradığını kabul etmelisiniz."

İkimiz için de işe yarıyor. Görünüşte sert ve dost canlısı değil. Gülümsemesi yağmur ormanlarındaki kuru toprak kadar nadirdir. Ama bu dış görünüşün altında, tanıdığım herkesten daha fazla değer veriyor. Acaba bu sert kabuğu, bir şeyi daha önemsemeye dayanamadığı için mi gerekli? Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Daha yeni başlamıştık ki orman bizi sarmaladı: derin nemli, yoğun yeşil. Dik uçurumun basamaklarını oluşturmak için kullanılan kayalar ve kütükler çamurlu, sadece orada burada bir dal tutmamı gerektiriyor.

Denge. Ne kadar kaygan olsa da bu tepeden aşağı inmeyi düşünmemeye çalışıyorum. Ne zaman büyük bir adım atsam ve dengemin geriye doğru kaydığını hissetsem, Josh'un eli orada, çantama hafifçe bastırarak devrilmediğimden emin oluyor.

Yaklaşık otuz dakika sonra ilk gözetleme noktasına varıyoruz. Terden sıırsıklamım ama manzara her şeye değiyor: kuzeyde uçurumlar, aşağıda masmavi dalgalar çarpıyor.

"Balina," diyor biri ve sonra herkes etrafımızda toplanıp görmeye çalışıyor. Josh, uçurumun kenarına gitmediğimden emin olmak için bir parmağını şortumun beline sokuyor. Oahu'daki ilk gün kaybolmamam için birinin elimi tutmasını önerdiğinde buna çok içlerlemiştim. Şimdi bunun için ona tapıyorum.

Çantamdan su şişesini çıkarıyorum ve Josh'un içine attığı buz sayesinde su buz gibi soğuk ve hiçbir şey ama hiçbir şey bu kadar lezzetli olmamıştı.

"Ben bir dahi miyim?" diye soruyor her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde, benim bariz zevkimi izleyerek.

"Düşündüğümde biraz daha az sıkıcı olduğunu kabul ediyorum."

Ağzının kenarında yarım bir gülümseme beliriyor. "*Biraz daha az sıkıcı,*" diyor. "Bunu Tinder profilime eklemem gerekecek."

"Tinder'da mısın?" Diye soruyorum ve midem gülünç bir dalış yapıyor. Zaten kardeşiyle birlikte olmasaydım, Somali'de yaşamıyor olsaydı bile, herhangi iki insanın olabileceği kadar uyumsuzuz. Benim eğitimimin onunkinin orta noktasında bittiği gerçeğinden başlayarak.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Olmamam için bir sebep var mı?"

Omuz silktim. "Sonuncusu eskidiğinde sana yedek bir robot sağlayan bir hizmet kullandığını düşündüm. Kıçına yapışmış, yoğun bir şekilde manikürüne odaklanmış."

Dönüyorum, artık aptal manzarayla ilgilenmiyorum. Kayalıklar, su, her neyse.

Ben de gördüm.

"Tinder'da değilim," diyor arkamdan sessizce. "Mümkün olsa bile Somali'de biriyle çıkmak için zar zor zamanım olurdu."

Omuzlarım çöküyor, sanki çökmese de bir fark yaratacakmış gibi.

Olmaz.

HANAKAPIAI PLAJI'NA ULAŞTIĞIMIZDA, dereyi geçerken sürüklenmemek için çantalarımızı çıkarmamız söylendi. Akıntıya *kapılmanın* açık bir olasılık olduğu bir yerde herhangi bir şey yapmanın mantığını sorguluyorum ama artık bundan vazgeçmek için çok geç.

Josh tam arkamda, eli omzumda karşıya geçiyoruz. Eşit derecede sinir bozucu ve tatlı. Dere kıyısının diğer tarafına tırmanıyoruz ve Josh bana sırtıyor. Başlangıçla aramıza koyduğumuz her kilometrede daha mutlu oluyor, dünyaya daha az yükleniyor.

"Bunu seviyorsun," diye suçluyorum.

Daha geniş gülümsüyor. "Şu anda hiçbir şey için endişelenemeyecek kadar yorgunum," diyor ve çantamı benim için bağlıyor.

Keşke onu her zaman bu kadar özgür, bu kadar mutlu ve yüksüz kılmak için ne gerektiğini bilseydim. Yemin ederim, eğer elimde olsaydı, bunu ona verirdim.

Kai'yi küçük bir vadi boyunca takip ediyoruz ve sonra *gerçek* tırmanış başlıyor. Yükseliyoruz...ve yükselmeye devam ediyoruz. Ve sonra biraz daha yükseliyoruz. Konuşacak gerçek bir manzara yok ve yüzümden akan ter zaten onları gizleyecekti.

Patikadaki en yüksek nokta olduğu söylenen yerde duruyoruz - deniz seviyesinden 700 fit yükseklikteki Uzay Kayası. On bir milin sadece üç buçuk milini tamamladık. Buzlu suyum bitmiş, sırtım ağrıyor ve keşke yolun yarısında kamp kurmak için imza atsaydık diyorum.

Bir mil sonra Hanakoa Vadisi'ne iniyoruz, Beth ve Jim gelmiş olsalardı gece kamp yapmak için burada duracaklardı. Son bir dereyi daha geçtikten sonra sırt çantamı bırakıp çimlerin üzerine yığılıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Bensiz gidin. Yarın döndüğünüzde ben hâlâ burada olacağım."

Josh yanımda yatıyor. "Hayır, ben burada iyiyim. Annem ne düşünüyordu ki?" Sonra ikimiz de gülüyoruz çünkü Beth ve Jim'in buraya kadar gelebilmelerinin hiçbir yolu yok.

"Anneni seviyorum," diyorum ona.

"Evet," diyor bir süre sonra, sesi hüzünlü geliyor. "Ben de öyle. Ama onun kararlarını gerçekten sorgulamaya başlıyorum."

Öğle yemeği hazır. Chris bu gece burada kalacak olan kampçılarla birlikte geldiğinde sandviç ve cipslerimizi aldık.

"Kime benziyorsun biliyor musun?" diyor içlerinden biri. "Şu şarkıcı." Kocasına dönüyor. "Adı neydi? Bilirsin... *Çıplak?*" Kadın

videodaki sallanmayı yapıyor, artık neredeyse benim adımla eşanlamlı olan saçma, müstehcen sallanmayı.

Bazen hayatımdan nefret ediyorum.

"Drew Wilson," diyor başını eğip yüzüme bakarak. "Vay anasını, benziyorsun! Yani, her zaman tuhaf makyajlar yapıyor ama senin gözlerin tıpkı onunkiler gibi."

Josh'un burun delikleri sinirlenerek açılır. "Lina," diyor, "gel gölgede otur."

Onu takip ediyorum, uzaklaştığım için minnettarım. Çimlere otururken çenesi sıkıca kilitlenmişti. "Neyin var?" diye soruyorum.

"Şu ikisi," diyor nefesini üfleyerek. "Bu saçmalığa nasıl katlanıyorsunuz bilmiyorum."

Biraz mutsuzca gülüyorum. "Ben yaşayan bir parodiyim," diyorum ona. "Artık buna alıştım. Ve bu kötü bile değildi. O adam ben olduğumu bilmiyordu. Bilip de bunu söyleyenlerin sayısına inanamazsın."

"Anlamıyorum," diye yanıtlıyor. "Davis sana nefret ettiğin şeyleri söyletiyor. Artık kendi müziğini yazamıyorsun ve kendine ait hiçbir şeyin yok. Bunu yapmaya devam etmenin ne gibi bir faydası olabilir ki?"

Elimin yanındaki birkaç ot parçasına uzanıyorum ve sertçe çekiyorum. Kopuyorlar ama köklerinden ayrılmıyorlar. "Herkes babam gibi olduğumu söylüyor," diyorum omzumu bükerek. "Ve babam başarısız oldu. Babam bu acınası şaka yüzünden öldü. Hikayemin böyle bitmesini istemiyorum ve artık geriye dönemem. Ya başarılı olmaya devam edeceğim ya da acınası bir şaka olacağım."

"Sanki orada bir yerde üçüncü bir seçenek varmış gibi hissediyorum," diyor. "Acınası bir şaka yüzünden ölen herkes kendine bunu söyler."

Kai tarlayı geçiyor ve önümüzde çömeliyor. "Hâlâ altı mil yolumuz var. Kardeşini beklemeye devam edemem," diyor Josh'a ve sonra bana bakıyor.

Six'in çadırımızı aldığını şimdi fark ettim, yani bu gece Josh'la paylaşacağım. Çok önemli bir şey değil ama yine de beni tedirgin ediyor.

"Sorun yok," diyorum onlara. "Emin misin?"

Josh soruyor.

Ona bir bakış attım. "İkimiz de gelmeyeceğini biliyorduk."

Şaşırılmış görünüyor. Sanki biliyormuş da benim bildiğimi düşünmemiş gibi. Bunca zaman Altı tarafından kandırıldığımı gerçekten inanıyor mu? Onun ne olduğunu göremeyecek kadar aptal olduğuma mı? Gerçek şu ki, çok az şey bekliyordum ve daha da azını elde ettim.

Kai bir dakika sonra bizi topluyor ve tekrar tırmanmaya başlıyoruz. Çok geçmeden patika daralıyor. Dün gece neden dağlar kadar sorumluluk feragatnamesi imzalamak zorunda kaldığımızı şimdi anlıyorum. Uçurumun tam kenarındayız ve on santim bile sağa adım atmam beni ölüme savurabilir.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor Josh.

Ona bakmak için dönüyorum ve bana hırılıyor.

"Yüzünü öne dön," diye bağıyor. "Ve lütfen gözlerinizi kahrolası yoldan ayırmayın."

İki saatin büyük bir kısmında hayatımızdan endişe ediyoruz. Dağın yamacına tutunurken bir rüzgâr esip geçiyor, bunu denemeye kimin karar verdiğini ve bizim gibi aptalların neden denemeye *devam ettiğini* merak ediyorum.

Gün batımından hemen önce son varış noktamız olan Kalalau Plajı'na iniyoruz. Ne kadar yorgun, ağrılı ve pis olursam olayım, hayatımda hiç bu kadar mest olduğumu hatırlamıyorum. *Herkes kendinden geçmişti.* Josh bana sırtıyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu ve özgür.

Tezahüratlar ve zıplamalar oluyor ve eşyalarımızı atıp botlarımızı tekmeledikten sonra çadırlar olabildiğince hızlı bir şekilde kuruluyor ve insanlar suya doğru koşmaya başlıyor. Josh'a bakıyorum, o da bana bakıyor ve sonra ikimiz de koşuyoruz, giderken arkamızdaki kumda tişörtlerimizi çıkarıyoruz.

Ocak ayında su Los Angeles'ın yaz mevsiminden daha sıcak, dalmak bir zevk ve çıktığımda Josh yanımda, güzel göğsünden ve mükemmel kollarından su damlıyor ve aniden bu sırt çantalı gezi şimdiye kadar imzaladığım en aptalca şey olmaktan çıkıp en akıllıca şey haline geldi.

Bunun artık tuhaf olamayacağı kadar yorgun ve coşkuluyuz. O gömleksiz, ben de eşofmanım ve şortuma kadar soyunmuşum ve çocuklar gibi birbirimize su sıçratıyoruz - sönmekte olan ışığı, serin esintiyi ve hatta muhtemelen yakınlarda bir yerde alacakaranlıkta beslenen köpekbalıklarını görmezden gelen kötü çocuklar.

Chris yemeğin hazır olduğunu haykırdığında hava serinlemişti. "Çadırı önce hangimiz alacak?" diye sordum.

Josh'un gözleri parlıyor. "Seninle yarışacağım."

"Bu pek adil görünmüyor. Sen bir karış daha uzunsun. Bir centilmen olsa-" "Sana on saniye avans vereceğim. Son teklifim."

Bir çılglık atarak havalandım. Önden başlasam bile onu yenme şansım yok ve bunu biliyorum ama önemli değil. Sadece bunlardan daha fazla istiyorum.

Onunla çok mutlu ve özgür olduğu anlar. Elimden geldiğince bu anların devam etmesini istiyorum.

Beni kolayca yakalıyor ama sonunda yavaşlıyor ve ondan hemen önce çadırımızın önündeki kayaya çarpmama izin veriyor.

"Ben kazandım!" Bağırıyorum, kollarımı havaya kaldırıyorum, çimlerde zıplıyorum ve kazanmama *izin verdiği* gerçeğini kasıtlı olarak görmezden geliyorum. "Vic-tor-y! Vic-tor-y!"

"Tam bir hıyarsın," diyor gülerek ve bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ama bacağımla birlikte koştuğumuz ilk sabah olduğu gibi bir tekme daha atmak için havaya kalkıyor.

Ve onu yakalayıp beni aynı şekilde çeviriyor. Ama bu sefer sırtım çimenlere düştüğünde o üstümde, eliyle düşüşümü destekliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Üstü çıplak, şortlarımız üzerimize yapışıyor ve ben onun her *şeyini* hissedebiliyorum, sıcak, sert ve aç. Başka insanlar olsaydık, başka bir yerde olsaydık bunun nasıl gelişebileceğini hayal edebiliyorum - elinin ensemden belime doğru nasıl kayabileceğini. Oradan şortumun dikişinin içine nasıl kayabileceğini. Birbirimize sıkıca bastırılana kadar kendini nasıl alçaltacağını.

Bakışlarım onun ağzına kayıyor, kendi ağzımda hissetmek için her şeyimi verebileceğim o güzel, yumuşak ağzına.

Sadece bir saniye ama içinde sonsuzluk var. Ve tam olarak ne olabileceğimizi görüyorum. Onun ne istediğini, benim ne istediğimi ve eğer mümkün olsaydı bunun ne kadar korkunç olacağını görüyorum. O daha fazlası olurdu. Bilinmeyene doğru uzun bir yolculuk olurdu. Ve eminim ki, onunla birlikte, denemeye ikna olabilirim.

JOSH

T Şapka gecesi, ateşin etrafında oturup Chris'in yaptığı yemekleri yiyoruz. Hepimiz çok kolay gülüyoruz, yorgunuz ve mutluyuz. Drew ve ben uyku pedlerimizi birbirimizden belli bir mesafeye kurmuştuk bile.

Tartışacak bir şey yok, gerçekten, ama bu gece onun yanında uyuyacağım gerçeğinin acı verici, yoğun bir şekilde farkındayım.

Kardeşim aptalın teki. Benim kızım olsaydı, bu geziye yalnız gelmesine izin vermezdim ve çadırı başka bir adamla paylaşmasına da kesinlikle izin vermezdim. Belki Joel güvende olduğumu sanıyor ama sandığından çok daha az güvendeyim.

Yemek bittiğinde hepimiz esniyoruz. Eşofmanlarını giymiş ama rüzgâr şiddetlendikçe ateşe daha da yaklaşıyor. Chris ve Kai sırayla ukulele çalıyor ama sonunda onlar bile sudan esen rüzgârdan rahatsız oluyor. Biri diğerine *yağmur diye sesleniyor* ve hepimiz çadırlarımıza yöneliyoruz.

"Üstünü mü değiştirmek istiyorsun?" Onunla göz göze gelmeden soruyorum. Onu hiçbir zaman çadırımızın içinde çıplak düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Dışarıda bekleyebilirim."

Başını iki yana sallar. "Çok üşüyorum. Bu şekilde uyuyorum. Sadece dişlerimi fırçalamam gerekiyor."

İkimiz de biniyoruz ve o sırt çantasını ararken ben diş fırçamı alıyorum.

Ve sonra onun sessiz, fısıltılı yeminini duyuyorum. "Kahretsin," diyor.

"Kahretsin."

Döndüm. Sırt çantasının içindekiler çadırın her tarafına dağılmış. Nedense iki uyku tulumu ve bir çift ayakkabı getirmiş.

muhtemelen onun. "İyi misin?"

"Hayır," diye fısıldıyor. Başını ellerinin arasına gömüyor, sakinleşmek istercesine yavaş ve ölçülü nefesler alıyor. "Altı eşyalarımızın yerini değiştirdi. Uyku tulumunu benim çantama koydu ve tuvalet çantamı aldı. Solunum cihazım da oradaydı."

Midem bulanıyor. Medeniyetten on bir mil uzaktayız. Kimsenin cep telefonu çekmiyor. Bunları çoktan düşündü ve şu anda panik yapmamaya çalışıyor.

"Sorun yok," diyorum ona. Kardeşimi öldürmek, diriltmek ve sonra tekrar öldürmek istiyorum ama sesim kararlı ve sakin. "İhtiyacın bile olmayabilir."

"Yaparsam ne olur?" Soruyu sorarken bile sesi nefes nefese geliyor.

Şimdiden plan yapıyorum, düşünüyorum. Bir parçam onu bu gece buradan götürmek istiyor. Eğer çantaları bırakırsak onu taşıyabilirim ama uçurum boyunca uzanan bu yol güneşli bir günde bile tehlikeli. Gece ne olacağını sadece Tanrı bilir, özellikle de fırtına varsa.

"Telsizle yardım istemenin bir yolunu bulmuş olmalılar," diyorum ona. *Muhtemelen* doğrudur.

Gülüyor ama sesi biraz daha hıçkırık gibi çıkıyor. "Bunun ne faydası olacak? Oksijensiz ne kadar dayanabilirim?"

Gözlerim kapanıyor. Kahrolası Joel. Lanet olası düşüncesiz, işe yaramaz, narsist Joel. Bunu nasıl yapabildi? Birine öfkelenmek istiyorum ama şu anda önemli olan tek şey onu sakin tutmak. Eğer onu iyi *olacağına* ikna edebilirim, gerçekten iyi olabilir.

Nefes alış verişini sabitlenene kadar dik durmasını istiyorum, bu yüzden arkasına geçip onu göğsüme doğru çekiyorum.

"İşte en kötü durum senaryomuz," diyorum ona. Sesim ölçülü, kesin, neredeyse sıkılmış. Kalbim bir bomba gibi çarpıyor. "Eğer astım krizi geçirirsen ve durduramazsak, yardım çağırırız. Yardım çok uzun sürerse, acil trakeotomi yaparım. İdeal bir durum değil ama ihtiyacım olan şeye sahibim. Soluk borunuza küçük bir delik açacağım ve yardım gelene kadar size oksijen vermek için bir el ventili kullanacağım."

Aynı anda hem gülüyor hem de hıçkırıyor. "Sahilde bana derme çatma bir ameliyat yapman oldukça kötü bir en kötü durum senaryosu."

"Hayır," diye cevap veriyorum. "İnan bana, daha kötülerıyla de uğraştım."

Yaptım ama *o* olduğu için beni korkuturdu. Bir şeyler ters giderse kendimle yaşayamam.

"Helikopterle seninle gelirim," diye devam ediyorum, "Oahu'ya gitmek zorunda kalsak bile çünkü -bunun farkında mısın bilmiyorum- adadaki tıbbi bakım pek iyi değil."

Gülüyor ve bu sefer hiç gözyaşı duymuyorum. Tekrar nefes alıyor. Uyku pedlerimizi birbirine itiyorum ve açık uyku tulumumu bir çarşaf gibi üzerlerine seriyorum.

"Buraya gel," diyorum ona, uzanıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Geliyor, küçük eli gömleğimin kumaşını bilinçsizce kavırıyor, sanki rahatlatmak ister gibi, vücudu yan tarafıma mükemmel bir şekilde sokulurken. Başını göğsüme, omzumun hemen altına yaslıyor. Diğer uyku tulumlarından birini ikimizin üzerine çekiyorum.

"Ve sonra, Oahu'ya döndüğümüzde ve sana bir kapuçino ve biraz Sour Patch Kids temin ettiğimde, sana neden kardeşimle çıktığımı soracağım ve sen de bana bunu açıklayacaksın. Başka mantıklı bir açıklaması olmadığı için işin içinde büyü olduğunu varsayıyorum."

Yağmur çadıra yağıyor ve o daha da yaklaşıyor. "Mantıklı çalıştığımı varsaymak senin ilk hatandı."

Solunum cihazının yanında olup olmadığını kontrol etmemek ilk hatamdı. Belki kardeşime olan inancı hâlâ devam ediyordur ama benim hiç yok. Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim. Uzanıp feneri kapattım.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Elim kalçasına gidiyor. "Seni taciz etmiyorum," diyorum ona. "Ama kolum yanımda düz dururken uyuyamıyorum."

"Bu beni şaşırttı," diyor. "Hayal ettiğim gibi değil."

"Beni uyurken hayal ettiğini fark etmemiştim."

"Sadece kendimi ürkütmek istediğim zamanlar oldu. Çoğunlukla seni bir ceset gibi poz verirken gördüm."

Karanlıkta gülümsüyorum. "Yani hüsnükuruntu, öyle mi?" Gülüyor. "Kesinlikle."

Sloane onun hakkında yanıliyordu. Belki ona karşı hislerim karışık ama *O* değil. *O* küçük bir savaşçı, dirençli ve olduğu gibi mükemmel.

Nefesim saçlarına değdiğinde ve yağmur çadırı dövdüğünde uykuya dalması uzun sürmüyor. Ama ben uzun süre uyanık kaldım.

Bunun için kardeşimi asla affetmeyeceğim. Yarın onu eve getirene kadar sakın kalacağım ve muhtemelen annemin hatırı için olaylara iyi bir yüz ifadesi takınacağım. Ama bunun peşini asla bırakmayacağım.

DREW

31 Ocak

T Burada sırtıma sarılmış sıcak, sert bir vücut ve kıcıma bastırılmış Washington Anıtı büyüklüğünde bir ereksiyon var.

Beni uyandırıyor. Çünkü Altı'ya sokulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu Altı değil. Tanrım, bu Altı değil.

Artık aramızda güvenli bir mesafe olmadığı açık ve Josh'un kolu bana sıkıca sarılmış, eli karnıma bastırılmış, nefesi hala yavaş ve uykuda bile. Onun sarılmayı seven biri olduğunu asla düşünmezdim. Eğer düşünseydim büyükçe bir uzvu olduğunu varsayardım, çünkü o iri bir adam.

Kimi kandırıyorum ki? Bunu düşündüm.

Ama şimdi nasıl devam edeceğim? Onu uyandırmak istemiyorum çünkü o zaman ikimiz de bunun garipliğiyle uğraşmak zorunda kalacağız. Bir ereksiyon nasıl ölür? Duygularım hakkında konuşmak dışında aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Uyandığını anlıyorum çünkü yarım saniyeliğine daha da yaklaşıyor, sonra kulağıma çok yakın bir yerden "kahretsin" dediğini duyuyorum ve yuvarlandığını hissediyorum.

Sanırım uyuyormuş gibi yapabilirdim ama bu gerçekten ben değilim. "Bu sabah beni gördüğüne sevindin mi?" Onun yerine ben sordum.

"Fazla gururlanma," diyor karamsar bir şekilde. "Sadece işemem lazım."

"Gururum okşanmadı. Robot parçalarından birinin arızalandığını düşündüm. Gerçi arızalı bir seks robotu fikrini tuhaf bir şekilde iç gıcıklayıcı buluyorum."

"Drew," diyor dişlerinin arasından, "bu gerçekten yardımcı olmuyor."

Josh'un ereksiyondan kurtulamaması fikri biraz fazla hoşuma gidiyor ama dün gece bana iyi davrandı, ben de bir kez olsun iyi bir insan olmaya karar veriyorum. "Havayı değiştirmeye ne yardımcı olur?"

"Ölüm hakkında konuşmaktan hoşlanıyor gibisin," diyor. "Bu işe yaramalı."

"Hmmm," diyorum, ölümle ilgili bir şeyler düşünmeye çalışarak. "Dürüst olmak gerekirse ben sadece Sloane'un ölümünü tartışmaktan keyif aldım, ama bir düşüneyim. Oh, buldum. İlk cenazen ne zamandı?"

"Büyükanne," diyor. "Ben on yaşındayken. Gerçek gibi görünmüyordu. Senin mi?"

"Babam, ben on bir yaşındayken." Çadırın tepesine, yüzeyindeki su taneciklerine bakıyorum. "Kapalı bir tabuttu. Sanırım kabullenmeyi bu kadar zorlaştıran şeylerden biri de buydu."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Neden kapalı bir tabuttu?"

"Sen ve senin seksi soruların," diyorum onu dürterek. *Tam bir doktor.* "İntihar, yani çok dağınıktı. Görünüşe göre *her yerde* beyin var. Bu seni hâlâ tahrik ediyor mu? Çünkü bu beni senin hakkında şaşırtmazdı."

Kısa, alçak bir kahkaha atıyor. "Hayır."

"Her neyse, kendimi onun gerçekten orada olmadığına ikna ettim. İlk yıl boyunca benim için geri döneceğini düşündüm ve onu pencereden tırmanırken ya da cipiyle apartmanımızın önüne gelip kornaya basarken hayal ettim. Sonra ölüm yıldönümünde uyandım ve sonunda hiçbir şeyin değişmeyeceğini anladım."

Şok olmuştum ve şok olmamın ne kadar aptalca olduğunu bilecek kadar da yaşlıydım. Annem o ses tonuyla, sanki ben daha cevap vermeden bana kızmış gibi, "*Neyin var senin?*" diye sorduğunda, ona nedenini söylemeye cesaret edemedim.

Hafıza şeridindeki bu eğlenceli yolculuk boyunca bana doğru yuvarlandı. "Tanrım," dedi. "Özür dilerim."

"On beş yıl önceydi. Aştım artık. Sikin nasıl?"

"Harika," diyor çeyrek bir gülümsemeyle. "Sorduğun için teşekkürler."

Üzgün değildim, ama gözlerindeki sempati eski kederimi harekete geçirdi ve onu küçük kutusuna geri koymaya zorladım. "Uyku tulumunu çıkarmadan önce işlemeye gitsen iyi olur. Tekrar heyecanlanmanı istemiyorum."

"Evet, üç çift eşofmanla oldukça karşı konulmaz olacaksın. Bu arada, bir şey uzun zaman önce oldu diye

hala üzülmeye hakkınız yok."

Sertçe yutkunuyorum. On beş yıl önce olan bir şey için üzölmek aptalca olurdu. Özellikle de şü anda üzülecek çok şey varken.

Hızlı bir hareketle kendini yerden kaldırıyor ve işemek için çadırı açıyor. Onu takip ediyorum ama benim çıkışım çok daha az zarif, kaslarım aşırı kullanımdan dolayı protesto çığlıkları atıyor.

Dışarı çıkarken aynı anda "Kahretsin," diyoruz. Gökyüzü endişe verici bir griye bürünmüş, kayalıklar sisle örtölmüş. Her şey, kesinlikle her şey sırlıklam. Chris ve Kai telsizle biriyle konuşuyorlar. İkisi de biraz sonra bize durumu açıklarken sıkıntılı görünüyorlar: patika tehlikeli olacak, ancak sadece bugün için yeterli yiyeceğimize var ve yarın yağmur yağarsa, mahvolduk.

Kararı bize bıraktılar ve grup olarak geri dönmeye karar verdik. Hava düzelmezse kimse birkaç gün burada mahsur kalmak istemiyor. Yolun kapanması ve geri dönmek zorunda kalmamız ihtimaline karşı kahvaltayı atlamayı kabul ediyoruz.

Yağmur sadece hafif çiseliyor ama her şeyi toplayıp çadırı kaldırdığımızda yağmur ceketim sırlıklam olmuştu ve Josh bu konuda o kadar stresliydi ki *beni de strese sokuyordu*.

"Bundan hoşlanmadım," diyor. "Çantayı bırakalım. Ben uyku tulumumu ve çadırımı buraya bırakayım, sen de benimkine saklamak istediğinin her şeyi koyabilirsin."

Bir an şok içinde ona bakıyorum ve yavaş yavaş göğsüm ısınmaya başlıyor. Ne iz için ne de kendisi için endişeleniyor. Sadece benim için endişeleniyor. "Ben iyi olacağım," diyorum ona. "Ayrıca, eğer orada mahsur kalırsak, çadıra ve uyku tulumlarına *ihtiyacımız* olabilir."

Bir alternatif bulmaya çalıştığını görebiliyorum ama haklı olduğumu biliyor. "Bana dikkatli olacağına söz ver," diyor, çenesi kilitlenmiş. "Küçük adımlarla. Tam arkanda olacağım, sadece..." Nefesini üflüyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Sadece söz ver."

Hayatımda hiç kimsenin benim iyiliğimi bu kadar önemseddiğini hatırlamıyorum, hatta önemsemeleri gereken bir yaşta olmama rağmen. Başımı sallarken zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum. "Söz veriyorum."

Başlıyoruz. Yamaç çamurlu ve kaygan. İlerlememiz acı verecek kadar yavaş ve yükseldikçe dar patikanın neredeyse tamamen yıkanmış olduğunu keşfediyoruz.

"Tanrım," diye tıslıyor Josh arkamdan. "Yavaşla biraz."

En hafif eleştiriyeye bile sinirlenmek benim doğamda var ama onun beni eleştirmediğini biliyorum. Sadece benim adıma panikliyor. Yavaşlıyorum.

Çok az ilerleme kaydediyoruz ve kahvaltıyı atlamamıza ve oyalanmamamıza rağmen sonunda Crawler's Ledge'e varmamız çok uzun sürüyor. Sarmaşıklar, ağaçlar ve tutunabildiğim her şeyi kullanarak kenara tutunuyorum. Adrenalin ellerimi titretiyor, kalbim göğsümde duyulabilecek kadar yüksek sesle atıyor ve arkamda şüpheli bir ses duyduğumda, onu düşerken bulabileceğimden panikleyerek dönüyorum. "Yüzünü öne dön," diye bağılıyor, sesi keskin. "Benim için endişelenme."

Uçurumun kenarındaki dar patikaları aşmak saatlerimizi alıyor. Zemin kaygan, rüzgâr zaman zaman sert esiyor ve gökyüzü ara sıra açılarak göğsümü sıkıştıracak kadar yağmur püskürtüyor. Eğer kaymaya başlarsam Josh'un beni kurtarmaya çalışacağını biliyorum. Bu her şeyden çok korkutucu, çünkü onu da kendimle birlikte aşağıya çekme ihtimalim var.

Dünkü öğle yemeği durağımız olan Hanakoa Vadisi'ne inmeye başladığımızda öğleden sonra olmuştu. Patika kaygan ve çamurlu, ama en azından geriye dönüp baktığımda onun uçurumdan yuvarlandığını göreceğim diye endişelenmeme gerek yok.

"Otele vardığında yapacağın ilk şey ne olacak?" Sanki uzun süredir savaşılan askerlermişiz gibi ona soruyorum.

"Ye," diyor. "Ne kadar pis olduğum umurumda değil, hayatında gördüğün en büyük bifteği istiyorum. Ve bir patates. Ve belki bir biftek daha."

Gülüyorum. "Sadece duş almak istiyorum. Tanrım, sıcak bir duş almayı çok istiyorum." "Sonra ne olacak?"

"Bir duş daha."

Kaygan inişimizin otuzuncu dakikasında hepimiz onu duyuyoruz: akan suyun sesi. Kai'nin omuzları çöktü. "Dünkü dere mi?" diyor. "Şimdi azgın bir nehir oldu."

Vadiye ulaştığımızda, dün gece burada kalan kampçıların gitmiş olduğunu görüyoruz. Kai bize dün gece akşam yemeği için onlara yardım eden rehberin kötü hava başlamadan önce onları nehrin karşısına geçirme öngörüsüne sahip olduğunu söylüyor. Ancak bizim böyle bir şansımız yok ve çadırlarımızı dere kenarındaki üstü kapalı bir barınağın içine kurmak zorunda kalıyoruz. O kadar dar ki neredeyse birbirimizin üstündeyiz - çadırımızın dışına uzanıp bir başkasının kine girebilirim- ama yağmurda kurmaya çalışmaktan iyidir ve kuru olduğum sürece nerede uyduğumuz umurumda değil.

Josh önce benim üstümü değiştirmeme izin verdi. Kat kat ıslak giysilerimi çıkarırken yüksek sesle inliyorum.

"İyi misin?" Josh çadırın dışından soruyor.

"Çok iyi," diye inliyorum, sonunda spor sütyenimi ve çoraplarımı çıkarıyorum. Bugün hava soğuk ve burada çıplak duruyorum ama yine de vıcık vıcık kumaşlarla kaplı olmaktan çok daha iyi. "Mest oldum. En önemlisi, neredeyse kurudum."

Homurdanıyor. "Kuru çamaşırların kulağa bu kadar seksi geldiğini hiç duymamıştım."

Kurulanmak için yedek bir tişört kullanıyorum. "Seksten daha *iyi*, inan bana."

İnançsız bir kahkaha atıyor. "O zaman yanlış insanlarla yatıyorsun," diyor ve ben kurulanmanın ortasında donup kalıyorum, midem aniden istekle doluyor. Onu burada benimle birlikte hayal ediyorum, beni yere bastırıyor, iri vücuduyla beni hapsediyor, o mükemmel kolları iki yanımda kenetlenmiş. Ve bu muhtemelen bir geceyi daha birlikte, yalnız geçirirken hayal etmem gereken bir şey değil.

İkimiz de üstümüzü değiştirdikten sonra ıslak eşyalarımızı diğerlerinininkilerle birlikte barınağın diğer ucuna asıyoruz. Öğle yemeğinde yememiz gereken yemeği yedikten sonra, hava kararmaya yüz tutmuş olsa da dinlenmeye çekildik. Yapacak başka bir şey yok ve zaten geç bir gece olacak gibi de değil - sanırım herkes geçirdiğimiz günden dolayı benim kadar fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş durumda.

Anna her çadıra uğrayıp çikolata dağıtıyor. Bir yan cebi karıştırıyorum ve Six'in grupla paylaşmak için yeterince küçük şişe içki sakladığını keşfediyorum, ki eğer biri kim olduğumu bilseydi bu kesinlikle itibarıma yardımcı olmazdı.

Chris ukulele ile birkaç şarkı çalıyor ve sonra çadırın kanatlarından yanındaki çifte uzanıyor. "Çalabilen birine ulaşana kadar bunu iletin" diyor.

Dietrich bir tur attı ve vazgeçip bize verdi. Kathy ve Samantha'ya vermeye başlıyorum ama Josh beni durduruyor.

"Bir şeyler çal," diyor.

"Ukulele çalabildiğimi nereden çıkardın?"

"Piyano ve gitar çalabiliyorsan, bunu da yapabileceğini garanti ederim." "Bu farklı," diyorum ona. "Akordu farklı."

Ellerini başının arkasında birleştirip arkasına yaslanıyor. "Ben olsam bu gece seni sıcak tutabilecek tek adamı kızdırmaya başlamazdım."

"Sanırım Chris ve Kai beni sıcak tutmaktan rahatsız olmazlar," diye öneriyorum ve ukuleleyi kucağıma yerleştirmeden önce onun sessiz hırıltısına gülüyorum.

Hissetmek için birkaç akor deniyorum. Her tel gitardan çeyrek nota daha yükseğe akortlanmış ama onun dışında çok da farklı değil. Babamın bana uzun zaman önce çalmayı öğrettiği Fleetwood Mac'ten *Landslide* ile yavaşça başlıyorum ve kendimi ele veririm diye şarkı söylemeyi reddetsem de Kathy şarkı söylemeye başlıyor ve kısa süre sonra herkes katılıyor.

Şarkı bittiğinde alkışlıyorlar. "Lanet olsun, Lina," diyor Kai. "Neden bir şey söylemedin? Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Ryan Adam'ın *Wildest Dreams* versiyonunu çalıyorum ve sonra üzerinde çalıştığım şarkıya dönüşmesine izin veriyorum.

"Bunu sevdim," diyor Samantha. "Kim o?"

"Hiç kimse," diye cevap verdim. "Sadece memleketten tanıdığım bir Rus kız var."

Ukuleleyi devretmeye çalışıyorum ama kimse beni takip etmek istemiyor. "Çalmaya devam et, Lina!" diye bağırıyorlar.

"Üzgünüm," diye geri sesleniyorum. "Çok üşüdüm."

"Yalancı," diyor Kathy. "Sadece ateşli erkek arkadaşına sarılmak istiyorsun." Ben gülüyorum ve Josh da gülüyor.

"Gel buraya," diyor Josh sessizce. "Gel de ateşli erkek arkadaşına sarıl." Şaka yapıyor ama yine de bu fikir beni heyecanlandırıyor. Sırtımı onun göğsüne yaslayarak uzanıyorum ve uzandıktan sonra benim uyku tulumumu ve fazladan bir tane daha alıp ikimizin üzerine çekiyor.

Kasıkları bana değmeyecek şekilde kendini eğiyor ama göğsünün sıcaklığı fazlasıyla hissediliyor ve bir başka tereddütlü andan sonra eli - geniş, sahiplenici- belime konuyor ve kalçama doğru kayıyor.

Çadırın kapakları nihayet gece için kapanırken sığınak sessizleşiyor. Nefesini başımın üstünde hissedebiliyorum.

"Bana bir şey söyle Josh," diye fısıldadım. "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Yüzünü başımın tepesine bastırıyor ve sanki dua ediyormuş gibi bir süre orada tutuyor.

"Kıskanmıştım," diyor sessizce.

"Ne?" Anlamadığım için ona doğru yuvarlanıyorum.

Bakışlarımla sadece bir an için buluşuyor, sonra gözleri kapanıyor. "Tanıştığımız gece mi? Gümüşü çalmanla ilgili söylediklerim? Sadece sinirlenmiş ve kıskanmıştım ve senin gibi biriyle birlikte olmaması gerektiğini düşünüyordum. Ama bunları söylemek yerine, sanki sorunun sendeymiş gibi konuştum. Ve bunu duyduğun için inanılmaz derecede üzgünüm."

Tekrar dönüyorum ve sırtımı göğsüne bastırıyorum. Şimdi kalçamda hafifçe duran elinin göğüs kafesim boyunca yukarı kaymasını diliyorum. Bu sabah uyandığımız gibi beni kendine doğru çekmesini ve ağzını boynuma bastırmasını. Keşke onu kavramak için geri uzandığımda nefes alışının ağırlaştığını duyabilseydim.

Beni sırtüstü yatırdığını, elleriyle vücudumu keşfettiğini, şortumu indirdiğini hayal ediyorum. Yavaşça içime bastırıyor.

Kıvranıyorum. Beynimin bu yola girmesine izin vermek çok kötü bir fikir. Sonra sırt üstü yatıyor ve ben de onu takip ediyorum, kolunun kıvrımına doğru yuvarlanıp ona bakıyorum.

Elim karnına düşüyor ve onun yerine başka bir şeye değiyor. Dişlerinin arasından tıslıyor ve yüzüstü dönüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "İsteyerek yapmadım..."

"Biliyorum," diye homurdanıyor. Sessizlik var. İşemesi gerektiği için bunu suçlayamaz. "Gerçekten uzun zaman oldu," diyor sonunda.

"Evet, ben de," diyorum ona.

Onun hoşnutsuz kahkahasını duyuyorum. "Benim için bir geceden biraz daha uzun oldu."

"Kardeşinle yatmıyorum," diye cevap veriyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. "Bu yolculuğa çıkmayı kabul etmeden önce belirlediğim şartlardan biri de buydu."

Sanki tüm havası alınmış gibi ara sıra çıkardığı o sesi çıkarıyor.

Yüzüstü yatmaya devam ediyor ama başını çevirip bana bakıyor. "Onunla bir ya da iki yıldır çıkmıyor muydun? Neden birdenbire onunla yatmayı reddettin?" Sesi benimki kadar alçak ve dikkatli.

"Daha önce tesadüfen görüşüyorduk ve ben geçen Ağustos'ta ilişkimizi bitirdim," diyorum. "Benden ona bir şans vermemi istedi, ben de kabul ettim ama istemedim... seks işleri karıştırıyor."

"Muhtemelen bunu bilmesem daha iyi olur," diye homurdanıyor ve yüzünü derme çatma yastığına gömüyor.

Ve bunu anlıyorum. Ben de daha iyi olurdum.

Yorgunluktan bitap düşmüştüm ama bundan sonra uzun bir süre uyanık kaldım, keşke hâlâ Ilina Andreyev olsaydım, zar zor geçinebildiğim boktan bir dairede yaşasaydım ve Josh adında bir doktorla battaniyenin altına kıvrılsaydım. Kardeşiyle hiç tanışmamıştım.

JOSH

1 Şubat sabahı

I çivi gibi sert bir şekilde uyandım.

Bir önceki gecenin çoğunu bu şekilde geçirdiğim için bu pek de sürpriz olmadı.

Şu anda baskı altında ve zonkluyor olmamın bir faydası yok.

Drew'un kışına karşı. Geri çekilmesini isteyerek ondan uzaklaşıyorum ve o da uyanıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa sıcaklık kırk derece mi düştü?" diye soruyor,

esneme.

Öyle olduğundan oldukça eminim - gecenin çoğunda ayakta olmamın bir başka nedeni de buydu. Soğuk hava ve önemli sıcaklık değişimleri astımı tetikleyebilir. Geceyi onun nefes alıp almadığını kontrol etmekle ereksiyonumu engellemeye çalışmak arasında gidip gelerek geçirdim. Şu anda bile ona bunu sormak istiyorum ama endişelendiğimi anlarsa panik atağı tetikleyeceğimden korkuyorum. Joel'e olan öfkem bu yolculuk boyunca daha da arttı.

Yuvarlanıyor, ısınmak için sırtıma yapışıyor. *Eşofmanının* içinden bile meme uçlarını hissedebiliyorum.

Hayatımı sikeyim.

"Uykunda konuşuyorsun," diyorum ona.

"Bunu uyduruyorsun," diyor ama itiraz etmeyince iç çekerek kabul ediyor. "Ne dedim ben?"

"Ne kadar ateşli olduğumdan bahsediyordun." Gülümserken yanağının omurgama doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum. "İyi. O kısmı yanlış yorumlamış olabilirim. Ciddiyim, sayıları tekrarlayıp duruyordun."

"Bu doğru," diyor. "Matematikte son derece iyiyim, on birinci sınıfa kadar bunu başardım."

Güldüm. "Matematikten çok... Çin yemeği siparişi veriyormuşsun gibiydi. 'Bir-doksan-dokuz' ve 'sekiz-sekiz' diyerek aynı sayıları tekrarlayıp duruyordun. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Sertleşiyor ve yuvarlanıyor. "Hayır."

Çin yemekleriyle ilgili şakalar ya da cinsel pozisyonlarla ilgili imalar yok.

Bana yalan söylediğini bu şekilde anlıyorum.

Herkes uyandığında nehrin geçilebilir olduğu düşünülüyordu. Eşyalarımızı topluyoruz ve birbirimize bağlı bir şekilde suya dalıyoruz. Su şaşırtıcı derecede soğuk ve bir elimi Drew'in omzuna koyuyorum - kısmen akıntı hala birini denize sürükleyecek kadar hızlı aktığı için, kısmen de sessizce nefes alışını bir kez daha değerlendirmeme izin verdiği için. Hâlâ iyi görünüyor, Tanrı'ya şükür.

Diğer tarafa ulaştığımızda, herkes sırlıslık ve kirli ama neşeli, başardıkları için heyecanlı. Tezahüratlar ve kahkahalar var ve bu bir rahatlama ama kendimi o kadar da kutlanmış hissetmiyorum. Drew ve ben yarın havaalanında vedalaştığımızda, hepsi bu kadar olacak... tabii eğer gerçekten kardeşimle kalmazsa, ki bu daha da kötü olur.

Hanakapiai Plajı'na ve son nehir geçişimize doğru alçaldıkça yorumlar da müstehcenleşiyor.

Anna'nın kocası Dietrich, Kathy ve Samantha'ya çadırlarından gelen sesler hakkında bir şeyler söyler ve izlemek istediğini söyler.

"Dün gece seni çadırında da duyduk Dietrich!" diye bağıyor Kathy cevap olarak. "*Birini* izlemen gerekiyor gibiydi çünkü kesinlikle yanlış yapıyordun."

Gülüşmeler olur ve ardından Kai şöyle der: "Eğer insanları izliyorsak, benim oyum Josh ve Lina'ya çünkü bu nasıl oluyor? Adam onun iki katı falan."

Kathy gırtlaktan bir kahkaha atarak, "Bahse girerim bunu başarıyorlardır," diyor.

Bir an için gözlerimi kapattım. Tanrı yardımcım olsun ama bu işi nasıl yürütebileceğimizi düşünmek için çok zaman harcadım. Drew yüzünü ellerinin arasına gömüyor,

Aynı anda hem eğlenir hem de utanır. "Aslında ikimiz de bakireyiz," diye açıklıyor.

"Josh, dostum, bana onun saçmaladığını söyle," diye yalvarıyor Kai, sesi bu ihtimalden kişisel olarak yaralanmış gibi çıkıyor.

"Saçmalıyor," diye mırıldandım. O ve ben bir çift olsaydık bunun doğru olmasının hiçbir yolu yoktu.

Son dereyi geçiyoruz, son tırmanışımızı yapıyoruz ve sonunda inişe geçiyoruz. Yolun sonunda kadınlar kucaklaşıyor ve Kathy Drew'u kenara çekip bir imza istiyor.

"Koyu renk saçlarla o *kadar da* farklı görünmüyorsun," diyerek göz kırpmıyor.

Ben.

Otoparka doğru gidiyoruz. Uzaktan bile Joel'i orada görebiliyorum, Jeep'in kaputunda oturuyor. Aşağı atlıyor ve bir elinde bir buket, diğerinde bir şişe tekila ve yüzünde affedileceğinden eminmiş gibi boktan bir sırıtışla yaklaşımaya başlıyor.

Bu sırıtış beni daha hızlı yürümeye itiyor. Drew arkamdan homurdanıyor, beni onunla rekabet etmeye çalışmakla suçluyor ama mesele bu değil.

Joel bir adım öne çıkıyor, hâlâ gülümsüyor, elinde bir şişe tekila tutuyor, sanırım *kız arkadaşımınla ilgilendiği için bir çeşit teşekkür* hediyesi.

Daha ne yapacağımı düşünmeden yumruğumu savurdum. Eğildi, havasız kaldı ve nefesi kesildi, ben de ona tekrar vurdum.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor ama daha bitirmedim. Onu cipe doğru fırlatıyorum ve her şey ortaya dökülüyor. İki gündür içimde tuttuğum tüm gerginlik ona karşı sabrımı sıfıra indirdi.

"Solunum cihazını almışsın!" Bağıyorum. "Gelme zahmetine katlanamadığın için *ölebilirdi!*"

"Bilmiyordum!" diye bağılıyor Joel. Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun pek önemi yok. Kontrol etmeliydi. Onu terk etmemek için kendini öldürmeliydi.

"Josh," diyor Drew arkamdan, yumuşak ve şok olmuş bir sesle.

Onu bıraktım ve doğruca Drew'a doğru yürüyüp onu göğsüne çekti. Kollarında kaskatı kesilmiş.

"Çok özür dilerim," diyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyerek ondan uzaklaşıyor. "Artık gitmeliyiz. Havaalanına gitmeden önce duş almak istiyorum."

"Gerçekten üzgünüm," diyor Joel tekrar. "Sizinle durakta buluşacaktım ama röportaj uzadı."

Sanki dünyanın en ölümcül parkurlarından birinde yardıma ihtiyacı yokmuş da *şimdi* on metrelik düz park alanında yardıma ihtiyacı varmış gibi eli kadının sırtının alt kısmına gidiyor. Onu yakaladığımda düşürdüğü çiçekleri alıyor ve kadına uzatıyor. "Bunlar senin için."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sırt çantasını çıkarmak için uzanıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Gülümsemesi özür dileyici. Umarım bu, her şeyin peşini bıraktığı anlamına gelmiyordur.

BÖLÜM IV

OAHU

"Diğer adalar hakkında ne dersiniz deyin, Oahu'nun tıbbi bakımının
rakipsiz olduğuna şüphe yok."

Oahu: Bir Ömür Boyu Macera

DREW

I Six'in izden ayrılmasıyla uçağa binmesi arasında bana kaç kez sarılmaya çalıştığının sayısını unuttum. Affedilmediğine inanmak gibi bir yeteneği yok. Ben buna katlanabilirdim.

Tuvalet çantamın banyo tezgâhına atıldığını görmeseydim, inhalerim açıkça görülebiliyordu.

O zaman ağladım ama gözyaşlarım onun için değildi. Onun ne olduğunu ve ne olmadığını her zaman biliyordum ve bir ilişkiye dair tüm umutlarımız günler önce öldü. *Kendim için* ağladım, çünkü tüm bunlara katlanacak kadar berbat durumdayım. Ve çünkü dünyanın bir yerlerinde Josh bensiz var olmaya devam edecek -büyük, güzel, sonsuz koruyucu- ve ben onu asla hak etmeyecek bir bok parçasıyım.

"Bu gece ne yapmak istersin?" Six saçımın bir tutamını yüzümden geriye atarak soruyor. Ondan uzaklaşmak istiyorum. Havayolu görevlisinden başka bir koltuk istemek istiyorum. Beth'in iyiliği için bunu yapmıyorum ama yolculuğun son gecesi boyunca bu maskaralığı nasıl sürdüreceğimden emin değilim.

"Sanırım ailen akşam yemeği için rezervasyon yaptırdı," diye cevap veriyorum. "Ve otelde gün batımı şeyini yapmak istiyorlar."

İnliyor. "Tanrım, *yine* mi?" Sanki gün batımı Rushmore Dağı gibi, sadece bir kez görmeniz gereken bir şeymiş gibi. "Kendi işimizi yapabiliriz."

"Bu ailen için biraz boktan olurdu," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen son gece herkesin bir arada olmasını istiyorlardır."

Homurdanıyor. "Doğru. Babam orada oturup sadece Josh'la konuşabilsin diye herkesi bir arada mı istiyorlar? Zor pas."

Omzundaki o ip yüzünden, artık söylediklerinde ciddi mi, yoksa başarısızlıkları için başkasını suçlamanın uygun bir yolu mu olduğunu merak ediyorum. "Ailenle kalıyorum," diye cevap veriyorum. "Ne istersen yapabilirsin."

Sonra bakışlarım onun yanından geçip koridorun karşısında tek başına oturan Josh'a yöneliyor. Dizüstü bilgisayarını çıkarmış, hararetle yazıyordu.

O sadece...sevimli. Yanaklarının kızardığını, derin düşüncelere daldığında dilinin dudağına değdiğini nasıl fark etmedim?

Ya da o eller. Tanrım. Tanrı bilir ne yapmaktan nasır tutmuş o koca eller ve yazarken hareket eden n kollarındaki tendonlar.

Ah, fark etmiş olman dışında, sanırım. Her zaman fark ettiniz ve bunun için kendinizden nefret ettiniz, onun yerine nefret ettiğiniz oymuş gibi davrandınız.

Oahu'ya vardık, çantalarımızı aldık ve bizi otele götürmek için bekleyen minibüse doğru yürüdük. Altı, şofrmzle dostça sohbet ederek n koltuğa oturmaya başlıyor.

"Bininci kez söylüyorum," diyor Josh dışlerinin arasından, "onu araba tutuyor."

Sanırım *birinin sizi gerçekten önemsemesi* böyle bir şey.

Araba tuttuğunu hatırlıyorlar. İnhalerin için endişeleniyorlar.

Bakışlarımı yakalıyor ve bir an için gözlerimiz kilitleniyor ve sanki Kalalau Plajı'ndaki o an yeniden yaşanıyor. Ben onun olduğu her şeyi gördüğümde, o da beni gördü.

Ve yarın, her şey sona erecek.

Daha önce girdiğimiz odalara giriyoruz. Six beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekmeye çalışıyor ama ben onu itiyorum. "Lütfen dur," diyorum ve bana sinirlenmiş bir halde odadan dışarı çıkıyor.

Bavulumu açıyorum ama güzel kıyafetlerimin çoğu buruşmuş ve yıpranmış görünüyor. Bir hevesle alt katı arıyorum ve Josh'la vitrinde gördüğümüz beyaz elbiseyi getirmelerini istiyorum. Sadece bu gece için, o diğer kız olmak istiyorum, tüm hayatım farklı olsaydı olabileceğim kız.

Duşumu aldıktan sonra, göğüs kafesimden ayak bileklerime kadar bolca sarkan, kolsuz, V yakalı, belden oturtmalı, beyaz, pamuklu elbisemi giyiyorum.

Biraz göğüs dekoltesi var ama seksi olmaktan çok kız gibi ve aynada Josh'un bir iş partisine götürebileceği, uzun bir günün ardından eve dönebileceği bir kadın görüyorum. Felaket olmayan, karmaşık hayatından mutsuz bir kız yerine basit bir hayatla mutlu olan bir kadın.

Bir an için onun yerinde olmayı o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

Çantamı ve oda anahtarımı alıp Josh'la aynı anda kapıdan çıkıyorum.

Duruyor, gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. Nemli saçlarını alnına doğru itiyor ve küçük bir nefes veriyor.

"Penceredeki elbise bu mu?" diye soruyor. Sesi kadife gibi.

"Evet," diyorum. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki olmadığım bir şey olmak için çok ileri gitmişim gibi. Omuz silkiyorum. "Bütün kıyafetlerim kirliydi ve-"

"Hoşuma gitti," diyor. Öksürüyor, birden mahcup görünüyor. "Yani... güzel görünüyorsun."

Yanaklarım ilk randevusuna çıkan bir genç kız gibi kızarıyor.

Beni geçip baktı. "Joel nerede?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Bir süre önce hışım ile odadan çıktı. Açıkçası nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Josh'un burun delikleri genişliyor ve ağzı açılıyor, ama sonra -çenesi zorlanarak gıcırıyor- söylemek üzere olduğu şeyi söylemekten vazgeçiyor ve asansöre doğru eliyle işaret ediyor. Yan yana yürüyoruz, elbisemin yumuşak kumaşı onun şortuna değiyor. Asansörün kapısını benim için tutuyor ve içerideki düğmelere basıyor.

"Peki Los Angeles'a döndüğünde ne olacak?" diye soruyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor, genel olarak mı yoksa özel olarak kardeşini mi kastettiğinden emin olamıyorum. "Sadece hafta sonuna kadar oradayım. Sonra da New York'a gidip toparlanacağım ve turu tamamlamadan önce özür görüşmelerim için yola çıkacağım."

"Bunu neden kabul ettiğinizi anlamıyorum," diyor.

"İnsanların istedikleri şeye inanmalarında bir sorun yok," diye cevap veriyorum. "Gerçek olmadığı sürece."

Dünyaya panik atak geçirdiğimi söylemek, onları söylediğim tüm yarım gerçeklerin ötesinde geçmişimi araştırmaya davet etmek gibidir. Her şeyin nerede başladığını keşfedene kadar kazdıkça kazarlardı - annemin ilişkisi, babamın ölümü. Bir kere yaşamak yeterince zordu. Hayatımın geri kalanında verdiğim her röportajda bunu yeniden yaşamama gerek yok.

Güneş ufukta batarken bara ulaşıyoruz. Kalabalık çoktan dağılmaya başlamıştı.

Beth, Jim ve Six birlikte oturmuş biraz mutsuz görünüyorlar ama Josh benim için bir sandalye çekerken Beth'in yüzü aydınlanıyor.

"Ne kadar güzel görünüyorsun," diyor, o kadar içten ve şefkatli ki gözyaşlarımı tutamıyorum.

Boğazımdaki yumruyu saklayarak ona gülümsüyorum. Beth benim için ailemin herhangi bir üyesinden çok daha iyi ve bunun sona ermek üzere olmasından dolayı umutsuzca üzgünüm.

"Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum. Bu çok güzel bir an ve Six'in sandalyesinde arkasına yaslanıp sarhoşken ya da bir pislik olmak üzereyken yaptığı gibi sırtarak bunu mahvetmek üzere olduğunu hissediyorum.

"Okul öncesi öğretmenine benziyorsun," diyor.

Arkamdaki Josh sertleşiyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diyor ve elini omzuma koyarak beni koltuğa bastırıyor, gözleri Six'in yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Ne?" Six sırtarak sorar. "Bu bir hakaret değildi. Okul öncesi öğretmenlerini çok severim."

Josh sandalyemin arkasında kalıyor. "Ayağa kalk," diyor Altı'ya.

"Josh," diyor annesi nazikçe. "Sadece otur tatlım. Çok fazla içti ve-"

Six'in sandalyesi geriye doğru itilirken betona sürtünüyor. "Ben dışarı çıkıyorum," diyor bana bakarak. "Sen de geliyor musun?" Bu bir sorudan çok bir ifade. Geleceğimi *varsayıyor* ve bunu kimsenin kazanamayacağı şekilde ayarlamış. Eğer onunla gidersem, Beth üzülecek. Kalırsam, kavga ettiğimiz için endişelenecek. Bunu bana *ya da* ona yaptığına inanamıyorum.

"Bu bizim buradaki son gecemiz," diye cevap veriyorum yerimde kalarak. "Bence kalmalıyız."

Ağzı düzleşiyor. "İyi. İyi eğlenceler." Ve sonra gitti. Beth'in gözleri kapanıyor ve omuzları çöküyor.

Josh nefes verir. "Özür dilerim anne."

Onu başından savıyor. "Keşke ikiniz iyi anlaşabilseniz. Gün gelecek sadece birbirinize sahip olacaksınız."

Son sözleri boğazında düğümlenince Jim onun elini tutuyor. "Stresli birkaç gün oldu," dedi. "Hadi odaya gidelim."

Beth yutkunarak, "Hayır," diyor, "Drew haklıydı. Bu bizim son gecemiz."

Ama üzgün ve bitkin görünüyor ve kendini çok zorladığı belli. "Yarın birlikte çok uzun bir seyahat günümüz var," diyorum ona. "Benim hesabıma kalma. O kadar uzun süre ayakta kalacağımdan şüpheliyim."

Beth üst kata çıkmasına izin verdi ve sonra sadece Josh ve ben kaldık. Bir keresinde onları bir arada tutan tutkalın ben olduğumu söylemişti ama pek öyle hissettirmiyor. Sloane gittiğinde ben de gitmiş olsaydım, belki de dördü hâlâ bu masada oturuyor olacaktı. Josh benimkinin karşısındaki koltuğa çöktü ve ayağımı tekmeledi.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil," diyor sessizce. "Öyleymiş gibi geliyor."

"Bence sen suçlanmaya çok alışmışsın" diyor. "Kardeşim bunu duygusuz, şımarık küçük bir pislik olarak başlattı ve tek sorun öyle olmaya devam etmesi."

"Ama annen-"

"Oğulları için dünyaları ister. Muhtemelen her anne ister. Bunu onlara verememesi senin suçun değil." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu yolculuğa aslında yalnız başladık. Bu şekilde de bitirebiliriz."

İstemediğim halde gülümsüyorum. "Tedirgin edici bir şey duymak ister misin?" Ortamı yumuşatmak için umutsuzca soruyorum. "Bu yolculukta seks yapan tek kişiler senin annenle baban."

"Buna hiç gerek yoktu" diye cevap verdi. Sonra gülüyor ve bu gece ne kadar kötü gitmiş olsa da, bu şekilde sonuçlandığı için ben de memnunum.

İçki ve yemek sipariş ediyoruz ve bu hem kolay hem de zor. Onun yanında olmak, başka birinin hayatında doğmuş olsaydınız ne kadar mutlu olabileceğinizi görmek gibi. "Orada derin düşünceler mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Derin düşünceler için yeterince zeki değilim, sadece sığ olanlar."

Şarap kadehimi doldururken başını sallıyor. "Bu doğru değil. Ve senin kadar saklanan biriyle daha önce tanıştığımı da sanmıyorum."

"Saklanmak mı?" Ben soruyorum. Şarap bardağını elime alıp göğsüme doğru tutuyorum. "Ben açık bir kitabım."

"Öyle mi?" diye sorar. "O zaman burnundaki yara nasıl oldu?" "Bin Ladin'i indirirken," diye cevap veriyorum, saçlarımı geriye iterek.

"Donanmada görevliydim.

Müziğe başlamadan önce SEAL'deydim."

Gülümsüyor. "Bu çok etkileyici. Özellikle de on iki yaşında falan olduğun için."

Omuz silkiyorum. "Şimdiye kadar bilmen gerektiği gibi, inanılmaz derecede formdayım."

Tanrı'ya şükür gülüyor ve konuyu kapatıyor. Belki açık bir kitap değilim, ama her cevabın sadece daha fazla soruya yol açacağını bildiğinizde bu böyledir.

Kendini affettiriyor ve sahneye, orada gitar çalan adama doğru yürüyor. Josh için tuhaf bir şekilde dışa dönük görünüyor. Onu daha önce ailesi dışında kimseyle konuşmaya *istekli* gördüğümünden emin değilim.

Döndüğünde kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

"Burnundaki yara izini nereden aldığını öğrenmek istedi," diye cevap verdi. "Ona bir dövüş kulübünde olduğunu ve bunu konuşamayacağımı söyledim."

Sırıyorum. "Dövüş kulübünün ilk kuralı..."

"Dövüş kulübü hakkında konuşulmaz," diye sözlerini tamamlıyor.

Sahnedeki adam herkesin dikkatini çekmek için mikrofona vuruyor. Ona doğru dönüyorum ve doğrudan bana bakıyor. "Anladığım kadarıyla aramızda bir gitarist var," diyor mikrofona. "Lina, buraya gel."

Josh'a bakmadan önce göz kırparak hâlâ burada oturan az sayıdaki insana bakıyorum.

"Dostum, bu *da* ne?" Fısıldıyorum.

"Dün gece daha önce hiç çalmadığınız bir enstrümanı çalarak herkesi şaşırtmayı başardınız. Ve binlerce insanın önünde şarkı söyledin. *Bu* nasıl büyük bir olay olabilir?"

Yutkunuyorum. "Bu farklı."

"Çünkü bir önemi yok," diyerek ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Belki de önemli bir şey yapmanın zamanı gelmiştir. Yeni şarkını çal. Yazdığın eski şarkıları çal. Sadece *Naked*'i çalmayacağına söz ver."

Gülüyorum. "Tanrım, sen çok kötüsün."

Sadece sırtıyor. "Bu şarkı tam bir tren enkazı."

Sahneye çıkarken hâlâ gülüyorum, hâlâ dehşete kapılmış durumdayım. Aslında sahne bile değil, sadece en fazla dört kişinin sığabileceği iki ayak yüksekliğinde bir platform.

Elime bir gitar veriliyor ve kafamdaki gürültüyü bastırmak için gitarı akort etmekle uğraşıyorum. Babamın bana öğrettiği eski, 70'lerden bir şeyler çalmak geliyor içimden. Fleetwood Mac ya da The Eagles olabilir. Daha yaşlı bir kalabalık. Hoşlarına gider ve ben de sıvışabilirim.

Ama Josh haklı. Bu, yıllarca sakladığım o diğer versiyonum, gerçek versiyonum olmak için bir şans, bu yüzden eskiden çaldığım şarkılardan biriyle başlıyorum, ilk plak anlaşmamı sağlayan orijinal bir şarkı ama

albüme giremedi. Davis, *yeterince seksi olmadığını* söyledi. Kariyerim için acı verici derecede farklı vizyonlara sahip olduğumuzu o anda anlamalıydım, ama bunun bir önemi yoktu. O zamanlar aç ve çaresizdim. Eğer bir plak anlaşmasıyla sonuçlanacaksa her şeyi söyleyebilirdim. Beş parasızlıktan bıkmıştım, evet, ama en çok da bana hayatımı boşa harcadığımı söyleyerek geçirdiği yıllardan sonra annemin yüzüne vuracak bir şey istiyordum.

O kadar sık çalışıyorum ki artık hiç düşünmeden geliyor ama kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Sözler size ait olduğunda, sonunda alkışlayacaklarını mı yoksa yuhalayacaklarını mı bilmeden dünyanın önünde çırılçıplak durmak gibi bir şey.

Son notaları çaldım ve alkışlar hızlı, yüksek ve keskin bir şekilde geldi. Bu, insanları iyi anlamda şaşırttığınızda gelen türden bir alkış. Bu duyguyu gençliğimden ve ona eşlik eden sessiz umudu hatırlıyorum: belki de inandırıldığımdan, inanmama izin verdiğimden biraz daha az işe yaramazdım.

Alkışlar dinmeye başlamadan önce dönüp gitarı müzisyene geri vermeye çalışıyorum ama o beni elinin tersiyle itiyor. "Benden çok daha iyi çalışıyorsun," diyor.

Tereddüt ediyorum ama sonra Josh'a bakıyorum, o da bana gülümsüyor ve hepsi bu kadar. Gitarın askısını omzuma atıyorum ve tekrar kalabalığa dönüyorum.

İlk şarkılardan iki tane daha çalışıyorum ve sonra derin bir nefes alarak yeni şarkının ilk birkaç akorunu tıngırdatıyorum, tekrar hissetmeye çalışıyorum.

Elbette bu şarkıyla oynadım ama daha önce hiç seslendirmemiştim ve ikisi arasında gece ve gündüz kadar fark var. Vokalleri her zaman basit ve sade tuttum, neredeyse fısıldadım, çünkü onları otel odalarında söylüyordum, duyulmaktan korkuyordum. "Umm, bu üzerinde çalıştığım bir şey, ama biraz kaba," diye kalabalığı uyarıyorum. "Biraz sabırlı olun."

Kalbim sert atıyor. Sadece benim olduğu için değil. Bu şarkı şimdiye kadar söylediğim her şeyden daha içten ve samimi. İçinde bulunduğunuz hayattan çıkabilseydiniz tam olarak nasıl bir hayat seçeceğinizi bilmekle ilgili ve benim hakkımda paylaşmak istediğimden daha fazlasını ortaya koyuyor.

Çekingen bir şekilde başlıyorum, şarkıya başlarken bile hala vazgeçmeyi düşünüyorum. Ama ilk dizenin sonuna doğru, birdenbire doğru hissetmeye başlıyorum. Sanki tam olarak olmam gereken yerdeyim, tam olarak yapmam gereken şeyi yapıyorum ve yanlış gidemez çünkü... Bu şarkıyı seviyorum. Daha önce hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum

ve bir bakıma başkalarının da aynı şeyi hissedip hissetmediğinin bir önemi yok.

Kalabalık koltuklarının ucunda. Havadaki heyecanı hissedebiliyorum. Nakarata doğru ilerlerken kollarımın arkasındaki o ince tüyler elektriklenmiş gibi diken diken oluyor. Sonra Josh'a bakıyorum ve bir şeyi fark ediyorum: Bu sözleri onun hakkında yazmıştım. Kariyerim hakkında, farklı bir hayatı nasıl seçeceğim hakkında yazdığımı sanıyordum. Ama hayır, sadece onun içindi. Ben olsam onu seçerdim.

Şarkı yine de kısa, çünkü sadece iki dörtlüğüm var. Çabucak bitiyor ve sonra insanlar ayağa fırlıyor, beni alkışlıyorlar ve bu, kapalı gişe oynayan bir arenadaki herhangi bir ayakta alkıştan daha anlamlı çünkü gerçekten *benim* için alkışlıyorlar. Ilna Andreyev'i, yanlış adama aşık olan beceriksiz bir adamın hiçkimseye benzemeyen kızını.

Josh'un yanına dönmek için sahneden inerken bir kadın kollarımdan tutarak "Harikaydı," diyor. "Tüm bu yeteneğin boşa gitmesine izin verme."

Ona gülümsüyorum ama titriyorum, o kadar uçmuşum ki bir ayağımı diğerinin önüne zar zor koyabiliyorum. Tüm sırt sıvazlamaları ve omuz tokatlamalarını geçerek öne doğru sendeliyorum ve masamızın yanında duran Josh'a doğru düşünüyorum, sanki o ana üssümmüş gibi, sanki o yakınımdayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi.

Kolları beni sarıyor. "Sen mükemmeldin Ilna Andreyev," diyor sessizce.

Daha iyi olabileceğini, ilk mısraya çok geç girdiğimi iddia edebilirim ama etmiyorum. Kusurlu bir hayatta, bu şarkı -ve bu an- şimdiye kadar geldiğim kadar mükemmele yakın.

Yavaşça kanadımıza doğru yürüyoruz. Esinti palmyelerin arasından hışırdıyor, cırcır böcekleri cıvıldıyor. Keşke sabah koşuyor olsaydık ama uçağımız çok erken kalkıyor.

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyor asansöre doğru yürürken.

Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum, onun merkezinde olmadığı bir soru düşünemiyorum. *Ona nasıl hissettiğimi söyleyecek miyim? Buradan ayrıldıktan sonra her gün onu düşünecek miyim? "Düşünecek misin?"* Tekrar ediyorum.

"Şarkıyla birlikte," diyor ve içimde bir şey sönüyor. Ama gerçekten, bana ne soracağını düşünmüştüm ki? "Yeni albüme eklemek için bastırarak mısın?"

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. Bunun gerçekleşmesi için mücadele etmem gerekecek, sonra da aşırı prodüksiyonlu bir çöpe dönüşecek ve plak şirketinin 'yardım' için getirdiği dört serseriyle şarkı yazma kredisini paylaşmak zorunda kalacağım ve bu *benim* şarkım olacak. Ayrıca, asla bir single olmazdı. Bu bir

Herkesin bir sonraki *Çıplak'a* geçmek için atladığı şarkı. "Hayır. Asla işe yaramaz."

"Seni anlamıyorum," diyor. "İşlerin gidişatından memnun değilsin. Menajerin bir pislik. Nefret ettiğin şeyleri söylemeye zorlanıyorsun ve daha fazlası için imza atmaya devam ediyorsun. Neden otobüsten inip olmak istediğin yere giden yeni bir otobüse binmiyorsun?"

Ona göz kırpıyorum. Aşk hakkındaki teorimi benimsemiş ama sanırım burada da işe yarıyor. "Çünkü bu otobüsün nereye gittiğini biliyorum. *Bu* beni şehrin çok kötü bir yerine götürebilir ve orada bırakabilir."

Kapıma geldik. Bunun baş başa son anımız olabileceği aklıma geliyor ve ona büyük bir şey söylemek istiyorum, ama kelimeler bir türlü gelmiyor. Onun yerine "Bu gece oraya gitmemi sağladığın için teşekkürler," diyorum. "Bunu yaptığıma memnunum."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve dudağını ısıyor. "Drew," diyor. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "I-"

Tam o sırada kapım açılıyor ve Six orada durup ikimizin arasına bakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor. Soru hafifti, sadece en ufak bir şüphe iması içeriyordu. Az önce bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissetmeme neden olan şey sadece suçluluk duygusu.

"Hiçbir şey," diyorum. Gözlerim Josh'un kilere kayıyor. "İyi geceler," diye fısıldıyorum Altı'nın yanından geçip odaya girerken. Adımlarım sürükleniyor. Şu anda Josh'la olmak yerine *burada olmamda* çok derin bir yanlışlık var.

Six kapıyı kapatıyor ve bana sarılmaya çalışıyor. "Yapma," diye tersliyorum. "Bana çok kötü davrandın ve annen gözyaşları içinde gitti. Bir kucaklaşma onunla aranı düzeltebilir ama benimle hiçbir şeyi düzeltmez."

Yatmaya hazırlanmak için hızla uzaklaşıyorum ve ancak çarşafların arasına girdikten sonra bana tekrar katılıyor, bir kolunu belime doluyor. Tek düşünebildiğim Josh'ın kolu, Josh'ın sırtıma bastırduğu geniş göğsü. Burnumdan küçük nefesler alıyorum, bu son geceyi atlatmak ve eve dönmek için çaresizim.

"Drew," diye fısıldar Six. "Özür dilerim, tamam mı? Her şeyi berbat ettim. Batırdığımı biliyorum. Pisliğin tekiydim. Ama sen benim istediğim şeysin. Sen her zaman istediğim şeydin ve ben sadece... Hazır değildim, tamam mı? Hazır değildim ve şimdi hazırım. Bundan sonrası farklı olacak."

"Geç oldu," diye cevap veriyorum. Sarhoş ve bunun bir kavgaya dönüşmesini istemiyorum ve kesinlikle kendimi resepsiyona gidip kendi odamı isterken bulmak istemiyorum. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Beni daha yakına çekiyor. Yerimde kalmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Evet, bebeğim," diyor. "Ne istersen. Şu andan itibaren kuralları sen koyacaksın."

O uyuyana kadar yastığımı alıp kanepeye uzanmıyorum. Altı her şeyi berbat ediyor, ama ben de ediyorum. Bu yolculukta hangimiz gerçekten daha fazla tahribat yarattık? Sloane'un gitmesine hangimiz sebep olduk, Beth'in çocuklarını bir araya getirememesine hangimiz sebep olduk?

Belki de mükemmel bir eşizdir. İkimiz de dokunduğumuz her şeyi mahvediyoruz.

DREW

2 Şubat

T Havaalanına gitmek üzere otelin önünde toplandığımızda güneş yeni doğmuştu. Altı bana karşı dikkatli, tatlı ve özenli.

Minibüsün ön kapısını açar. "Onu araba tutuyor," diyor
Şoför, dudaklarını alnıma bastırdı. "Buraya kadar seninle gelmesi gerekiyor."

Ön koltuğa tırmanıyorum, her an gözyaşlarına boğulabilecekmişim gibi hissediyorum. İçimde gerilmiş bir tel var ve kopmasını engellemek için harcadığım çaba boğazımı ağrıtıyor. Bu adaya veda ederken pencereden dışarı bakıyorum, keşke son günlerde yaşadığım binlerce anı tekrar yaşayabilseydim ve bunların her biri Josh'la olsaydı.

Şu anda arkada, babası onu önümüzdeki birkaç haftadaki programı hakkında sorguya çekiyor. Josh ve benim aynı kıyıda olup birbirimizi görmeyeceğimiz fikri bana imkânsız geliyor ama ne diyebilirim ki? *Hey, bunu kardeşinle bitiriyorum. Bir yıllığına ayrılmadan önce bir şeyler içmek ister misin?*

Bir şekilde doğru kelimeleri bulabilsem bile - ki eski sevgilinin kardeşine asılmanın gerçekten temiz ve kabul edilebilir bir yolu yok - yine de nafile olurdu. O gidiyor, ailesine asla söyleyemez ve insanlar Six'i kardeşi için terk ettiğimi bilseler ne kadar suçlanacaklarını hayal bile edemiyorum. Erkekleri asi küçük çocuklar gibi görüyoruz ama kadınları da kendimizi yargıladığımız gibi yargılıyoruz: olabildiğince sert bir şekilde. Yapmadığım şeyler yüzünden aldığım yargılarla başa çıkmak yeterince zor.

Vardık. Bagajlarla ilgilenildi ve sonra beklemek için birinci sınıf salona gittik. Six içki içmek için bara gidiyor ve ben de Beth'in yanına oturuyorum. "Yorgun görünüyorsun tatlım," diyor elini saçlarımda gezdirerek. "Dün gece bebek gibi uyuduğunu düşünmüştüm."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Beth gibi biri tarafından, sizi kollayan, sizin için endişelenen biri tarafından büyütülmek nasıl bir şey olabilirdi? Kötü bir gün geçirmek ya da kötü bir gece uykusu çekmek ve birinin sizi "somurtmakla" ya da "tiyatro yapmakla" suçlamak yerine endişelenmesi.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Harika bir yolculuk geçirdim. Beni de dahil ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır." Yani *beni burada istediğinizi hissettirdiğiniz için, bana kendimi bir yük gibi hissettirmedığınız için çok teşekkür ederim. Bunun nasıl bir şey olduğunu görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.*

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve başını benimkine yaslıyor. "Oğullarımla Hawaii'ye gitmek hep hayalimdi," diyor. "Ama sen bunu daha iyi hale getirdin."

Six ikimiz için cin tonikle döndü. Beth beni bırakıyor ve Beth'in kolu onunkiyle yer değiştiriyor. Six'in ağzı başımın yan tarafına bastırırken Josh'un bakışları daralıyor ve üzerimizde kalıyor. Six bu hafta Los Angeles'ta ne yapacağımızdan bahsediyor ve ben koltuğuma gömülmek istiyorum. Eve döndüğümüzde onu göremeyeceğimi biliyorum ama Beth'in hatırı için dayanamayacağım noktaya gelene kadar her şeye katlanıyorum.

"Bir dakika içinde döneceğim," diyorum ve salondan çıkıp mağazalara doğru yürüyorum, etrafıma bakarken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Hayatımdaki hiçbir şey on iki gün önce Hawaii'ye geldiğimden farklı değil, ama daha önce önemli olan her şey şimdi anlamsız geliyor. Tali için bir şeyler alıyorum ve sonra insanların uçağa binmek için kapıya yığılmasını izlemek için duruyorum. Bir adam kolunu karısının beline doluyor, arkadan yaklaşan insanlara uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Kadın ona yaslanıyor, sanki o hep orada olacaktı gibi. Muhtemelen kadının eğildiği ve adamın onu bıraktığı gün gelecek, ama yine de onları izlerken kendimi çok yalnız hissediyorum.

Yavaşça birinci sınıf salonuna doğru yürüyorum ve tam görüş alanıma girdiğinde bir figür duvarı itiyor. Josh, güzel kaşları çatılmış, beni izliyor.

"Uçağım kalkıyor," diyor. "Ama veda etmek istedim."

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. Sesim yumruk yemiş gibi çıkıyor. Birlikte oturmayacak olsak bile, ona bakmak için en az altı saatim daha olduğunu düşündüm. "Los Angeles'a gelmiyor musun?"

Başını o kadar küçük sallıyor ki neredeyse hiç fark edilmiyor. Sanki üzgün olduğumu, *neden* üzgün olduğumu biliyormuş gibi bakışlarımı tutuyor. "Yarın Stanford'da bir konuşma yapmam gerekiyor. Doğruca San Francisco'ya uçuyorum."

"Ah." Donmuş gibi hissediyorum, çarpan keder dalgasını savuşturmaya çalışıyorum. Tepedeki hoparlör son biniş çağrısını duyuruyor.

Yaklaşıyor. Nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakın. "Bana gerçek bir şey söyle," diyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ama hüznle çarpılıyor. Keşke ona tüm dünyayı verebilseydim. Keşke istediği ve paramın satın alabileceği bir şey olsaydı. Ama benden tek istediği gerçeğin küçük bir parçası, belki de bunun benim için vermesi en zor şey olduğunu bildiği için.

"On bir yaşımıdayken babam sarhoş oldu ve yüzüme bir şişe fırlattı," diyorum ona. Babam o zamanlar beni seviyor gibi görünen tek kişiydi ama o bile beni yeterince sevmiyordu. "Ziyaret hakkını kaybetti ve bu onu son görüşüm oldu. Yara izim o yüzden var."

Ona vermek için ne kadar üzücü, garip bir hediye. *Sana güveniyorum Josh ve başka kimseye güvenmiyorum* deme şeklim. Ağladığımı görmesin diye uzaklaşmak için dönüyorum ve adımı söyleyip bana uzandığında tam olarak bir adım atmış oluyorum.

Ve hepsi bu kadar: mesafeyi kapatıyor, beni kendine çekiyor, elleri çenemi kavıyor ve ağzı sanki hep orada olmak istemiş gibi benimkinin üzerinde. Uzun, nefessiz bir an boyunca, ondan ve beni öpme şeklinden başka hiçbir şey yok.

"Her şeyin farklı olması için her şeyimi verirdim" diyor. Ve sonra uçağa binen insan kalabalığının arasında kaybolup gidiyor.

Dudaklarımı hissetmek için uzanmak istiyorum, öpücüğün gerçekten gerçekleştiğinden emin olmak için.

Peşinden koşmak istiyorum.

Bunun yerine, içimde bir şey ölmüş gibi hissederek salona dönüyorum.

Beth, Jim ve Six orada oturmuş telefonlarını karıştırıyorlardı. İki hafta boyunca birlikte seyahat ettik ama Josh beni mutlu eden kısımdı. Josh bana evimdeymişim gibi hissettirdi.

Uçağımız kalktığında Six battaniyesini alıp ikimizin üzerine serdi. Battaniyenin altından elime uzandı. Sanırım yaklaşık otuz tane

Saniyeler sonra sikine götürmeye çalışıyor. Ve ben bunu yapamam, bir an bile.

"Hey," diyor. "Hâlâ konuşmamız gerektiğini biliyorum."

Elimi çekiyorum ve kulaklığa uzanıyorum. "Hayır, yok.

Bu her neyse, kesinlikle sona erdi."

Açıkçası onunla çıktığıma bile inanamıyorum.

BÖLÜM V

ANA SAYFA

"Tek bir kitap için fazla geniş bir konu."
Anakara ABD'den: Yeterli Tıbbi Bakım ve Görülecek Çok Şey Var

DREW

I Chateau Marmont'ta kiraladığım kulübenin tavandan tabana pencerelerinden süzülen güneşle uyanıyorum. Davis'ten on beş cevapsız arama var. Josh'tan bir tane bile yok.

Perdeleri kapatmak için yataktan çıkıyorum ve sonra geri dönüyorum, yüzüstü yatağa düştü.

Normal hayatıma nasıl geri döneceğimden emin değilim. Daha önce ayaklarımı neyin hareket ettirdiğinden emin değilim. Bildiğimi *sanıyordum*. Haklı çıkmak istediğimi, üvey babamdan daha fazla para kazanmak istediğimi, tüm ailenin toplamından daha fazla şöhrete ve nüfuza sahip olmak istediğimi ve muhtemelen bunu üvey babamın şirketini mahvetmek için kullanmak istediğimi sanıyordum. Ama şimdi sadece önemsiz görünüyor. Şimdi sadece sabahları beni yataktan kaldıracak başka bir şeyim olmadığı için kendimi öfkeyle besliyormuşum gibi görünüyor.

Beth için bir Hermès eşarp sipariş edecek kadar uzun süre ayağa kalktım. Yolculuk için teşekkür eden ve onunla vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı anlatan bir notla birlikte elden teslim ettiriyorum. Six ile olan ilişkimiz için de özür dilerim. Eve dönerken her şeyin bittiği çok açık olmalıydı, ama içimde küçük bir parça onun bunu bildiğinden emin olmak istiyor, *Josh'un bunu bildiğinden emin olmak* istiyor, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Nasıl değiştirebilir ki? Bir kardeşten diğerine atlayamam ve Josh burada kalıyor olsa bile - ki kalmıyor - ailenin ortasına böyle bir el bombası atamayacak kadar annesini önemsiyor.

Sonunda Davis'ten gelen telefonları kabul ediyorum, çünkü kapıma gelmesi an meselesi - buranın kaldığım tek yer olduğunu biliyor

Ve ertesi sabah kendimi hiç istemediğim bir strateji toplantısı için reklamcımın konferans salonuna girerken buluyorum.

Reklamcımın gri beton blok ve camdan oluşan büyük, ruhsuz ofis kompleksinden nefret ediyorum. Birinci kattaki oda sanki bir bomba patlamasından sağ çıkabilecekmiş gibi görünüyor, yine de öyle olmasını istemezdim. Aynı şey masanın etrafında oturan ifadesiz insanlar için de geçerli.

"Saçına ne yaptın böyle?" Davis, sanki oda takım elbiseli işgüzar yabancılarla dolu değilmiş ve onları dikkatle dinlemiyormuş gibi sorar.

İki hafta önce, sanki izinsiz kestiğim saç başkasının saçymış gibi özür dilemem gerektiğini hissederdim. Şimdi sadece sinirlendim. "Buna saç kesimi deniyor, Davis. Bu terime aşına değil misin? Takım elbiseli kölelerinden biri senin için baksın."

Reklamcı Stephanie bana kaşlarını çatıyor ve elini onun omzuna koyuyor. Sık sık uzlaştırmacı rolüne bürünüyor ama sonunda ona boyun eğiyor. "Sakin ol. Belki de bu iyi bir şeydir. Onun yeni, daha ciddi tarafını gösteriyoruz. Yeni bir sayfa açmış gibi olabilir."

Davis sandalyesine yığılır. "Ancak kimse onun daha ciddi tarafını becermek istemeyecektir."

Josh'ın bunu duyduğunu hayal ediyorum. Sanırım sandalyesinden kalkardı. O sörf hocasına ne dedi? *Gel bunu kıyıda tekrarla, pislik.* Bunu Davis'e söylediğini duymak isterdim.

"Benimle tanıştığında böyle görünüyordum," diye hatırlatıyorum ona, masanın en ucundaki koltuğa oturarak. İkisi de sanki bir sesim olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "*O zaman yeterince güzel olduğumu düşünmüştünüz.*"

"Ama o zaman ünlü müydün?" diye sorar. "Hayır, değildin."

Stephanie ona "Hâlâ rehabilitasyona gittiğini söylememiz gerektiğini düşünüyorum," diyor. "Kimse işin içinde yasadışı maddeler olmadığına inanmayacaktır."

Davis başını sallar. "Hawaii'de çok fazla fotoğrafı var. Bunun röportajlarda tartışılmamasını şart koşalım ve açıkça belirtmeden rehabilitasyonda olduğunu *ima eden* bir açıklama yayınlayalım. Sadece *çok ihtiyaç duyulan bir süreden* bahsedelim. Herkes rehabilitasyonda olduğunu düşünecek, o özür dileycek ve insanlar hayatlarına devam edecek."

Arkama yaslanıp, sanki odada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarını dinliyorum. Sanki ben bir insan değil de bir varlıkmişim gibi. Bu ne kadar zamandır böyle ve ben buna neden izin verdim? Sanırım ilk başladığında kendimi şanslı hissettiğim ve uğursuzluk getirmek istemediğim için. Bugün farklı olan şey ise artık kendimi şanslı

hissetmemem. Uğursuzluk getirip getirmemeyi o kadar da önemsemiyorum.

"Özür dilemeyeceğim," diyorum açıkça. "Ve kimsenin uyuşturucu kullandığını ima etmesine izin vermeyeceğim."

Bana tekrar bakıyorlar, şaşırmışlar, sinirlenmişler. *Seks bebeği konuşuyor ve talepte bulunmaya hakkı olduğunu düşünüyor*, diyor yüzleri.

"Lütfen işimizi yapmamıza izin verin," diyor Stephanie. "Sizi yarattığınız bu karmaşadan kurtarmaya çalışıyoruz."

Ayağa kalkıyorum ve ikisi de şaşırmış görünüyor.

Tekrar. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor Davis.

"Buna çekip gitmek deniyor," diye cevap veriyorum. "Ve eğer bu basın turu istediğim gibi gitmezse, bundan çok daha fazlasını görmeye hazır olun."

Kapıya doğru ilerlerken oda tamamen sessiz. Güçlenmiş hissetmek istiyorum ama bunun yerine dünya çok büyük, çok dolu ve aynı anda çok boş geliyor. Köprüleri yakmakla ilgili sorun, gidecek başka bir yerinizin olması gerektirir.

Çaresizlik içinde Tali'yi aradım.

Benimle Huntington Beach'te, Laguna ile Los Angeles arasındaki güneşli bir kafede buluştu. Onu görmek bana geçici olarak tüm sıkıntılarımı unutturuyor.

"Vay anasını," diyorum karnına bakarak. Onu son gördüğümde bu kadar hamile görünmüyordu ama şimdi... "İki ayın daha kalmış olamaz."

Gülüyor ve hamile bir kadının yapacağı gibi karşımdaki sandalyeye çöküyor, sanki bebeğin onunla geleceğini bildiğinden emin değilmiş gibi elini karnına koyuyor. "Tuhaf, biliyorum."

"Ya bu çocuk Hayes'in boyundaysa?" diye sordum. "Vajinan kalıcı olarak mahvolur."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sanki hamile bir kadına söylenebilecek en kötü şeylerin bir listesini yapmışsın ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde onları gözden geçiriyorsun."

"Özür dilerim," diyorum uysalca. "Filtre yok."

Gülüyor. "Sen ve Hayes ikiniz de. Doktoruma, 'her şeyin aynı kalmasını sağlamak için' sezaryen olarak planlayıp planlayamayacağımızı sordu."

uygun boyutta'. Benden ve vajinamdan bu kadar bahsettiğimiz yeter... Bugün hangi Bailey kardeşinle birliktesin?"

Gözlerimi deviriyorum. Ona Kalalau Yolu hakkında mesaj attım ama sonrasında olanları bilmiyor ve ona söylemem için de bir neden yok. Bundan bir şey çıkmaz. "İkisi de değil."

"Şey," diyor iç çekerek. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Josh beni öptü," diye geveledim. *Kendime saklamak için çok fazla.* "Havaalanında."

Sevinçten gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok-" "Sakın söyleme."

Yine de söylüyor. "Romantik."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve saçımı dağınık topuzundan çekiyorum. "Sence her şey romantik."

"İnan bana, Altı hakkında bana söylediğin hiçbir şeyin romantik olduğunu iddia edemezdim. Ve demek istediğim-" Telefonunu çıkardı. Josh'un fotoğraflarını nasıl hazırda tuttuğunu bilmiyorum ama tutuyor. "Şu adama bak."

Resimde gülümsemiyor. Poz bile vermiyor. Önlüğüyle orada durmuş biriyle konuşuyor, dikkati dağılmış, sinirli ve mükemmel görünüyor ve ben sadece... onu özlüyorum. Hepsi bu kadar. Onu o kadar çok özlüyorum ki, bu diğer her şeyi soluklaştırıyor. Tam da bu nedenle Josh'ı internette aramaktan kaçındım - çünkü canımın yanacağını ve göğsümde bir özlem girdabı oluşacağını ve bununla gidecek hiçbir yerim olmayacağını biliyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Kardeşiyle birlikte olmadığını biliyor mu?" diye soruyor. "Bu yardımcı olabilir."

Başımı salladım. "Beth'e söyledim ve eminim o da Josh'a söylemiştir," diye cevap veriyorum. "En çok güvendiği kişi o gibi görünüyor."

Tali'nin bana ondan neden haber alamadığıma dair bir bahane sunmasını istiyorum ama hiçbir şey yok. Gözlerinde gördüğüm tek şey şu anda sempati, sanki bu zaten sona ermiş bir hikayeymiş gibi.

Otele döndüğümde yatağa girdim ve orada kaldım. Koşmuyorum. Ne yediğim konusunda endişelenmiyorum. Hijyenim en iyi ihtimalle şüpheli ama bunun son şansım olduğunu düşünüyorum: tur başladıktan sonra 7/24 bakım ve açlık olacak. Her zaman öyledir.

Pazar günü, yola çıkmadan bir gün önce, cep telefonum çaldığında hâlâ yataktaydım. Beth'in adını gördüğüm anda üzerimdeki sis kayboluyor. Göz maskemi başımın üstünden çekerek doğruluyorum. Göğsümdeki küçük heyecana engel olamıyorum, gerçi muhtemelen sadece eşarp için ya da ayrılık hakkında konuşmak için arıyor.

"Drew!" diye bağıyor, "Seni yakaladığıma çok sevindim. Uyumuyordun, değil mi?"

Gülmeye zorluyorum kendimi. "Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum. "Bu..." Saate baktım. "Birden sonra."

"Chateau'da öğle yemeği yiyoruz ve az önce birinin senin burada otelde kaldığını söylediğini duydum. Buralarda mısın? Bir merhaba demek için uğrayabilir misin?"

Kabul ettiğim gibi kimin geldiğini sormak istiyorum ama sormuyorum.

Onun yerine duşa koşuyorum, soğuk suda bağırarak kese yapmaya başlıyorum, şimdiden kendimi azarlıyorum. "Josh orada olmayacak," diye duş duvarlarına ilan ediyorum. "Ve sen de boş yere umutlanan bir aptalsın."

Orada olsaydı ne derdim ki? Ona ailesinin önünde, havaalanındaki o andan beri ve muhtemelen çok daha öncesinden beri ondan başka hiçbir şeyin benim için önemli olmadığını söyleyemem. Hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Ve eğer kardeşiyle birlikte olmamam onun için önemli olsaydı şimdiye kadar bir şeyler söylerdi.

Islak saçlarımı yüzümden kazıyıp topuz yapıyorum, dudaklarıma biraz parlatici ve rimel sürüyorum ve dolabımdan bir reklamcının giyebileceği ama *Drew Wilson'in* giymeyeceği türden ipek bir atlet ve etek çıkarıyorum.

Aynada gördüğüm kızı onaylıyorum. Egzotik, Fransız görünüyor. Audrey Hepburn'ün açık renk saçlı ve bronzlaşmış hali gibi. Josh'ın orada olmasını o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Orada olmasını o kadar çok istiyorum ki, eğer olmazsa hayal kırıklığıma dayanabileceğimden emin değilim.

Odamdan, palmyelerin zarif kemerinin altında yer alan ve tepedeki güneşi seyrelten restoranın verandasına doğru yürüyorum. Saksılar alanı bölüyor ama ben yaklaştıkça başların döndüğünü fark ediyorum. Yeni saçlarım hâlâ bir mucize... İnsanlar *biri* olduğumdan şüpheleniyor ama yüzümün yanına bir isim koyana kadar anonim kalacağım. Ve ben anonimliği daha çok istiyorum.

Çünkü birazdan ya heyecanlanmış ya da yıkılmış görüneceğim ve bunun ortası yok.

Onu gördüğümde hostese yaklaşmak üzereydim.

Josh.

Haki pantolon ve düğmeli bir bluz giymiş, kollarını sıvamış, inanılmaz güzel görünüyordu. Honolulu'ya geldiğimde tam olarak bu kıyafeti giydiği için onunla alay ettiğimi hatırlıyorum. Şimdi düşünüyorum da hayatımda bundan daha seksi bir şey görmedim. Sanki birdenbire benim zevklerimin yaratıldığı prototip o oldu - atlet ve mayo giymeye başlasa, ne kadar olası olmasa da, muhtemelen ben de bunun en sevdiğim kıyafet olduğuna karar verirdim.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve onu gördüğümde karnıma sert bir istek saplanıyor.

"Onları görüyorum," diyorum hostese, sesim takdire şayan bir şekilde sakın ve yetişkin.

Sahne yürürken bile daha önce hiç hissetmediğim bir coşku ve korkunun garip bir karışımı midemde yüzerken masaya doğru ilerliyorum. Her şeyin yüzümde yazılı olmasından endişeleniyorum.

Ben yaklaşırken Bailey'ler ayağa kalkıyor. Beth'e ve hatta Jim'e sarılıyorum ve sonra Josh'la yüzleşmek için dönüyorum. Onun ne kadar uzun olduğunu nasıl unuttum? Küçük topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde bir dev gibi duruyor.

Bir adım öne çıktı. Beni gördüğüne sevindiğini söyleyemem. Daha çok sanki istemeyerek gözlerini kaçırdığı bir şeymişim gibi. Kolları çok kısa bir süre için beni sarıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor. Sesi ilgisiz ve soğuk.

Yumruk yemiş gibi hissediyorum ve en başta ondan bir şey beklediğim için kendime kızıyorum.

"İyi," diye yalan söylüyorum. Boğazım sanki çakıl taşıyla doluymuş gibi ses çıkarıyor. "Gerçekten iyi. Yarın New York'a gidiyorum."

Başını salladı ve benim için yanına bir sandalye çekti. Öğle yemeğinden geriye sadece kalıntılar kalmıştı. Keşke duşu atlasaydım da onunla daha çok vakit geçirseydim. Keşke hiç gelmeseydim de.

Beth bana hafta içinde Kongre'ye nasıl ifade vereceğini anlatmaya başlıyor. "Fırsatını bulursan onu C-SPAN'de izlemelisin" diye ısrar ediyor, gözlerinde gurur parlıyor.

Josh sessizce inliyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Anne, insanlara C-SPAN izlemelerini söylemeyi bırakmalısın. Özellikle de aynı gün prime time'a çıkacak insanlara."

Programımı biliyor. Bunun bir anlamı olsun istiyorum. *Tanrım, bir anlamı olsun* istiyorum ama bana bakmıyor bile.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım," diyor Beth ona, garsonun tabağını toplaması için arkasına yaslanarak. "Ayrıca, Drew aileden sayılır." Elimi sıkıyor. "Eşarp ve tatlı not için çok teşekkür ederim. Joel ile işler yolunda gitmediği için üzgünüm ama ikiniz de hâlâ gençsiniz. Her şey olabilir."

Josh'un bakışları benimkilere kaydı. Gözlerindeki o ihtiyat şimdi şok ve başka bir şey.

O bilmiyordu. Bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama şu anda bana bakışına bakılırsa, değiştirebilir.

Jim hesabı öderken Beth planlarımı soruyor ve sonra aniden hepimiz ayakta duruyoruz ve aramızdaki bir şeyi değiştirme şansım neredeyse yok oluyor.

"Josh, tatlım, hediyelik eşya dükkanına gitmek istiyorum," diyor. "Arabayı getirebilir misin? Seninle ön tarafta buluşuruz."

Başını sallıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

Ailesine sarılıp vedalaşıyorum ve sonra sadece ikimiz kalıyoruz.

"Yani," diyorum gergin bir şekilde. Bu an çok fazla. Gömleğine bakıyorum, dokusuna odaklanıyorum. Parmaklarımın altında ince zımpara kâğıdı gibi hissediyordum, göğsü onun altında sertti.

"Yürüyelim," diyor dizlerimi titreten bir kararlılıkla. Kendimi restorandan çıkarıyorum. "Odan nerede?"

Zayıfça kulübeleri işaret ediyorum ve hareket ediyoruz, eli sanki bir çiftmişiz gibi sırtımın küçük kısmında. Anahtarla uğraşıyorum. Chateau'daki evler tuhaf bir şekilde eski moda ve hâlâ 1950'lerin yıldızlarından birinin saten bir bornozun içinde ölene kadar içebileceği türden bir yere benziyor. Keşke şimdi modern bir yerde kalsaydım, iyi ayarlanmış bir yerde.

Kapı açıldığında beni içeri kadar takip ediyor ve odaya hiç bakmıyor. Sadece bana bakıyor. Tenini, güzel ağzını, derin bakışlı gözlerini ezberlemek istiyorum. Yüzünü arıyorum, neden burada olduğunu merak ediyorum, sormak zorunda kalmamak için bir cevap arıyorum.

Bir adım öne çıkıyor. Ben de bir adım atıyorum. Sanki mıknaatıslanmışız gibi hissediyorum, sanki birbirimize bastırılana kadar onun yolunda ilerlemeyi durduramıyorum, ten tene.

"Joel'den ayrıldığını bana neden söylemedin?" diye sorar.

"Fark eder miydi?"

Ellerini saçlarımın arasına sokuyor, yüzümü beni şok eden, nefessiz bırakan bir şekilde kavıyor. "Bu ciddi bir soru olamaz."

Ve sonra beni öptü. Beni havaalanında öptüğü gibi değil. Bu sefer, sanki savaş, çöller ve on yıllar boyunca ayrı kalmışız ve o tüm bu süre boyunca bir şekilde birbirimizi bulmamız için dua etmiş gibi öpüyor beni.

Beni arkamdaki küçük masanın üzerine kaldırıyor. Elleri çıplak kalçalarımın ve ağızlarımız çılginca. İnliyorum ve o geri çekiyor.

"Drew," diye fısıldıyor, gözleri kapalı. Veda etmek üzere ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Kal," diye emrediyorum.

Ağzı benimkinin üzerinde oyalanıyor, avuç içleri sanki dokunabildiği kadar çok yerime dokunmaya çalışıyormuş gibi tenimde -kalçalarımın, kıkımda ve daha yukarılarda- geziniyor. "Ailemi eve götürmem gerekiyor. Babam şehir içinde araba kullanmıyor."

Ve tabii ki onlara neden kalmak istediğini söyleyemiyor.

Ellerim gömleğinden yukarı kayıyor, yapışıyor.

"Geri gelebilir misin?" diye sordum.

Dudaklarının kıvrımında bir gülümseme belirtisi var. "Evet," diyor. "Kesinlikle geri geleceğim."

İKİ SAAT SONRA, kapıyı çaldığını duydum.

O gittikten sonra odayı topladım ve yatağı yaptım, depresif halimin tüm kanıtlarını sakladım. Tekrar duş aldım, cildimin her santimini tıraş ettim, nemlendirdim, daha iyi iç çamaşırları seçtim ve sonra bunu yaptığımı anlamaması için aynı kıyafeti giydim.

Mantıksız derecede gerginim ve çok ayıgım. Keşke bir içki içseydim. Keşke *on* içki içseydim.

Şort ve tişört giymiş. Bu benim yeni favori kıyafetim. Gülümsemesini bastırıyor, gözleri çeyrek ay şeklinde kıvrılıyor, yanağındaki gamze parlıyor. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum ve aynı zamanda bunun için asla yeterince cesur olamayacağımı hissediyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Ona sordum. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Kim bilir kim tarafından ve neden sağlandığını Tanrı bilir, buzlu şampanya şişesine uzanıyorum. Elimden aldı.

"İçkiye ihtiyacım yok." Mantarı pratik bir kolaylıkla patlattı, bu beni şaşırttı. Şampanya konusunda pek tecrübeli olduğunu düşünmemiştim. "Odaya girdiğim anda bir içkiye ihtiyaç duymam beni rahatsız mı etmeli?"

Tezgâhın üzerine zıplıyorum ve sanki hâlâ hiçbir şeyi o kadar da önemsemeyen sıradan bir kızmışım gibi bir şampanya kadehi uzatıyorum. Sonra bakışları beni hizalıyor ve ağzımdan dürüst kelimeler çıkmasını sağlıyor. "Gerginim. Beni geriyorsun."

Doldururken üst dudağı yarım saniyeliğine yukarı kıvrılıyor, sessizce memnun. "Birkaç gününü benimle birlikte çamurda yürüyerek hayatını ve uzuvlarını riske atarak geçirdin. Benimle bir çadırı paylaştın. *Şimdi* seni nasıl sinirlendirebilirim ki?"

"O zamanların hiçbirinde seninle yatmayacaktım."

Gözleri beni ürperten bir şekilde kararıyor. Vahşi, tehlikeli, *kesin* gözlerle. "Ve şimdi yapmak üzere misin?"

"İstersen Monopoly oynayabiliriz."

"Monopoly aptal bir oyun," diyor bacaklarımın arasına girerek. Bir şeye karar verdi. Tekrar ürperiyorum.

"Görünüşe göre birileri Monopoly'de pek iyi değil."

Şampanya kadehini elimden çekip aldı. "Monopoly'de kışına tekme basabilirim. St. James Place'i alırsan oyunu kazanırsın."

Kalçalarını kendine doğru çekiyor, eğilip beni öpmeden önce bakışları yüzümde geziniyor. Fısıltılardan oluşan hafif bir öpücük. Bir fırça, bir sıyrık, nefesi neredeyse ağzı kadar baskı yapıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum. "Yani bunun için hazır bulundum. Her zaman sarhoş ya da kafam güzel ya da yarı uykulu ya da sadece... dalmışımdır."

Bir an durdu ve beni inceledi. "Neden?"

Omuz silkiyorum. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Şarkılarımın yarısı seks hakkında ve gerçek şu ki bunu korkunç buluyorum. "Çok... samimiydi. Ve ben her zaman bu duyguyu atlatmaya çalıştım ama seninle böyle olmasını istemiyorum."

Saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor. "İyi ya da kötü, gerçek seni istiyorum. Her şey yolunda değilse bile yolundaymış gibi davranma, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve onu kendime çekiyorum. Beni tekrar öptüğünde sinirlerim kayboluyor çünkü bu işte çok iyi. Yolculuk başlamadan önce can sıkıcı bir mola gibi davranan erkekler tarafından binlerce kez öpüldüm. Josh sanki yolculuk tam buradaymış gibi öpüyor, sanki bu tek başına yeterliymiş gibi.

Sanki sıcak havadan yapılmışım ve başka hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum. Sanki ellerinin ağırlığı olmasa tamamen uçup gidecekmişim ya da ayaklarının dibinde bir su birikintisi içinde eriyecekmişim gibi.

Elleri ipek atlete doğru kayıyor ve altından geçerek tenimin üzerinde geziniyor, nasırlı başparmakları göğüs kafesimi, göğüslerimin altını sıyrıyor. Sadece başparmağının hafif bir fırçası ama her yerde hissediyorum.

Hiçbir erkek göğüslerime dokunarak beni nefessiz bırakmamıştı, ama daha önce tam olarak bu şekilde baştan çıkarıldığımdan da emin değilim. Sanki değerli ve kırılgan bir şeymişim, tadına varılması gereken bir şeymişim gibi.

"İyi misin?" diye soruyor. Şimdi çelik gibi sert, aramıza sıkışmış, bana doğru bastırıyor.

"İyi bir soluktu," diye cevap veriyorum nefes nefese.

Parmakları sırtıma doğru kayıyor ve straplez sütyenimi çözüyor, gömleğin altından pratik bir kolaylıkla çıkarıyor.

Başını aşağıya bakacak kadar geriye çekiyor. Meme uçlarım artık ipeğin sınırlarını agresif bir şekilde zorluyor, aldığım her nefeste pürüzsüz kumaşa sürtünüyor.

Başını sallıyor. "O lanet yolculukta bana işkence ettin." Tankın üzerinden avucunu bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor, sonra başparmağıyla fırçalayıp işaret parmağıyla hafifçe vuruyor. Dokunuşuna doğru eğiliyorum ve kalçalarım ona doğru geriliyor. Her yerimde hissediyorum. "Bakmamak için çok uğraştım," diye inliyor. Meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına almak için eğiliyor, tank ve hepsi. Beni soymayı reddetmesinde, artık ıslak olan ipeğin hassas tenime verdiği histe garip bir şekilde erotik bir şey var.

Bacaklarım beline dolanıyor, onu daha yakına çekmeye çalışıyorum. Sürtünme için çaresizce kalçalarımı sallıyorum. İçime girmesi on saniye sürerse, bu on saniye çok uzun olacak. Şortunun düğmesine uzanıyorum.

Ağzı hala göğsümde. Kaşlarını kaldırıp elimi tutuyor. "Acelen mi var?"

"Hazırım," diyorum ona normalde kullanabileceğim çok daha kaba kelimeler yerine. Neden birdenbire bu kadar çekingen olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Belki de bugün *Drew Wilson* olmak istemediğim içindir. Utanmadan seks hakkında şarkı söyleyen küstah bir pop yıldızı olmak istemiyorum. Josh'la sadece ben olmak istiyorum, gerçek ben. Ve o kişi belirsiz ve hatta tüm bu olanlardan biraz korkuyor.

Eli kalçamdan yukarı kayıyor ve bacaklarımın arasına bastırıyor. Tangamın sıırıslıkla olduğunu fark ettiği anda bunu yüzünde görüyorum. Sanki bir elektrik

şarj et.

"Demek öylesin," diyor elini çekerek. Beni kaldırıyor ve yatak odasına doğru ilerlemeye başlıyoruz. "Ama bunu çok uzun zamandır düşünüyordum ve tadını çıkarmak istiyorum."

Homurdanıyorum, bacaklarımı beline doluyorum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyor. "Bir hafta öncesine kadar benden hoşlanmıyordun bile."

"Yanlış," diyor beni yatağa yatırırken. "Senden hoşlanmasaydım bile *bunun* için sahip olduğum her şeyden vazgeçerdim."

"Herhangi bir şeye sahip olsaydınız bu daha gurur verici olurdu."

Gülüyor, sonunda tankımı çıkarmak için bacaklarımın arasına diz çöküyor, gözleri açıkta kalan tenimde geziniyor. Hiç kimsenin beni şu anki gibi gözlemlediğini görmemiştim, sanki kimsenin gerçek olduğunu düşünmediği kayıp bir esermişim gibi.

"Burada kendimi biraz çıplak hissediyorum," diyorum ona. "Ve eğer bunu lanet şarkı hakkında bir şakaya dönüştürürsen, seni öldürürüm. Muhtemelen seni öldürürüm ve sonra cesedinle seks yaparım, eğer anatomik olarak mümkünse, ama öldüğün kısım kesin."

Kısık bir kahkaha atıyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor, işi bitince de arkasına atıyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

Tek yapabildiğim onaylarcasına başımı sallamak, gözlerim onun mükemmel göğsüne yapışmış. Onu birçok kez tişörtsüz görmüştüm elbette. Ama hiç bu şekilde... hiç bu kadar üstümde, bu kadar büyük, bu kadar... benim değil. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Ona asla doyamayacağım. "Buraya gel," diyorum, uzanarak. Çıplak göğsü benimkine bastırıyor. Ten tene. Bu his baş döndürücü ve sarhoş edici. Keşke onu sonsuza dek böyle tutabilseydim, ama muhtemelen bu sadece yapamadığım için oluyor. Onu güvenli kılan da bu.

Eli sonunda külotumun içine kayarken ağzı boynuma doğru hareket ediyor. İçimden kaçan iniltiyi tutamıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor, güçlü parmakları içimde ve üzerimde kayıyor ve bilinçli düşünmeyi zorlaştırıyor. Külotumu kalçalarımın altına çekiyor ve ben de ona uzanırken tekmeleyerek çıkarıyorum. Şortunun düğmesi kolayca açılıyor ve boxer'ını bir zamanlar gördüğüm dövmeyle görecektense kadar aşağı kaydırıyorum - bu garip yıldızın içinde bir direğe tırmanan bir yılan.

"Burada ne olduğunu merak ettim," diyorum ona, sesim arzuyla boğuklaşarak.

Parmaklarıma bakıyor, parmaklarıma bastırıyor. Sanki bu kadar temas bile çok fazlaymış gibi burun delikleri şişiyor. "Bu Yaşam Yıldızı," diyor.

"Acil tıbbın sembolü. Bir iddiayı kaybettim ve arkadaşlarım bunu seçti."

İyi seçim yapmışlar. "Keşfetmeye devam edersem ne bulacağım?" Soruyorum ve elim boxer'ının içine doğru ilerliyor, ta ki onu kavrayana kadar, elimde sıcak ve sert.

Bir an duraksıyor, göz kapakları titreyerek kapanıyor. "Kahretsin," diye inliyor elim onu sararken. "Drew... gerçekten uzun zaman oldu." Sesi boğuluyormuş gibi geliyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum. "O zaman birden fazla kez gidebileceksin."

Avuç içim üzerinde kayarken acı dolu bir kahkaha atıyor. Elimde kalın, uzun ve pürüzsüz, onu dibinden ucuna kadar okşuyorum. Beni durdurmak için elini bileğime doluyor. "Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

Geri çekilip şilteden inerken ona olan hakimiyetimi kaybediyorum. Şortunu ve boxer'ını çıkarıyor, sonra cüzdanından bir prezervatif çıkarıyor. Prezervatifi takmak için bacaklarımın arasına diz çöktüğünde yatak altına çöküyor. Onu bacaklarımın arasında görünce ateşim yükseliyor, biraz da sersemliyorum. *Her yeri mükemmel.*

Ve şu anda bacaklarım açıkta olduğu için bana bakışı -aç, vahşi- kendimi savunmasız değil, seksi ve güçlü hissettiriyor.

Eğilip karnıma, sonra göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor ve üstümde durup bacaklarımın arasına bastırıyor, sanki bu önemliymiş gibi ciddiyetle yüzümü izliyor. Neredeyse çok samimi hissettiriyor. İçime girmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum.

"Yapma," diyor. "Tam olarak kiminle birlikte olduğunu görmeni istiyorum."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum ve o da içeri itiyor. Yavaşça. Tamamen içime girene kadar devam ederken her santimini hissediyorum - o kadar kalın ve mükemmel ki zevk beni boğuyor. Gözlerim kapanmak istiyor ama kapanmadığı için memnunum çünkü bu onun tepkisini de görebileceğim anlamına geliyor: uzun kirpikleri bir anlığına dalıyor, yolun geri kalanında kayarken yumuşak, duyulmayan "*Tanrım*" diye mırıldanıyor.

Geri çekilirken dişlerinin arasından hava emişini ve nihayet beni tekrar doldururken kendi gözlerinin kapanışını izliyorum. Sonra ağzı boynuma iniyor, tenime bastırıyor. "Şimdi bakmayan sensin," diyorum nefessiz bir şekilde çekilirken.

"Kiminle birlikte olduğumdan bir an bile şüphe etmedim," diye yanıtlıyor.

Ah. Buna bayıldım. Bunun doğru olduğunu bilmeyi seviyorum, en başta itiraf etmemeyi tercih edeceği bir şey gibi g e l m e s i n i seviyorum.

Bunu beni etkilemek için değil, sadece yalan söylemek istemediği için söylüyor.

İkimiz de çok sıkı oturuyoruz. Eğer bu kadar ıslak olmasaydım, *çok* sıkı olurdu, ama onun yerine bu sürtünme *çok* lezzetli.

Merkezimde enfes bir sızı var ve giderek büyüyor. Bütün gece bunu yapmak, her şeyin açığa çıkacağı ana doğru olabildiğince yavaş ilerlemek istiyorum, ama çoktan çok ileri gittim.

Bacaklarımı ona dolayarak kendimi daha da yakınlaştırıyorum ve sanki merkezimdaki o ağrı kendi başına bir hayat kazanmış gibi. "Daha hızlı," diye yalvarıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, çok sert boşalacağım."

Ama o buna uyuyor, geri çekiliyor ve bana çarpıyor. Yıldızlar görüyorum. Tekrar ve tekrar yapıyor, her vuruşta daha hızlı ve daha derin. Ona yapışıyorum, umutsuzca tutunuyorum. Ve sonra artık gözlerimi açık tutamıyorum ve göz kapaklarımın arkasında ışık patlıyor. Boşalıyorum, adını haykırıyorum, başım geriye düşüyor, sadece onun sertçe ittiğini ve saniyeler sonra üstümde titreyerek orada durduğunu belli belirsiz fark ediyorum.

Yanımda düşüyor, prezervatifi çıkarıp bağlarken yüzünü buruşturuyor. Ve sonra beni kendine doğru çekti.

"Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, bana bir saat önce sorsaydınız, beklentilerimi karşılayamayacağınızı söyledim," diyor. "Yine de daha iyiydi."

Ona bakıyorum. "*O kadar* uzun süre istemediğini varsaymak zorundayım," diye cevap veriyorum. "Birkaç hafta önce birincil endişesi nereye kusacağım olan adam hâlâ sensin."

Gülüyor. "Seni ilk gördüğüm gecedен beri istiyorum," diyor. "Geçen yaz, partide."

"O partide benden nefret ediyormuş gibi davrandın."

Ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor. Aynı anda hem pişman hem de özür dileyen bir gülümseme. "Bazen," diyor çarşafı ikimizin üzerine çekerek, "bir şeyden nefret etmek, ona asla sahip olamayacağın için kızgın olduğunu itiraf etmekten daha kolaydır."

Ve bunu söylerken, ikimiz de *neden* asla sahip olamayacağını düşündüğünü hatırlıyoruz. Suçlu hissediyor mu? Çünkü ben hissediyorum, Altı her şeyi yanlış yapmış olsa bile.

"Ailen nerede olduğunu sanıyor?" Ben soruyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Arkadaşlarımla dışarıda olduğumu söyledim," diyor. "Sır saklamaktan nefret ederim ama annem bunu asla öğrenmemeli. O hâlâ

Joel ve benim bir gün yakın olacağımızı düşünüyor. Sanırım daha çok, onlar öldüğünde dayanabileceği birinin olmasını istiyor. Bilseydi yıkılırdı."

Kendimi gülümsemeyle zorluyorum. Söylediklerinin canımı yakması için hiçbir sebep yok. Sanırım bir parçam bunu sır olarak saklamak istemesinin *tamamen* Beth'in iyiliği için olup olmadığını merak ediyor. Tıp fakültesinden arkadaşlarının aradığı türden bir kız değilim.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diyorum ona. "Bir kardeşten diğerine atlamak zaten kamuoyundaki imajıma pek de iyi gelmeyecektir."

Bu gerçekten bir yere varamaz, ama odamdan ayrıldıktan sonra onu muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim şimdi aklıma geliyor. Savaştan zarar görmüş berbat bir ülkede yaşıyor ve ayrılmak gibi bir planı yok ve ayrılmayı planlasa bile aramızda bir şey olması için tanıdığı herkese yalan söylemesi gerekecek.

 n kolunun üzerinde yükseliyor ve saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Drew. Zaten gitmiyor olsaydım... Uzak kalabileceğimden emin değilim."

Zaten gitmiyor olsaydı, bunun olmasına en başta izin verir miydim emin değilim. Ama bu şu an için biraz fazla gerçek ve zaman geçiyor.

Bunun yerine onu kendime doğru çekiyorum ve bunun bitmesi gerektiğini unutmaya çalışıyorum.

JOSH

I Birkaç hafta önce DC'deki bu toplantıyı dört gözle beklediğime inanmak zor. Evet, o zaman bile sıkıcı olacağını biliyordum, politikacılar sanki gerçekten ülkenin durumunu önemsiyorlarmış gibi ciddi görünmeye çalışıyorlardı.

Somalili mülteci kampları beni konuşurken dinleyecek kadar bile umursamazken. Ama sunduğu imkânlar beni heyecanlandırıyordu. Daha fazla fonla, hiç değilse iyi bir sağlık ekibi kuracak kadar güvenliği artırabilirdik.

Ancak şu anda, bu olasılık bile Drew'un Pazartesi sabahı ince bir çarşafın altında çırılçıplak yatağında uzandığı anın yanında sönük kalıyor.

Gitmeden önce onu tekrar görmek istediğimi söylesem ne derdi? Muhtemelen paniklerdi.

Dört gün önce kulübesinden ayrıldığımdan beri birkaç mesajlaştık. Sıradan, komik mesajlar, oysa ben ona her gün her dakika yazmak istiyorum. Ona Pazar gecesini aklımdan çıkaramadığımı ve o geceden *önce ona karşı* takıntılı hissettiğimi ve şimdi onu görmeyi başaramazsam bir daha asla tam bir nefes alamayacakmışım gibi hissettiğimi söylemek istiyorum.

Sabah oturumu sona erer ve ardından Senato yemek salonunda telefonların yasak olduğu ve menünün 1940'tan kalma gibi görüldüğü standart saçmalık öğle yemeği yenir - her yemek et ve sos içerir.

"Bir söylenti duydum," diyor yanımdaki senatör, "kardeşiniz Breaking Milk'te gitar çalıyormuş."

Kafalar kalkıyor ve birden masada ilgi odağı oluyorum.

İç çekiyorum. Aptal kardeşimin büyüleyici olduğu ama açlıktan ölen çocukların ve sakatların durumunun

uygun tıbbi ekipman ilgiyi sürdürmek için çok mu sıkıcı? "Evet," diye cevap veriyorum, rostomu keserken. "Öyle."

"Aman Tanrım," diyor masanın karşısındaki personel. Yirmili yaşlarının sonlarında ve şu ana kadar makul bir insan gibi görünüyordu, gözleri kocaman ve ağzı açık. "Daha yeni Hawaii'deydi. Onunla birlikte miydiniz?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok irkilmiş gibi görüldüğünü hayal ediyorum. "Evet, aile gezisi."

"Drew Wilson'ı tanıyor musun?" diye soruyor ve birden tüm masa dinlemeye başlıyor. Çenem gıcırıyor. Drew'un adının kardeşimin adıyla birlikte anılmasına içerliyorum. Bir an bile böyle bir şey olmamalıydı.

"Tanıştık," diyorum temkinli bir şekilde.

"Nişanlandılar mı?" diye soruyor. "Hawaii'de nişanlandıklarını duydum."

Kahkahalarım o kadar öfkeli ki kimseyi kandıramıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, daha fazlasını söyleyemeden, *onu terk ettiğini ve bir daha asla ona elini süremeyeceğini* söyleyemeden sözümü kesiyorum.

Ama... bu doğru mu? Aynı çevrelerde dolaşıyorlar. Bir partide karşılaşacaklar mı? Artık onunla ilgilenmemesinin tüm nedenlerini unutacak mı? Bir zamanlar ikisinin birlikte olması fikri beni rahatsız ederdi. Şimdi ise yumruğumu duvara vurmak istiyorum.

Ayağa kalkıyorum, peçetemi sandalyenin üzerine koyuyorum ve müsaade istiyorum. Koridora çıktığım anda telefonumu çıkarıyorum. Ne söyleyebileceğimi ya da neyi başarmayı umduğumu bilmiyorum. *Bana Joel'le asla tekrar bir araya gelmeyeceğine yemin et demek kulağa tamamen kıskanç ve psikopatça gelecektir* - ki ben de tam olarak böyle hissediyorum. Mesajlarımı açıyorum ve en son mesaj ondan.

Seni az önce televizyonda gördüm.

Ve tüm aptallığım ve kıskançlığımın ortasında gülümsüyorum. Ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Onunla Los Angeles'ta geçirdiğim bir gecenin bile yetmediğini.

Ben: Seni C-SPAN izleyicisi olarak düşünmemiştim.

Hırslı. Çıplaklığı ne kadar sevdiğimi söylemediğim zamanlarda.

Takım elbise giyiyorsun!

Ben: Bunun için benimle dalga geçeceğini düşünmüştüm.

Cazip geldi ama takım elbise içinde gerçekten iyi görünüyorsun. Bu benim yeni favori kıyafetim. Gerçi ben izlerken çoğunlukla onu çıkardığını hayal ediyordum, TBH

Drew'u bir otel yatağında, kravatımı çekiştirirken beni izlerken, kalçaları genişçe açılırken eteğini yukarı ve yukarı kaydırırken hayal ediyorum. Hay *sikeyim*.

Bana da hayal ettirdin.

Drew: Kendini soyunurken hayal etmek mi? Bu noktada bunun bir yenilik olmayacağını düşünürdüm.

Gülüyorum.

Ben: Sen de oradasın.

Drew: New York'a gelirsen olabilirim.

Birden nefesim kesildi, kalbim küt küt atmaya başladı, testosteron hormonum yeniden ergenliğe girmişim gibi tuhaf bir şekilde yükseldi. Bir kadın için yükümlülüklerimi bir kenara bırakmalı çok uzun zaman olmuştu.

Bu inanılmaz derecede sorumsuzluk olur. Ve eğer bu konuda ciddiye gideceğimi zaten biliyorum.

Yapabilirim, diye cevap veriyorum ve sonra nefesimi tutarak bekliyorum, cevabını ifade ederken o dönen noktaları izliyorum.

Yarımada. Sana Sexy Viking adı altında bir anahtar bırakacağım.
Ben gelene kadar elbiseyi çıkarmayın.

DREW

Talk gösterileri normalde varoluşumun felaketidir - mayınlar ve bataklıklarla dolu engelli parkurlar. Aşk hayatım ve çocukluğumla ilgili tüm soruların etrafından dolaşmayı gerektirirler.

Binlerce yetenekli kadın başaramazken benim nasıl başardığımla ilgili sorular. Kimsenin arkasından kötü konuşamam ve nefret ettiğim kişi ve kurumlara bol bol minnettarmışım gibi davranmak zorundayım: menajerim, ailem, plak şirketim. Yanlış bir adım atarsam saatler içinde haberlerde ve sosyal medyada dolaşmaya başlar.

Bu gece farklıydı. Çünkü işleri berbat etmek olabilecek en kötü şey değildi. Bunun yerine, bir şeyin Josh'u geciktirmesinden ya da beni geciktirip Josh'a geri dönemememe neden olmasından endişeleniyordum. Gösteri sırasında nükleer saldırı altında olsaydık, öncelikli endişem bunun tren tarifeleri üzerindeki etkisi olurdu.

Kendime *umutlanma* diyorum. *Muhtemelen akli başına gelmiştir.*

Ama yine de umutlarım arttı. Mülakatı aceleyle geçiyorum, ev sahibinin parti sonrası davetini dikkatim dağılmış bir şekilde reddediyorum ve neredeyse bekleyen arabaya kadar koşuyorum.

Daha yerime tam oturmadan numarasını çeviriyorum. "Otelde misin?" Talep ediyorum.

"Hayır," diyor, mağdur bir sesle. "Philly yakınlarında raylarda bir şey vardı. Geciktik. Şimdi geliyoruz."

"Otele dönmek için arabadayım. Penn İstasyonu'nda mısınız? Sizi alacağız."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. Arka plandaki gürültü sessizden kaotik ve yankılı bir hale dönüşür. İstasyonda olmalı. "Bir taksi tutabilirim."

Hissettiğim bu garip endişeyi açıklayamıyorum. Gerekecekçe ondan bir dakika bile ayrı kalmak istemediğimi, geceleri Penn İstasyonu'nun dışında dolaşması fikrinden paniğe kapıldığımı, oysa Penn İstasyonu'nun dışına defalarca çıkmış olmama rağmen bir kez bile endişelenmediğimi açıklayamıyorum. Beni Waikiki'de karanlıkta koşmaya giderken gördüğünde de böyle mi hissetmişti? Öyle olması mümkün değil.

"İki dakika içinde orada oluruz," diyorum dikiz aynasından şoförle göz teması kurarak. Başını sallıyor. "Bana konumunuzu gönderin. Ve sakın soyulma."

Gülüyor. "Aynı anda on adamla dövüşebilirim. En az on. Hepsi aynı anda. Tarantino filmleri benim dövüş yeteneklerimin soluk bir taklidi."

"Sen," diye cevap veriyorum, gereksiz yere sinirlenmiş hissederek, "kesinlikle saçmalıyorsun."

Giriş 8th ve 31st adresleri yakınından varıyoruz ve oradaki insan denizine bakıyorum, etrafta dolaşan karanlık şekillerden birinin aniden Josh'a dönüşmesini diliyorum.

İçlerinden biri aniden takım elbisesi ve paltosuyla, omzuna asılı çantasıyla çıkageldiğinde, aniden konfeti ve şampanyadan yapılmışım gibi hissediyorum, hepsi aynı anda içimde köpürüyor ve köpürüyor.

Arka camı açtım. "Hey, koca oğlan. İyi vakit geçirmek ister misin?"

Yüzü orantısız bir sırtışla aydınlanıyor ve arabaya doğru yürüyor, kapıyı açıyor ve kış havası ve sıcak bir ten patlamasıyla yanıma kayıyor.

Şoför düşünceli bir şekilde gizlilik camını kaldırdı. "Hey," diyor, başını bana doğru çeviriyor, buz gibi parmaklarını sıcak parmaklarımın arasından geçiriyor. Dudakları sanki kendini tutamıyormuş gibi sert ve hızlı bir şekilde dudaklarımı yapıyor.

Geri çekildiğinde avucumu çenesine koyuyorum çünkü yüzüne bakmaya devam etmek istiyorum. O da benimkinden başka bir yere bakmak istemiyor gibi görünüyor.

"Beni gördüğüne gerçekten seviniyorsun," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sırf geceyi seninle geçirmek için üç buçuk saat boyunca trende oturdum. Bu gerçekten sürpriz mi?"

Cevabım hem evet hem de hayır. Birlikte koştuğum adamı düşündüğümde, Kalalau Patikası'ndaki çamurlu, hain tırmanış boyunca beni şahin gibi izleyen ve havaalanında beni öpmezsem ölecekmiş gibi öpen adamı düşündüğümde, o zaman hayır.

Ama Joshua Bailey'i düşündüğümde, MD, soğuk, zeki ve korkutucu, senatörlerin önünde zar zor gizlenen bir küçümsemeyle gerçekleri sıralayan, cömert ve özverili ve benim için çok iyi - evet, bu biraz şaşırtıcı.

"Sanırım hayır," diye cevap veriyorum. "Gerçekten iyi oral seks yaparım." Ben bir gülümseme patlatıyorum ama onunki karşılık olarak sessiz kalıyor.

"Bu yüzden burada değilim," diyor gözümü tutarak. Yüz ifadesindeki, ses tonundaki bir şey beni azarlıyor: *Bunu ucuza getirme. Bunu herkesle yaşadığın saçmalıklar gibi gösterme.*

Yutkunuyorum. "Evet, biliyorum. Özür dilerim."

İşaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. Dudakları benimkilerden bir kez ayrılıyor, sonra tekrar yapışıyor, nefes alıp verirken öylece duruyor. "Özür dileme. Önümüzdeki yedi saat içinde bir yerlerde oral seks olmasını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Ondan gizlilik camına doğru bakıyorum. "Ondan bloğun etrafını dolaşmasını isteyebilirim."

Gözleri kapanır. "Sikeyim. Şimdi sertleştim. Tek yapman gereken teklif etmektir ve bu kadar hızlı oldu, Drew." Elim onunkinden ayrılıyor ve kalçasından kasıklarına doğru ilerliyor. Yalan söylemiyordu. Çok güzel, uzun ve sert. Elim çekmeden önce onu bir kez sıkmayı başarıyorum.

"Burada olmaz," diyor dişlerini sıkarak.

"Hayır mı?" Ben soruyorum.

"Bunu yapmanı içeren oldukça spesifik bir fantezim var ve muhtemelen gerçekleştiğinde soyunmak isteyeceksin."

Joshua Bailey'nin benimle ilgili özel, iğrenç fantezileri var. Karnımdaki kaslar o kadar sert sıkılıyor ki acıyor.

OTEL ODASINDA, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni kendine doğru çekiyor. Paltolarımızı silkiyoruz ve ben topuklarımı tekmelerken elleri kalçalarımaya kayıyor.

Kemerini çekiştiriyorum ve sonra kendimi durduruyorum. "Bekle," diye emrediyorum, sonra yatağa gidip yastıklara yaslanıyorum. "Şimdi soyun."

Sırıttıyor ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde ceketini çıkarıyor, gözleri üzerimde. Düğmeli bluzu cam gibi pürüzsüz, göğsünün kıvrımlarına uyum sağlıyor. Kaşlarını kaldırıyor. "İyi miyiz?"

Gülüyorum. "Tabii ki hayır. Şimdi gömlek."

Ağzının kenarları yukarı kalkıyor. "Kendimi nesneleştirilmiş hissediyorum," diyor ve düğmeleri hızla ilikliyor.

Gömleği açıldı. Kemerini çekiştiriyor, talimat vermeden tokasını çözüyor ve düzgünce ütülenmiş pantolonunun fermuarını indiriyor, tüm bu süre boyunca yüzündeki o yavaş gülümsemeyle beni izliyor.

Gömlek çırpınarak yere düşüyor. Pantolon da onu takip ediyor. Boxerında başımı döndüren bir şişkinlik var.

"Şimdi-" Ben başlıyorum, o başını sallıyor.

"Sıra bende, Drew," diyor yatağa doğru yürürken. "Elbiseyi yukarı çek."

Bu kısa bir elbise. Çok az çekiştirmek gerekiyor. Sorulmadan külotu çıkarıyorum ve bacaklarımı açıyorum. Göz kapakları bir an için kapanıyor ve sonra yatağın kenarına diz çöküyor. Dudakları sol kalçama gidiyor ve yukarı doğru ilerlemeye başlıyor.

"I-" Ben başlıyorum.

"Şşşt," diyor. Dili merkezimin üzerinde geziniyor. "Yetkili olduğun zaman şimdilik sona erdi." Ağzı üzerime kapanıyor. Ellerim yanlarımdaki yatak çarşaflarını yumrukluyor ve tek yapabildiğim canımı kurtarmak için tutunmak oluyor.

Gecenin bir yarısı ve ben başım göğsünde, eli kalçamda yatıyorum; tıpkı kamp yaparken yaptığımız gibi, ama *çıplak*. Onun da benim de biraz uyumamız gerekiyor ama buraya kadar. Onu son kez görüyorum. "Haftanın geri kalanı nasıl geçiyor?" diye soruyor.

Onun için listeledim - burada daha fazla röportaj, Londra'da iki günlük bir basın gezisi, geldiğim anda başlayan bir hayır işi, bir performans, Paris'te röportajlar, başka bir hayır işi, daha fazla röportaj, tek bir gece izin ve sonra tur planlandığı gibi devam ediyor.

Elini sırtımda gezdiriyor. "Bu çok fazla." Kaşları endişelendiğinde olduğu gibi birbirine yaklaşıyor. Kalbim biraz eriyor.

Gülümsüyorum. "Hawaii'de iki hafta geçirdim, yani yeterince *kendime zaman* ayırmadığımı iddia etmek zor."

"Bunu tartışmak zorunda mısın? Uçakta uyumadıysan bütün gün Londra'da nasıl çalışacaksın?"

Ona bakıyorum. Gerçeklerden hoşlanmayacağını zaten biliyorum. Gözlerimi açık tutamadığımda Davis'in kokain ya da işe yarayabilecek başka bir şey bulup beni destekleyeceği gerçeğinden dolayı bana *tepeden* bakacağını. Bu tür şeylerin çoğunu *Weekend at Bernie's* filmindeki ceset gibi *atlatıyorum*, giyinip kuşanıyorum ve bir başkası uzuvlarımı hareket ettirirken etrafta dolanıyorum. Onun yalan söylemediğim tek kişi olmasını istiyorum, gerçek çirkin olsa bile, ama şu anda tam olarak hazır olmadığımı fark ediyorum.

"Ben hallederim," diye cevap veriyorum.

"Neden buna mecbur olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye karşı çıkıyor. "Davis denen adam hakkında tek bir kelime bile etmedin, bu da onu etrafında olmasını isteyeceğin biri gibi gösteriyor."

Omuz silkiyorum. "Beni ben yapan Davis'tir. Eğer o olmasaydı, hala bir barda gitar çalıyor, arkadaşlarımin evinde uyuyor olurum."

"Görünüşe bakılırsa, öyle olsaydın daha mutlu olurdu."

Buraya kadar gelmemiş olsaydım belki olurum ama şimdi geri dönmek büyük bir başarısızlık olurdu. "Araba kullanırken yanlış bir dönüş yaptığınızda yoldan çıkmanın bir yolu olmaması gibi bir şey," diye açıklıyorum. "Yoldan çıkmak için fırsat kolluyorum ama o fırsat hiç gelmiyor. Tıpkı kamptaki sen gibi. Burada da aynı faydayı sağlayabilirsin, biliyorsun. Dün çok ikna ediciydin. Zerre kadar faydalı bilgim olsaydı, yardım etmek için kaydolurdum."

Loş ışıktaki bana bir gamze gösteriyor. "Bence önyargılı olabilirsin," diyor ve çakıllı sesinde o kadar tatlı bir şey var ki haklı olduğundan şüphe etmiyorum. Sadece sesine bakarak istediği her yere giderdim. O gamze için iki kere giderdim.

"Denemeden asla bilemezsin," diyorum. "Şuna ne dersin? Sen hayat kurtaran işini bırak, ben de akustik gitarla hayranlarımin hoşuna gitmeyecek bir şarkı kaydedeyim."

Gülüyor. "Evet, bu kulağa adil geliyor."

Onun fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum ve değiştirsem bile bir çift olamayacaktık.

Hiçbir şey değişmeyecek. Ve bu beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattı.

JOSH

I Annemi onkoloğa götüren benim. Yıllarını Joel ve bana *onur* ve *erkek olmak* hakkında saçmalayarak geçiren babam
-İşle ve menajeri olan kadınla yatmakla çok meşgul.

Pratik.

Olabildiğince uzağa taşındım ve babamdan en uzak şey oldum - bu benim ona sessizce *siktir çekmemdi*. Ve şimdi annem ölüyor ve boku yiyen benim. Ondan binlerce kilometre uzakta olacak ve yardım edemeyecek olan benim.

Eve dönene kadar doğrulamak için bekledim ama zaten biliyordum. Honolulu havaalanına adım attığım ve gözlerindeki o umutsuz bakışı gördüğüm anda anlamıştım. *Bu son tatili sizinle geçirmeme izin verin* diyordu. *Bırakın rol yapayım*.

Biz de rol yaptık. Şimdi gerçeklerle yüzleşmek için buradayız.

Onkolog geliyor. Karaciğerinin hastalıklı kısımlarını kesmek ve onu deneysel bir çalışmaya sokmak istiyor. Hepsine evet diyor. Öleceğini biliyor ama ölmeden önce hepimizi düzeltmek için biraz daha zaman istiyor.

Bir kez daha, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şeye inanmasına izin verdim. Eve dönerken ona "Biraz daha izin alabildim," dedim. "İzin alabilirim.

limanı taktırmak için seni alacağım."

Elimi sıktı. "Keşke biraz daha eğlenceli bir şeyler yapıyor olsaydık ama yine de teşekkür ederim."

Çenem gıcırıyor. Kalamamaktan nefret ediyorum.

"Drew'dan haber aldın mı?" diye sorar aniden.

Dilim yanağımı dürtüyor. New York'tan beri Drew ve ben günde yüz kere mesajlaşıyoruz. Sanki o an şişenin mantarını çıkardığımız andı ve bir daha nasıl geri dönebileceğini anlamıyorum. Onu düşünerek uyanıyorum, onu düşünerek koşuyorum, onu düşünerek yemek yiyorum, onu düşünerek otuzbir çekiyorum.

Daha önce hiç böyle bir takıntı yaşamamıştım. Ve bu sadece seks değil, Tanrı biliyor ya bir röportajdan görüntülü aradığında, banyodan fısıldadığında ve mümkün olan en ince atleti giydiğinde, bunlar ön plana çıkan düşünceler.

Gününün nasıl geçtiğini bilmek istiyorum, sahneye çıkma düşüncesinde neden bu kadar sıkıntılı görüldüğünü bilmek istiyorum. Neden her birlikte olduğumuzda uykusunda sayıları tekrarladığını duyduğumu bilmek istiyorum. Kalbine ulaşana kadar onu katman katman soymak ve iyi durumda olduğundan emin olduktan sonra her şeyi tekrar bir araya getirmek istiyorum.

"Drew," diye tekrarlıyorum, anneme boş boş bakmak için elimden geleni yapıyorum. "Neden ondan haber almış olabilirim ki?"

"Yolculuğun sonunda ikiniz çok iyi anlaştınız. Ben sadece düşündüm ki..." Duruyor, omuz silkiyor ve bir an için bir erteleme umduğunu fark ediyorum.

İkiniz arasında bir şeyler olabilir diye düşündüm, diyebilir. Belki Joel'le çıkmasaydı, ikiniz... bilirsiniz işte.

Annem onun yerine, "Sana güvenebileceğini umuyordum," diyor. "Hâlâ Joel'le tekrar bir araya geleceklerini düşünüyorum. Senin hiç sahip olmadığın kız kardeşin gibi olabilir."

Ellerim direksiyonu kavradı. "Anne, seni temin ederim ki böyle bir şey olmayacak."

Annem için neredeyse her şeyi yaparım ama bunu ona vermeyeceğim. Veremem işte.

DREW

I Londra'ya uykusuz geldim. Eve döndüğümde gece yarısıydı ama burada kasvetli gri bir sabah ve iş çıkış saati ve kendimi önümdeki günle yüzleşmeye hazır hissetmiyorum.

Tamamen uykusuzluktan değil. Dün Josh bana Beth'in kanser olduğunu söyledi.

geri döndüğünü ve durumunun iyi görünmediğini söyledi ki bu doktorların *kesinlikle ölümcül dediği bir şey*. Beth'in istemediği şeyleri yapma konusundaki kararlılığını, Altı geldiğinde gözyaşlarını ve oğullarının eşleştiğini görme konusundaki takıntısını hatırlayarak kafamda yolculuğu gözden geçirmeden duramıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor ama onun özverisi her şeyi daha da acıtıyor. Herkesin kendini düşündüğü bir zamanda, Beth oğullarını düşünüyordu ve bana verecek kadar sevgisi kalmıştı.

Çantamdan güneş gözlüğü çıkarıp takıyorum ve şoför görmeden gözyaşlarımı gizlice silmek için elimden geleni yapıyorum.

Josh annesinin, Joel'le hâlâ birbirlerine yaslanabileceklerini bilerek güven içinde ölmesini istiyor. Ben de bunu ona vermek istiyorum ama garip olan şu ki Josh hakkında konuşmak istediğim kişi Beth. Beni televizyonda gördüğünü söylemek, bana şans dilemek ya da köpeklerinin fotoğraflarını göndermek için mesaj attığında

-Her şeyden çok *Josh için deli olduğumu* söylemek istiyorum. *Bence o tanıdığım en iyi adam ve sen onunla çok iyi bir iş çıkardın.*

Başka bir hayatta, açıklanamaz bir şekilde, sanırım çok heyecanlanırdı.

Araba Mandarin Oriental'in önüne yanaştığında gözlerimi kuruluyor ve kendimi çelikleştiriyorum. Davis ve Ashleigh içeri girdiğimde gördüğüm ilk insanlar. Sonuncu olmalarını tercih ederdim.

"Sana bir renk uzmanıyla randevu ayarladım," diyor. "O senin odanda."

Ona göz kırpıyorum. Bir yanım her zaman yaptığım gibi kabul etmeye hazır, ama daha yeni bir yanım sen *kim olduğunu sanıyorsun* diye bağıyor. Beth'le ilgili haberler her şeyi biraz daha perspektifli hale getiriyor. Davis'in öfkesinden daha zor şeyler olduğunu hatırlatıyor.

"O zaman ona gitmesini söyleyebilirsin," diye cevap veriyorum.

Çenesi öfkeyle kilitlendi ve açıkça beni tehdit etmek için can atıyor, ancak saç rengim sözleşmemizde yok. Yine de bana bunu ödetmenin bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok.

Eğer tutarlı değilse, o hiçbir şeydir. Saçımın doğal renginde olmasını istemek gibi büyük bir günah işlediğim için Davis beni cezalandırıyor. Ekstra röportajlar, ekstra buluşma ve selamlaşmalar sıkıştırıyor. Başımı yastığa ancak sabahın ikisinde koyabiliyorum ve sabahın beşinde, beni daha fazlasına hazırlamak için kapımı çalan saç ve gardırobu var.

Üçüncü gün Paris'e vardığımızda, o kadar bitkinim ki sarhoş gibi görünüyorum ve öyle de davranıyorum, cevaplarımda tökezliyorum.

"Kendi albümünün adını bile bilmezken, kim senin uyuşturucu *kullanmadığını* düşünebilir ki?" diye tersliyor Davis. Küçük gümüş bir şişe çıkarıp elime tutuşturuyor. "Banyoda bir sıra yap ve kendini topla."

Gözlerim sımsıkı yumuluyor, o kadar sinirli ve umutsuzum ki gözyaşlarımın eşiğindeyim. Tüm hayatım Davis'in yarattığı ve sonra da sorunlu yollarla düzelttiği sorunlardan oluşan sonsuz bir döngü gibi görünüyor.

Ama çizgiyi yapıyorum çünkü şu anda bir çözüme ihtiyacım var ve o gece sahneye çıkmadan önce daha fazlasını yapıyorum çünkü -her zaman olduğu gibi- hiçbir şey bir araya gelmiş gibi görünmekten daha önemli değil.

O kadar yorgunum ki hangi şehirde olduğumu unuttum. "Teşekkür ederim..." Setimin sonunda bağıyorum. Neredeyse *Berlin* diyecektim ama bu bana yanlış geliyor, bu yüzden kelimeleri havada bırakıp bir şekilde kendimi sahne arkasına atıyorum.

Ekip üyelerinin ve bekleyen hayranların yanından geçip Ashleigh'i peşime takarak soyunma odama gidiyorum. Bugünlerde bir asistandan çok bir *bakıcı* gibi hissediyor ama benimkinden bir börek aldığı sürece

Champs-Élysées'deki en sevdiği yer - gün boyu ondan istediğim tek şey - iyiyiz.

Akşam yemeğini kaçırdım, öğle yemeğini kaçırdım ve sabahın erken saatlerinden beri hiç ara vermeden koşuyorum, ancak bu ayakkabıları ayağımdan çıkarabilirsem ve ağzıma biraz çörek koyabilirsem, bitiş çizgisine ulaşacağım.

Sahne arkasındaki odaya giriyorum, uzak duvardaki uzun siyah deri koltuğa çökmeye hazırım ama masanın üzerinde bekleyen bir şişe suyu görünce duruyorum.

"Brioche'um nerede?" Topuklarımdan birini çözerek soruyorum.

"Ah," diyor göz göze gelemeden, "Davis sana getirmememi söyledi."

Çok küçük bir şey ama gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyorum. "Nedenini söyledi mi?" Dişlerimin arasından soruyorum. Kendimi zor tutuyorum.

"Hawaii'de kilo aldığını düşünüyor," diyor. "Bunu atlatana kadar hamur işi yok, şeker yok." Sözleri tereddütlü, ama burada kimin yetkili olduğu ve benim olmadığım açık.

Öfke içimi yakıyor. Çenemi sıkarak dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ama gözlerimi sıkıp onları geri itiyorum. Artık şaşırmamam gerekiyor ama şaşıyorum. Hayatımla ilgili kendi başıma karar vermeme izin verilen hiçbir şey yok mu gerçekten?

Diğer topuğumu da çıkarıp kanepeye çöküyorum, yüzümü ellerime bastırıp kendimi tutmaya çalışıyorum. Sadece yorgun olduğumu biliyorum ve yorgunluk her şeyi olduğundan daha kötü gösteriyor. Ama bu gece kendimi toparlayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Ashleigh odanın etrafındaki eşyaları topluyor. Hâlâ oturuyor olmama şaşırmış gibi bana bakıyor. "Parti için hazır mısın?" diye soruyor. "Araba dışarıda."

"Kimse parti hakkında bir şey söylemedi."

İç çekiyor. Muhtemelen daha önce dinlemeyecek kadar dikkatsiz olduğumu düşünüyor ve haklı da olabilir. "LVP'de yüksek mevkide biri atıyor," diyor. "Bu büyük bir olay."

Her zaman büyük bir olay olması dışında. Ve benden gülümsemem, poz vermem ve *her* gece olduğu gibi saatlerce uyanık kalmaya çalışmam beklenecek. Benden bu kadar. Ve şu anda dünyada konuşmak istediğim tek bir kişi var.

Telefonumu açıyorum.

Konuşabiliyor musun? Müsait misin? Josh'a mesaj atarım.

Josh: Senin için, kesinlikle.

Bana on dakika ver.

Belki ona biraz baskı yapıyorum ama ne kadar zararı olabilir ki? Bir gün içinde Somali'ye gidiyor. Birdenbire bundan daha fazlası olabileceğine karar verecek değilim.

Ashleigh'e dönüyorum. "Bir dakika içinde ön tarafta buluşalım."

"Gerçekten gitmemiz gerek-" diye söze başladı ve sonra yüzümdeki ifadeyi görüp omuz silkti. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Telefonumu ve çantamı alıp önce yürümeye, sonra da diğer yöne doğru koşmaya başlamadan önce ona otuz saniyelik bir avans veriyorum.

Elimde topuklu ayakkabılarımla arkadan çıkıyorum, caddeyi koşarak geçiyorum ve bir taksiye atlıyorum. On dakika sonra otel odama girip onun numarasını çeviriyorum.

Sesi, sessiz nefes veriş, içinde saatlerce ıslanabileceğim ılık bir banyo gibi. Hattın diğer ucundan gelen nefes sesinin bile börekle ilgili saçma öfkemin çatlamasına neden olduğunu açıklayamıyorum. Sonunda tuttuğum gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

"İyi misin?" diye soruyor, sanki iyi olmadığımı zaten biliyormuş gibi.

"Evet," diye cevap veriyorum ama sesim üzgün olduğumda çıkan o tiz tınıyı taşıyor.

Ayaklarım sanki denge için tutuyormuş gibi pelüş halıya basıyor. Şimdi buradayım, sonunda yalnızım ve onu neden aradığım hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de aramamalıydım.

"Yorgunsun," diyor. Ses tonu bunu inkar etmenin bir seçenek olmadığını gösteriyor ve zaten yapabileceğimi de sanmıyorum, ona göre değil. Her şey çok fazla gibi geliyor ve ben *her şeyin* ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir hamur işi için cidden bu kadar üzgün olamam. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. Topuklu ayakkabılarımı yere bırakıyorum.

"Ben ağlamam."

"Tabii ki hayır." Gülüyor, ama bu nazık bir gülüş ve nedense bu gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oluyor. "Bana neden *ağlamadığını* söyle."

Yutkunuyorum ve arkamdaki kapının kilidini çeviriyorum. "Bilmiyorum. Sadece yorgunum. Bugün durmaksızın çalıştım, sonra da gösteri yapmam gerekti ve ben... yapmak istemedim."

"Tamam," diyor. "Ama bu senin için her gün böyle. Bu sefer neden *ağlamıyorsun*?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Lanet bir börek için ağlıyorum. Burada Brioche Dorée diye bir yer var, pastanelerin 7-Eleven'ı gibi." Bir börek için ağlamam çok aptalca. Başıma gelen onca şeyden sonra bunun bir önemi

bile olmamalıydı. Ama bu beni deli ediyor.

"Asistanıma benim için bir tane almasını söyledim ve Davis ona almamasını çünkü Hawaii'de kilo aldığımı söyledi ve-"

"Öyle mi dedi?" Josh sorar. Öfkesi telefon hattını bir bıçak gibi kesiyor. "Bana bunu senin kılona ilgili söylemediğini söyle. Aman Tanrım."

Onun öfkesi beni daha çok ağlatıyor çünkü bu durumda olmamın ne kadar delice olduğunu görüyorum. Tüm bu durumun gelişmesine izin verdiğim için ne kadar berbat durumda olmalıyım? Josh olmadan çok yalnızım. Hawaii seyahatine kadar kendimi bu kadar yalnız hissettiğimi bilmiyordum ve şimdi bunu hissetmeyi durduramıyorum.

"Hiç uyumadım," diyorum ona. "Davis bugün beni uyanık tutmak için sürekli kokain verdi ve ben-"

"Uçağa bin," diye fısıldıyor. "Sadece geri dön."

Ben de seninle ilgileneneğim. Bunu yüksek sesle söylemiyor ama ben yine de duyuyorum. "Nereye geri döneceğim?" diye soruyorum. "Bir evim bile yok."

"Bana gel."

"Yapamam," diye fısıldıyorum. "Yapabilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin ama yapamam. Yarın bir basın toplantısı daha var, yarın akşam da bir hayır işi var, sonra da Berlin'e gideceğim. Ve sen zaten gidiyorsun."

İç çekiyor. "Şimdi neredesin?"

"Otel odamda," diyorum ona. "Ve bir partide olmam gerekiyordu ve Davis yarın bu konuda tam bir pislik olacak ve beni cezalandırmak için hayatımı çok daha zor hale getirecek."

"Soyun. Beni telefonda tut."

Gözyaşlarımdan gülüyorum. "Bu iş beklenmedik bir hal alıyor."

"Telefon seksi yapmak için yorgunluğundan faydalanmayacağım, söz veriyorum. Soyun ve yatağa gir."

Makyajım hâlâ duruyor ve saçlarım kafamda gomalak bir kask gibi ama çok yorgunum ve... siktir et. Her ne önerecekse onun için buradayım, makyajın ve saçın canı cehenneme. Elbisenin fermuarını açıyorum ve çıkarınca rahat bir nefes alıyorum. Saatlerdir göğüs kafesime saplanan askısız sütyen de sessizce onu takip ediyor.

"Beni hoparlöre ver," dedi, "ve ışıkları söndür."

Halı kaplı zeminde ilerliyorum, ilerlerken ışıkları söndürüyorum ve sonunda yatağa tırmanıyorum. Hayatımda hissettiğim en yumuşak çarşaflar bunlar.

"Aman Tanrım, ne kadar rahat bir yatak Josh. Keşke burada olsaydın." "Keşke ben de olsaydım," diyor.

Karanlıkta imalı bir şekilde gülümsüyorum. "Sen olsan ne yapardın?"

"Hâlâ ağladığını düşünürsek, özellikle heyecan verici bir şey yapmazdım," diyor sessiz bir kahkaha atarak. "Seninle birlikte uzanırdım, sırtını göğsüme çekerdim, kollarımı sana sarardım ve sen uyuyana kadar öyle kalırdım."

Benden başka onun ne kadar tatlı olduğunu bilen var mı? O huysuz dış görünüşünün altında ne kadar iyilik yatıyor? Telefonu yastığımın üzerine koyup yüzümü ona dönüyorum, sanki yanımda o varmış gibi.

"Kesinlikle ereksiyon olursun," diye cevap veriyorum.

"Çıplağım." "Gerekirse bunu önlemek için ampütasyon yapmayı düşünürdüm."

Sırıtiyorum. "Her zaman yanında çıplak olduğumda ampütasyonları düşünecek bir erkek istemişimdir."

"O zaman görünüşe göre ben senin prensinim," diyor küçük bir kahkaha daha atarak. "Tamam. Yatakta mısın? Işıklar kapalı mı? Gözlerini kapat."

Sesi ve bu yumuşak yatak beni uyutuyor ama henüz gitmeye hazır değilim. Onu daha yeni yakalamışım gibi hissediyorum.

"Seninle konuşmayı kesmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Tam burada olacağım, tıpkı orada olacağım gibi."

Kaliforniya'da öğleden sonra. Sanırım Somali'ye gitmek için toparlanıyor ve oraya vardığında aramızdaki her şey bitmiş olacak.

"Keşke Hawaii'de geçirdiğimiz o iki haftayı geri alabilseydik. Keşke daha farklı olsaydı."

"Ben de öyle," diyor, "ama kendi tarzında oldukça mükemmeldi."

Gülümsüyorum. "Kamp gezisi sırasında sırtımdaki Washington Anıtı'nın küçük replikasını mı diyorsun? Benden hoşlandığını fark ettiğim anı mı?"

"Ona küçük demenden hoşlanmıyorum bebeğim."

Gülüyorum ama kalbim bu sevecenlik karşısında ısınıyor. Josh'un bunu hafife aldığından şüpheliyim. Sonra sessizliğe gömülüyorum ve istesem de istemesem de uyku beni ele geçiriyor.

"Seni özledim," diyorum ona. "Keşke burada olsaydın." "Ben de," diye iç geçiriyor. "Tahmin bile edemezsin."

Sabah uyandığımda otel telefonu çalıyor ve cep telefonum kapalı. Acaba çalmasaydı hala hatta olur muydu?

Duş alıyorum, saç ve makyaj için acele ediyorum. Telefonumun şarjı bittiğinde Josh'a teşekkür etmek için mesaj atıyorum ama cevap vermiyor. Şimdiye kadar Somali'ye doğru yola çıkmıştır, yani bu mantıklı, ama bu beni açıkta bırakıyor. Sanki dün gece bir şeyler vermişim, çok fazla şey istemişim, çok fazla eğilmişim gibi.

Kendimi gün boyunca tekrar tekrar dalgın buluyorum. Artık bir yetişkinim, şımartılmış ve aranan biriyim. Ama ne zaman gözlerim kapansa, on bir yaşımdayım, evden gittikçe uzaklaşan bir otobüsteyim ve nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yok.

Akşamki performans nispeten daha kolay. Tanrı'ya şükür birkaç gösteriden biriyim, beş şarkımı söyledim ve sonra bir odaya götürüldüm, orada küçük bir elbiseden sıyrılıp başka bir elbise giydirildim ve bir limuzine bindirildim

-Şehrin üzerine yağın kar tanelerinden saçlarımı korumak için başımın üzerinde bir şemsiye vardı ve lüks bir otelin balo salonundaki bir hayır etkinliğine götürüldüm.

Etkinlik, kokteyl kıyafetleri giymiş varlıklı yetişkinlerle dolu, benimle tanışmak için burada olan ama daha yaşlı ve hayran olma ihtimali düşük insanlar. Ben sadece onları kapıdan içeri sokacak bir cazibeyim, sakallı bir kadının ya da on iki santimlik bir adamın günümüzdeki eşdeğeri, bakmak ve daha sonra tartışmak için iyi para ödeyecekleri şeyim.

Sarıldım, kavradım, tuttum ve çektim. Elbisem çok küçük, topuklu ayakkabılarım çok yüksek. Gülümsüyorum, gülümsüyorum, gülümsüyorum ve tüm bunlar olurken bunun olmasına nasıl izin verdiğimi merak ediyorum. Sadece bu geceye değil, *her şeye*. İnsandan daha değersiz bir şeye dönüştüm ve nedenini bile bilmiyorum. Annemin saygısını kazanmak için mi? Babamı haklı çıkarmak için mi? Eğer amaçlarım bunlarsa, işe yaramadılar. Asla da işe yaramayacaklardı. Bunu şimdiye kadar nasıl göremedim? Tüm bunlara katlanma nedenlerim şimdi çok çocukça ve anlamsız görünüyor. Göğsüm ağrıyor ve durması için onu ovuyorum.

Birbiri ardına fotoğraf imzalıyorum ve aşırı şık giyimli yabancıların kollarını bana dolmasına izin veriyorum ama içim gittikçe daha soğuk hissediyorum.

Josh'u uçaktayken hayal ediyorum. Haki pantolonunu giymiş, dizüstü bilgisayarını karıştırıyor. Çok sıkıcı. Neden bu kadar sıkıcı bir düşünceyle duvardaki saate bakıp mesaj atmasını dilediğimi bilmiyorum.

Ama cevap vermeyecek -çünkü uçakta ama aynı zamanda bu iş bittiği için. Bunu biliyorum ve yine de, bir grup insandan diğerine yönlendirilirken, cevap verip vermediğini görmek için yüzüncü kez telefonumu çıkarıyorum.

O yaptı. Ve tek söylediği, **dışarıdayım.**

Bunu gerçek anlamda algılamaktan neredeyse korkuyorum ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Josh *burada. Benim* için.

İki saniye önce boş ve umutsuzdum, şimdi ise sanki damarlarımda havai fişekler patlıyor, aynı anda hem sıcak hem soğuk, o kadar heyecan verici ki neredeyse acıtacak.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum bana atanan kıza. Gözleri fal taşı gibi açılıyor - belli ki benim bir dakikaya ihtiyacım olması onun programında yok. "Ve kapıda bir arkadaşım var, Josh. Lütfen kapıcıya onu geri göndermesini söyler misin?"

"Hala sizinle tanışmak isteyen bağışılarınız var" diyor.

Tüm bunları kalbimin iyiliğı için yapıyorum, ya da kalbim yerine her neye sahipsem, ve iki saatimi verdim. Tüm bu insanlara ne vaat edildi bilmiyorum ama bunun gerçekten bir sınırı yok mu?

"Bir molaya ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum, daha kararlı bir şekilde, "ve bunu elde edene ve Josh'u görene kadar başka kimseyle görüşmeyeceğim."

"Yani herkese beş dakika içinde döneceğınızı söyleyebilir miyim?" diye soruyor.

"Onlara ne istersen söyleyebilirsin," diye cevap veriyorum. Bundan memnun görünüyor, aslında ne söylediğimin farkında değıl, *onlara ne söylediğın umurunda değıl çünkü şu anda istediğimi yapacağım* ve tüm dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şey Joshua Bailey'i görmek.

Yeşil odaya döneli otuz saniyeden az olmuştu ki kapı alındı ve üzerinde ağır bir palto, saçlarında hala kar erimiş, hayatımda gördüğüm en lezzetli şey gibi görünerek içeri girdi. Bana dokunma arzusuyla titremeye başlamıştım bile. "Buralardaydım," diyor. Bana küçük beyaz bir çanta uzatıyor ve ağızı yukarı doğru kıvrılıyor. "Brioche istediğini duydum."

Bir süre ona baktım, gözyaşlarımı kırptırdım. Bana ılgın hediyeler verildi. Elmaslar ve tasarım elbiseler verildi. Bir keresinde bana bir araba verilmişti. Ama hiçbir şeyi beyaz kâğıt torbadaki bu çörek kadar sevmedim.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolamak için zıplıyorum. Beni memnun bir gülümsemeyle, sessiz bir kahkahayla yakalıyor ve sonra onu öpüyorum. Yüzünü, saçlarını, ulaşabildiğim her yeri.

"Umarım bunlar iyi gözyaşlarıdır," diyerek yanağımdaki bir tanesini fırçalıyor ve ben de başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar tıkanıyorum.

Çenemi kavırıyor ve sonra öpüşüyoruz ve artık ikimiz de gülmüyor ya da ağlamıyoruz. Kapıyı kilitlemek için arkasına uzanıyorum ve ayağı kayıyorum, ceketini açıyorum, dudaklarımın köprücük kemiğini

sıyrmasına izin veriyorum. Üzerinde kot pantolon ve

kalın tabanlı botlar. Bu kombinasyonun bu kadar şehvet uyandırabileceğini hayal bile edemezdin.

Beni daha yakına çekiyor ve bir kez daha ağzımı buluyor, elleri sırtımın alt kısmına giriyor. Kendimi böyle küçük ve güvende hissediyorum, onun kozasına sarılmışım, paltosu üzerimize düşüyor, ereksiyonu elbisemin ince kumaşını delip geçiyor.

"Kapıya vurmaya başlamalarına beş dakika var," diye uyarıyorum onu.

Gülünç derecede büyük elleri kalçalarımı avuçluyor. Onun avuçlarında kendimi küçükçük hissediyorum.

"Bu yeterli bir zaman değil," diyor.

Onu ceketinin yakalarından tekrar kendime doğru çektim. "Buraya beni görmeye gelmene bayıldım."

"Bu bir seçim gibi gelmedi," diyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, çeneme doğru kayıyor. "Uzak kalamadım."

"Beni bekleyebilir misin?" diye sordum. "En fazla bir saat içinde işim biter. Kaba davranırsam daha az."

"Elbette. Ama kabalığı tamamen destekliyorum."

Kot pantolonuna uzanıp kemerini çözüyorum, gömleğinin düğmelerini açıyorum. Onu böyle giyinik, fermuarı parmaklarımın altında yavaşça aşağı kayarken görünce karşı konulmaz buluyorum. "Drew," diyor, sesinde bir uyarı, "siktir. Yapma. Bir dakika içinde buraya biri gelecekse olmaz. Zaten prezervatifim de yok."

Dizlerimin üzerine kayıyor, kot pantolonunu altındaki boxer'la birlikte aşağıya çekiyorum. Ereksiyonu yukarı fırlıyor, şişmiş ve güzel, ağzım için yalvarıyor.

Ki bunu ben sağlıyorum.

"Tanrım," diyor. Sanki canı yanıyormuş gibi başının arkaya düştüğünü görmek için başımı kaldırıyorum ama sadece bir an sonra izlemek için gözlerini tekrar açıyor. Koyu, uyuşturulmuş gözleri yarıda, ağzı hafif aralık, sikini yukarıdan aşağıya doğru tornalamamı izliyor, sonra ağzıma alıp emme işini yapmama izin veriyor.

O kadar ıslağım ki külotum tenime yapışıyor. Önümüzdeki bir saati böyle ağrıyarak nasıl geçireceğimi bilmiyorum.

Gözleri kapanmaya başlar. Başı sarhoş gibi geriye sallanıyor. "Drew. Tanrım. Boşalacağım."

Parmaklarım onu yerinde tutmak için kalçalarına batıyor ve bir nefesle bırakıyor. Bastıramadığı bir iniltiyle vücudu kapıya doğru sarkıyor, kalçaları titriyor. Ayağa kalkıyorum, şık küçük bir hanımefendi gibi ağzımın kenarlarını siliyorum.

Titrek bir kahkaha atarak, "Bu anlaşmanın iyi tarafını ben almışım gibi hissediyorum," diyor.

Elini tutup bacaklarımın arasına, külotumun altına çekiyorum, böylece bana ne yaptığını hissedebiliyor. "Bana börek aldın. Ama bunu telafi edeceksin, söz veriyorum."

Gözlerinde yine o uyuşturulmuş bakış var. Külotumu yana itiyor, en uzun parmağıyla beni mızraklıyor ve tam olarak doğru noktaya bastırıyor.

"Oh," diye fısıldadım.

"Muhtemelen şu anda bunu telafi edebilirim," diyor ve dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı ayırıyor. Yerden bana bakıyor, gözleri kapüşonlu ve aç ve bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey. Yüzünü ayrılmış bacaklarımın arasına gömüyor, dili klitorisime küçük, sert vuruşlar yaparken o aralıksız parmağı içeri ve dışarı kayıyor.

Biri kapıya vuruyor. "Bir dakika!" Bağıriyorum, sesim ne yazık ki boğuk çıkıyor. Kalçama vurarak gülüyor. Normalde tam da gelemeyeceğim türden bir durum bu - odanın hemen dışında insanlar, baskı, kaos. Bunun yerine, her şey etrafımda dönüyor gibi görünüyor ve tenime karşı inleyen görüntüsü tek odak noktam. "Evet, evet, evet," diye dua eder gibi fısıldıyorum ve bir şekilde bunun *daha fazla, daha hızlı, daha sert* anlamına geldiğini biliyor. Saçlarını çekiştirerek uçuyorum, ben de yere düşene kadar dizlerimin bağı çözülüyor ve ikimiz de halının üzerine uzanıp gülüyoruz.

Tekrar sertleşmeye başladı bile. "Şu anda seni ne kadar çok becermek istediğimi bilemezsin," diye fısıldıyor kulağıma.

"Prezervatif yok," diye hatırlatıyorum.

"Bir tane tasarlardım. MacGyver'a dönüşür ve bir ayakkabı bağcığı ile ehliyetimden bir tane yarattırdım."

Gülüyorum. "Kulağa hijyenik geliyor."

Kapı tokmağı sertçe sallanıyor. Bir yumruk kapıya vurur. "Drew, ben Davis," diye bir ses gereksiz yere anons eder. "Sana hemen burada ihtiyacım var. Yerliler huzursuz."

"Müdürünüzle kısa bir konuşma yapmak istiyorum," diyor Josh, burun delikleri alevlenerek.

Gülümsüyorum. Bir yanım onun Davis'e haddini bildirmesini izlemek istese de, bu sadece işleri daha da kötüleştirecek. "Hayır, teşekkür ederim. *Hızlı sözlerinin* nasıl işe yaradığını gördüm. Şu anda başka bir *Gel bunu kıyıda tekrarla, pislik* anına ihtiyacım yok."

Yavaşça ağzı kıvrılıyor ve bana bakıyor, avuç içleri yüzümün iki yanında. Bu önceki gülümsemesinden farklı. Sanki az önce yattığı kız ben değilmişim de taptığı biriymişim gibi. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

Sanırım *aşık olmak böyle bir şey olmalı. Hah.*

Ayağa kalkıyoruz ve Josh elbisemin askılarını düzeltiyor, saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyor.

"Senin görevin, eğer kabul edersen, prezervatif almak," diye fısıldıyorum, kapıya doğru ilerlerken. "Peki Josh? Çok al."

JOSH

S Bana sarılıyor, minik ve yumuşak. "Hey," diyorum.
"Selam," diye yanıtlıyor. Gözleri hâlâ kapalı ama gülümsüyor. Ve sonra gülüyor.

Nedenini sormama bile gerek yok. Dün gece benimle otelinde buluştu ve hemen bir bavul ve gitarını alıp gideceğimizi söyledi. Görünüşe göre, Davis aksi takdirde hemen içeri girecekti, ki bu beni hala kızdırıyor.

Ancak caddenin karşısında başka bir isimle check-in yaptıktan sonra Davis'e bir mesaj bıraktı, o günkü görüşmelerini iptal etti ve o zamandan beri buna gülüyor.

"Davis tam şu anda patlıyor," diyor. "Sanırım beyni tam *anlamıyla* patlıyor olabilir."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Bunu izlemek istediğine dair içimde biraz rahatsız edici bir şüphe var."

Omuzunu silkiyor. "Şaşırmış gibi davranma. Nasıl biri olduğumu biliyorsun."

"Evet," diyorum, onu üzerimde yuvarlayarak. "Yine de bir hatırlatıcıya ihtiyacım olabilir."

GÜN ORTASI IŞIĞI INCE. Pencerelelden, şimdi taze bir kar tabakasıyla kaplı Paris'in çatılarına bakıyoruz. "Burada yaşayabilirim," diyor oda servisi tepsisini iterek.

"Bu otelde mi?" diye sordum. "Tekrar edeyim: Bu, *topraktan geçinmek* sayılmaz."

Gülüyor. "Siktir git. Paris'i kastetmiştim. Barista falan olabilirim belki. Sanırım bunu yapabilirim. Memlekette böyle davrandığım için kovulurdum ama burada tam uyum sağlarım."

Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. "Peki ya ben? Ben ne yapardım?"

Alt dudağına dokunarak düşünüyor. "Sen... hmmm. Mezarıcı olarak çalışıyorsun."

"Mezarıcı mı? Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Dokuzdan beşe düzenli bir iş ve seni formda tutar. Kahve dükkanından eve döndüğümde çok fazla ilgiye ihtiyacım olur. Ayak masajı falan."

"Gitmeden önce işe alım olup olmadığını kontrol edeceğim," diyorum ve sonra pişman oluyorum. Ayrılmaktan bahsettim ve gülümsemesi devam etse de, biraz tırtıklı hale geldiğini hissediyorum. Bu gece uçuyorum. Yapabileceğimin en iyisi buydu ama ikimiz için de yeterli değil.

"Aslında odanın dışına çıkabiliriz, bilirsiniz," diyor. "Eğer sıkı sıkı giyinirsem ve makyaj yapmazsam, kimse bizi rahatsız etmez. Sadece lütfen Louvre'a gitmek istediğini söyleme. Zeki insanlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Gülüyorum, parmağımı göğüs kafesinde gezdiriyorum. "Evet, hatırlıyorum. İstediginde ceza kanunlarını ezbere okuyabilen bir kıza göre, birinin senin zeki olduğunu düşünmesine garip bir şekilde karşısın. Ama endişelenme. Benim başka fikirlerim var."

Eğilip kaburgalarının arasındaki boşluğa bir öpücük konduruyorum.

Mırıldanıyor, bana doğru eğiliyor. "Sanırım fikirlerinin ne olduğunu biliyorum. Sen istersen ben de kalabilirim."

Kendimi onun üstüne bırakıyorum. "Merak etme. Bu seks değil. Açıkçası öyle," diyorum prezervatife uzanırken. "Ama *sadece* o değil."

DREW

I Öğleden sonra kar aniden durdu. "Bu benim planım," diyor Josh, paltomu benim için tutarken. "Yürüyeceğiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece yürüyecek misin?" Ağzı seğiriyor. "Sadece yürü."

Dışarıda dünya garip bir şekilde sessiz ve huzurlu, yollar çoğunlukla Boş. Bir büfeden ucuz eldivenler ve şapkalar alıyoruz ve sonra parmaklarını benimkilerle birleştirip beni kendine çekiyor. Öpüştüğümüzde nefesimiz küçük beyaz bir bulut gibi aramızda geziniyor.

Notre Dame'ın hemen yanından, Seine Nehri'nin tam ortasında yer alan Île Saint-Louis'ye doğru ilerliyoruz. Beni bir kafeye çekiyor ve *chocolat chaud* sipariş ediyoruz - *sıcak çikolata*, ama evden bildiğim içeceğe benzemiyor. Bu kalın, kadifemsi, acı tatlı. Yudumlayacağınız bir şey. Belki sonradan edinilmiş bir tat ama bu tuhaf, sıra dışı günde doğru hissettiriyor.

Bizim için temizlediği bir bankta içkilerimizle oturuyoruz. Güneşin ölmekte olan ışınları Seine Nehri'nin üzerine iniyor, onu turuncu, kıızıl ve altın rengi sıçramalara boyuyor. Kolumu onunkine dayıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Eğer yaklaşan gidişi olmasaydı, şu anda o kadar ağırlıksız olurum ki yerçekiminin beni bu bankta tutacağından şüpheliyim.

"Her zaman böyle özgür hissetmek için her şeyi yapardım," diyorum ona.

Dudakları başımın tepesine bastırıyor. "Yine de bu kadar özgür hissetmek için hiçbir şey yapmana *gerek* yok."

O haklı. Bu gezi bize neredeyse tek kuruşa mal olmadı - barista/mezar kazııcı fantezimde bunu kolayca karşılayabilirdik- ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. I

kesinlikle *daha fazlasına* ihtiyaç duymazdım, ama yanımda olmasaydı dayanacağından şüpheliyim.

"Annemin hiç bu kadar huzurlu bir an yaşadığından emin değilim," diyor bir kolunu omuzlarıma dolayarak. Bana annemin muhtemelen iki, belki de üç yılı kaldığını söylemişti. Saatin tik takları ona ağır geliyor. Onun sahip olamayacağı şeylerle doldurmak istiyor ve bazıları için artık çok geç. "Yaptıysa bile, babamın yaptığı pislikler şimdiye kadar onu lekelemiştir."

"Neden onunla kalıyor?" Ben soruyorum.

"Bizim yüzümüzden," diyor. "Ben ergenlik çağındayken öğrendim ve o noktada onun için zaten eski bir haberdim. Bizim iyiliğimiz için her şey yolundaymış gibi davranmaya hazırdı, böylece büyük ve mutlu bir aile gibi hissedecektik."

Sadece bunun en büyük oğlunu ne kadar zorlayacağını fark etmemişti. Ya da her şeyi kapsayan sevgisi ve buna uygun yaşamak için verdiği mücadele ile şimdi onu ne kadar zorladığını. Yaptığı tek yanlış, tek aldatıcı şey ben olabilirim.

Alacakaranlık çöktüğünde tekrar el ele tutuşup otele doğru yola çıkıyoruz. "Ne kadar vaktin var?" diye soruyorum. Sesim küçük ve çocuksu geliyor. Keşke kalabilseydi. Onunla sadece bir gün daha geçirmek istiyorum. Bu çok küçük bir istek gibi görünüyor ama yine de ikimiz için de imkânsız olduğunu biliyorum.

Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor. "Birkaç saat."

Otele dönerken bir barda durduk. Bize midye ve frites ile iki kadeh kırmızı şarap ısmarlıyor.

"Bütün gün senin Fransızca konuşmanı dinleyebilirim," diyorum ona.

Sırıttıyor. "Dooha'da çalışsaydın, muhtemelen yapardın. O zaman bu kadar heyecan verici görünmeyeceğine söz veriyorum."

"Hemşirenizmişim gibi davranın," diyorum, başımı kaldırıp gözlerimi kapatarak. "Bir şey söyle."

"*Je pense qu'il y a une hémorragie interne.*" Sesi kadife gibi yumuşak. Meme uçlarım dört kat giysinin altında sıklaşıyor.

"Kulağa seksi geliyordu," diyorum ona. "Neydi o?"

"*Sanırım iç kanama var,*" diye cevap veriyor ve ben gülüyorum.

Yemeğimiz geliyor ve aniden acıkmış bir şekilde hızlıca yiyoruz. Bar kalabalıklaştığında daha yarısını bitirmiştik. Ortam kutlama havasında; şehir her gün beklenmedik bir şekilde kapatılmıyor. Her taraftan itilip kakılıyor ve Josh bizi döndürüyor, böylece ben oturuyorum ve o ayakta duruyor, o gülünç omuzlarıyla kalabalığı engelliyor.

Şarabımdan bir yudum alıyorum, sıcak çikolatada yaptığım gibi tadını çıkartıyorum. Bakışları ağızıma düşüyor ve buna karşılık kanım ısınıyor.

"Orada ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Gözleri tekrar ağızıma düşüyor. "Seni şarap içerken izlemek hayatımda gördüğüm en seksi şey," diyor. Burun delikleri sanki beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi biraz açılıyor.

Yutkunuyorum. Şu anda soyunup üzerime gelmesini istiyorum. O iri ellerinin kalçalarını avuçlamasına, şilteden çekip onunla buluşturmasına ihtiyacım var. "Belki de odaya geri dönmeliyiz," diyorum nefes nefese.

Başını sallıyor, hesap ödeniyor ve ikimiz bardan tökezleyerek çıkıyoruz, zarif olamayacak kadar yakın yürüyoruz. Sokakta beni binanın yıkık dökük taş cephesine yaslayıp öpüyor, hava ısırın soğuk, ağız sıcak ve muhtaç. Ona doğru bastırıyorum, ellerim paltosunun altından kayıyor.

"O kadar içinde olmak istiyorum ki, orada olduğumu asla unutmayacaksın," diye fısıldıyor.

Bence *zaten öyle*, onu caddeden aşağı çekiyorsun.

Odaya ulaşıyoruz ve sanki bizi boğuyorlarmış gibi kıyafetlerimizi çıkartıyoruz. Ve sonra yatağın üzerindeyiz, nefis bir şekilde ırılıplağız ve o üzerimde, ağır uzuvlarıyla beni sıkıştırıyor, durmaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi içimde hareket ediyor.

İlk orgazmı benden kolayca çıkartıyor ama sonra bir tane daha istiyor. Karnımda sıkı bir ısı yumağı oluştuğunu hissedebiliyorum, ama onu orada görmek, zirvede titriyor ama beni beklerken itilmeyi reddediyor, sonunda patlatıyor.

Ve sonra bırakıyor; kulağıma umutsuz, boğuk bir çığlık atıyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor.

"Asla unutmayacağım," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Söz veriyorum."

Bundan sonra fazla zamanı yok. Eşyalarını toplarken bana yatakta kalmamı söylüyor, ben de onun odanın diğer ucuna gidişini, boxer'ını giyişini, tişörtünü ekiştirişini izliyorum.

Giyinip eşyalarını topladıktan sonra yatağın kenarına geliyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. Uzun bir süre öylece duruyorlar ve ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim. Bu düşünce bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor ve bu ana tutunmak için umutsuz bir ihtiyaç yaratıyor.

Ancak kapı kapandığında kaybımın tüm ağırlığını hissetmeme izin veriyorum. Göğsüm ağrıyor. Ağlamak istiyorum ama sanki gözyaşlarım orada sıkışmış, yerinden çıkamayacak kadar acı veriyor.

Ertesi gün uyandığımda gözlerimi açacak hiçbir şey yoktu.

Çok yakında -aslında birkaç saat içinde- meydan okumamın bedelini ödemem ve Davis'le yüzleşmem gerekecek. Josh buradayken çok cesurdum, çok neşeliydim çünkü kendime itiraf etmesem de ona yaslanıyordum ve şimdi düşünüyorum. Şimdi, röportajları eklediğim için plak şirketinin üzerime geldiği, Davis'in sözleşmeyi ihlal ettiğimi söylediği ve bunu telafi etmek için tavizler kopardığı zaman: ekstra şovlar, ekstra görünüşler. Beni hangi şehirde olduğumu bilmeyene kadar sürecek ve sahnede bayıltacak çünkü makineyi çalıştırmaktan daha önemli bir şey olduğunu unutmuşum.

O öğleden sonra havaalanına gittim. Turdayken özel uçakla seyahat ediyoruz, teoride bir lüks. Gerçekte ise Davis'in tüm uçuşu bana söylenerek geçireceği anlamına geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ilk kez kendimi bir otobüste yalnız ve korkmuş bir şekilde otururken görmüyorum. Kendimi Île Saint-Louis'de Josh ile oturmuş, gün batımını izlerken ve tamamen özgür hissederken görüyorum.

Josh haklı olmasaydı, bu duygu için iliklerime kadar çalışırdım: Çalışmak zorunda değilim. Doğuştan buna hakkım var. Herkesin mutlu olmaya, huzurlu hissetmeye hakkı vardır. Ve üçüncü albümler tarihinin en başarılı üçüncü albümü bana dün sahip olduğumdan daha fazlasını vermeyecek.

Belki de sonunda bu özel yolculuktan kurtulmayı gerçekten düşünmemin zamanı gelmiştir. Odamdayken telefonumu aldım ve avukat Ben Tate'e mesaj attım.

Tali benimle uğraşıyor. Gelecek ay New York'a gittiğimde benimle buluşmayı kabul etti. Bilgileri oteldeki not defterine yazıyorum, garip bir şekilde dehşete düşünüyorum. Sanki bir tarikattan kaçmaya çalışıyormuşum gibi.

Ve tüm iş ilişkilerim ne kadar karışık olsa da, bir tarikattan kaçmak daha kolay olabilir.

JOSH

I Kar ve Paris günbatımından, Drew'in nefesinin benimkine karışmasından, gümrük kuyruğunda bana silah doğrultan silahlı korumalara kadar. Ve burası Mogadişu'nun *güvenli* kısmı - eğer güvenli bir kısmı varsa.

Eskiden buraya döndüğümde çok fazla şeyden vazgeçmediğimi hissederdim. Ama

İş ilginçti ve iş arkadaşlarımı seviyordum. Ancak bugün, kampın sınırları içinde yaşamamanın zayıf zevkleriyle ilgilenmiyorum: aileleri tanımak, personelin geri kalanıyla arkadaşlık etmek, ara sıra sevimli bir hemşireyle takılmak. Babam gibi olmadığının verdiği güvence artık yeterli değil.

Hafta sonlarımı geri istiyorum. Bir nebze olsun güvende olmak istiyorum. Evimde beni bekleyen kıza kahvaltı almak için pastaneye gidebilmek istiyorum. Aynı kızın mezar kazıcı olmamı önererek yanıma uzanacağı kocaman, yumuşak bir yatak istiyorum.

Şehrin dışındaki kuru düzlüklerden savrulan tozun ilk kokusunu aldığımda gömleğim sırtıma yapışıyor. Dooha'ya gidiş, gidiş ve dönüşün en tehlikeli kısmı. Normalde aşırı dikkatliyimdir, bela işaretleri ararım, ama bugün Drew'un *pastanenin* dışında çektiğim fotoğrafına bakıyorum - yüzünün yanındaki fincandan yükselen buhar, tatlı, şaşkın gülümsemesi.

Boktan, düzeltilemez bir durumdayız. Yakında onu gerçekten görebilecek birini bulacak. Onunla *birlikte* olduğunu kabul edebilecek birini. Bunu şimdi kesmek, bir hafta ya da bir ay sonra onun ve benim yerime koyduğu adam hakkında bir şeyler okumaktan daha kolay olurdu. Ama mesaj attığında çok heyecanlanıyorum.

Onun dünyasında bir yerlerde hâlâ var olduğum anlamına geliyor.

Davis'ten kurtulmak için bir avukatla görüşeceğini söylediği için de çok heyecanlıyım. Çadırıma varır varmaz onu görüntülü arıyorum, her türlü kısıtlama girişimini bir kenara bırakıyorum. Otel odasındaydı ve kocaman gülümsüyordu. Daha önce kardeşime böyle gülümsediğini hiç görmemiştim. "Bana çadırını gezdir!" diyor.

Gülüyorum. "Bu gerçekten kısa bir tur olurdu."

Büyük bir yatağa, yumuşak bir yastığa uzanıyor, saçları etrafına yayılıyor. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Yolda geçtiğimiz bombalanmış otelden, bir zamanlar kaldığım bir otelden ya da karşılaştığımız yasadışı yol engelinden bahsetmemeye karar veriyorum. "Olaysızdı," diye cevap veriyorum. "Ama gün batımındaki mutlu saatleri kaçırdım."

"Sensiz her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor.

Masamın yanındaki sandalyeye çöküyorum. "Pek sayılmaz. Bazı malzemeler çalındı. Bu bir sorun." Bir bomba tehdidi olduğundan ya da erzak dolabından ağır kesici ilaçlarımızın çoğunu alan kişinin hala anahtarı olduğundan ve yeni bir kilit almanın bir hafta daha süreceğinden bahsetmiyorum.

"Orası gerçekten güvenli görünmüyor," diyor. Üst dişleri alt dudağını endişelendiriyor.

Yarısını bile bilmiyor. Durum geçtiğimiz yıl tehlikeli bir şekilde kötüye gitti. Ama beni ayrılmayı düşündüren tehlike değil, annemin hastalığı da değil. Sorun o. Yanında olsam bile ona sunabileceğim hiçbir şey yokken, bensiz hayatına devam etme düşüncesi.

Çıktığımı bile itiraf edemediğim bir kadın için bana ihtiyacı olan insanları terk etmeyi düşündüğüme inanamıyorum.

Tam da babamın yapacağı bir şeye benziyor.

DREW

I Bir şekilde Avrupa'da iki haftayı daha tamamlamayı başardım. Josh'la konuşmak her günün en önemli anı, tüm bunların bir anlamı olduğunu hissettiren tek şey, ama bu anlamın ne olduğundan emin değilim.

Biriyle yakınlaşmak hiçbir zaman yapılacaklar listemde yer almadı. Daimi bir sır olarak saklamak zorunda kalacağım biriyle yakınlaşmak da değildi.

Programım bittikten sonra akşam geç saatlerde onu arıyorum. İkimizin de konuşabileceği tek rahat zaman bu. Cevap verdiğinde, o güzel, yorgun yüzünü ne kadar özlediğimi göğsümün tam ortasından hissediyorum. Karyolaya benzeyen bir şeyin üzerinde yatıyor - oradaki koşullar hakkında abartmıyordu. Yatağa tırmanıyorum ve ışıkları söndürüyorum, sanki orada birlikteymişiz gibi hissetmek için.

"Şimdi neredesin?" diye soruyor.

Aslında bir an düşünmem gerekiyor, yönümü bulmak için pencereden dışarı bakıyorum. "Roma. Hiç gittin mi?"

Gözleri kapanıyor. Yorgun görünüyor. "Uzun zaman önce. Mezun olduktan sonraki yaz."

"Burada olmalısın," dedim ona. "Sorrento'ya gidip limoncello içebilir ve alışveriş yapabiliriz."

Gözleri yine kapanıyor ama gülümsüyor. "Drew, Roma'ya uçmuş olsaydım, otel odasından çıkmazdık."

Düşüncesi bile insanın içini ısıtıyor. Onunla bütün bir hafta sonu bu yatakta, bir kez bile ayrılmadan. Daha iyi bir şey hayal edemiyorum. Ve diğer insanların bu kadar çok şeye sahip olması ve bizim bu kadar az şeye sahip olmamız beni neredeyse acı veriyor. Ne kadar zamandır

Benim yerime geçecek birini bulmadan önce benim uzun mesafe arkadaşım olmaya istekli olacak mı? Tabii henüz bulmadıysa.

"Uçağa bin," dedim ona. Şaka gibi söyledim ama onu ikna edebileceğimi düşünseydim şu anda yalvarıyor olurdum.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Seni özledim," diyor. "Buraya dönmek hiçbir zaman bu sefer olduğu kadar zor olmamıştı."

Daha önce hiç söylemediği kadar çok şey söyledi, ben de karşılık vermedim ama telefonu kapattığımda kendimi suçlu hissediyorum, sanki söylemem gerekiyormuş gibi. Neden kendini ortaya koyan tek kişi o? Tanıştığımızdan beri onun benim için yaptığı yüzlerce şeyi sayabilirim, ama benim onun için yaptığım tek bir şeyi sayabilir miyim? Belli bir noktadan sonra, bu tedbirden çok bencillığe benziyor.

Derin bir nefes alıyorum. Otobüs yolculuğuyla ilgili o rüyalar, duvarlarımı aşmaya başladığından beri tekrarlanmaya başladı. Belki de beni bu an için hazırlıyorlardı. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bu beni korkutuyor.

Bilinmeyene *evet* demek
zorundayım. Somali'ye
gidiyorum.

"HAYIR, DEĞİLSİN" diyor Jonathan.

O Tali'nin en iyi arkadaşı, Hayes'in asistanı ve bana nasıl vize alabileceğimi bulabilecek tek kişi. Bunu kolaylaştırmayacağını bilmeliydim. Onu seviyorum ama Tali'nin bekârlığa veda partisini planlarken sürekli başıma bela oldu. Hâlâ Dubai açıklarındaki özel adanın Vegas'tan *çok* daha eğlenceli olacağını düşünüyorum.

Otel odamın penceresine gidip bir elimle perdeleri çekiyorum, diğer elimle de telefonu tutuyorum. Uzakta, Zürih'in karla kaplı dağları parlak güneş ışığını yansıtarak parıldıyor. Pencerenin hemen ötesinde bir nehir tembel tembel akıyor. Manzaramı görebilseydi, gitmeye neden bu kadar hevesli olduğumu *gerçekten* merak ederdi. Muhtemelen onun yerine Vegas'a gitmemi önerirdi.

"Somali ölümcül bir yer," diyor. "İnsanlar Somali'ye girmiyor."

"Elbette var," diye itiraz ediyorum. Josh sorunsuz bir şekilde gitti ve döndü ve ben de uyarıları ciddiye almayacak kadar çok güzel, olaysız ve *tehlikeli* sayılan yerlerde bulundum. "Elçilikler ve tonlarca yardım kuruluşu var.

giriş çıkış yapan kuruluşlar. Eğer onlar bunu başarabiliyorsa, dünyanın en iyi ulaşım aracını satın alabilecek parası olan bir kadın da bunu başarabilir."

"Drew," diyor iç çekerek, "Somali *hakkında bir şey* biliyor musun? Şehirde herhangi bir yere gidebilmen için birden fazla silahlı koruma tutman gerekir. Ve *o zaman* bile güvende olmayabilirsin. Kendine iyi bir PR kazanmak istiyorsan, gidebileceğin daha kolay yerler var."

Oraya bir erkek için gittiğimi itiraf etmekten utanıyorum ama itiraf *etmezsem* Jonathan'ın bana yardım edeceğinden emin değilim. "Orada bir arkadaşım var," diyorum ona. "Görüştüğüm biri."

Gülüyor. "Çok tatlı... Aşık olduğunda nasıl olacağını merak ediyordum ve şimdi biliyorum."

"O adama aşık olduğumu hiç söylemedim."

"Drew, tatlım," diyor, "onu görmek için Somali'ye uçuyorsun. Bunun aşk olduğuna eminim. Ya da sen delisin."

Deli olma fikri beni daha çok rahatlatıyor.

MART AYININ BAŞLARINDA, pek de sevmediğim bir sitcom'da rol almak için New York'a dönüyorum. Davis ve Stephanie bunun benim profilimi yükselteceğini iddia ediyor. Sanırım onlar daha çok kendi profillerini yükseltmekle ilgileniyorlar.

Çekimlerin ilk günü bittiğinde, Davis insanları yemeğe çıkarmaya çalışırken gizlice setten çıktım. Oradan bir taksiye atlayıp Ben Tate'in şirketinden başka bir ortakla birlikte özel bir odada beklediği Ritz Carlton'a gidiyorum.

Geçen yaz Tali'yi Ben'le asla birlikte olamayacağımıza ikna etmem biraz zaman aldı çünkü uzun boylu, takım elbiseli seksi adamlar bana göre değildi. Çok az şey biliyordum.

Ve Ben seksi, bu kısmı tartışmaya açık değil. Sadece şu anda çılgınca müsait olmayan doktorlarla ilgileniyor gibiyim.

Elimi sıkıyor ve beni ortağı Amelia ile tanıştırıyor. Hayes, Tali ve bebek hakkında biraz konuştuk ve sonra elleri not defterinin üzerinde dikleşti.

"Anladığım kadarıyla bazı insanlardan ayrılmak istiyorsun" diyor.

Başımı sallıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve bir elimi göğsüme bastırarak boğazıma hava girip çıkmasını bekliyorum. "Çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Davis beni arıyor. "Buna ihtiyacın var mı?" Ben soruyor.

Başımı salladım. "Şu anda durumun ne kadar çılgınca olduğunu biliyor musunuz?" Onlara sessizce soruyorum. "Nerede olduğumu takip edip etmediğini bile bilmiyorum. Hayatımda benden daha fazla bilmediği hiçbir şey yok. Bu telefon alışverişini o ayarladı. Reklamcımı, muhasebecimi ve asistanımı o tuttu ve hepsi ona hesap veriyor. O kapının açıldığını ve onun içeri girdiğini hayal edip duruyorum."

Ben sandalyesinde arkasına yaslanır ve ceketini silkeler. "O zaman başka bir şey yapmadan önce," diyor, "belki de her ihtimale karşı telefonu kapatmalısın."

Paranoyak gibi görüldüğümünden endişelenmiştim. Şimdi yeterince paranoyak olup olmadığımı merak ediyorum.

Ben ve Amelia sorular soruyor ve bolca not alıyorlar. O kadar kendinden emin ve titizler ki, beni bu karmaşadan gerçekten kurtarabileceklerini ummaya başlıyorum. Ama Ben sözleşmelerimi görmesi gerektiğini söylüyor ve tüm o umutlar içimden geri çekiliyor.

Tüm sözleşmeler Davis'in ya da Davis'in iş aldığı diğer kişilerin elinde. Hepsine haber vermeden Ben'e ulaşmanın bir yolunu bilmiyorum.

Kendimi aptal gibi hissederek onlara bunu anlattım. "Anlaşmayı imzaladığımda yirmi yaşındaydım," diye açıklıyorum, "ve beş parasızdım. Birinin sorumluluğu üstlenip tüm detayları halletmeye istekli olması beni çok heyecanlandırdı ve ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, Davis her zaman bunu halletmeyi teklif etti."

"Evet," diyor Ben. "Eminim öyledir." İç çekişinde kendine sakladığı kelimeleri duyuyorum. *Tabii ki ilgilenmeyi teklif etti - kimsenin onu kontrol etmediğinden emin olmak istiyordu.* Kimseye sırtını dayayamayacağı konusunda ısrar eden bir kız olarak, Davis söz konusu olduğunda *dümdüz* yatmama izin vermiş olmam beni şaşırtıyor.

"Bu sözleşmelere gelince," diye devam ediyor, "bir ev satın alıyormuş gibi yapmak konusunda ne hissediyorsunuz?"

Gülüyorum. "Ne?"

"Bir ev almaya karar vereceksin. Los Angeles'ta bir yerde harika, çok pahalı bir ev." Amelia'ya dönüyor ve o da başını sallayıp telefonunu çıkararak araştırmaya başlıyor. "Ve muhasebecine ve diğerlerine bu sözleşmelerin kopyaları için başvuracağım, çünkü belli ki herhangi bir banka sana kredi vermeden önce bunları görmek isteyecektir."

Amelia telefonunu kaldırıyor. "Bu güzelmiş," diyor ve bize şehrin ışıklarına bakan, birden fazla havuzu olan yirmi iki milyon dolarlık bir malikaneyi gösteriyor.

Gülüyorum. "Şu anda tek yatak odalı bir evde yaşıyorum. Bu oldukça iyi bir yükseltme."

Ben'in gülümsemesi kısa sürer. "Harika. Ama sizi uyarmalıyım, işleri yanlış yönetiyor olma ihtimali çok yüksek."

Midem bulanıyor. "Onları yanlış yönetmek... nasıl?"

Kaşlarını çattı. "Drew, iyi insanlar bile güç tarafından, başkasının parası tarafından baştan çıkarılır. Düzgün insanlar bile en tepedekinin kaymağını yemeyi mantıklı bulur. Ve Davis hiç de düzgün bir insanmış gibi görünmüyor."

"Yani paramı aldığını mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum. Davis'i açıkça bir pislik olarak resmettiğim için şu anda ona inanılmaz derecede saf görüldüğümden eminim. Ama bir pislik ile bir *hırsız* arasında çok büyük bir fark vardır.

"Sizin paranızı aldığına dair hayatım üzerine bahse girerim," diyor. "Mesele sadece ne *kadar* para aldığı ve onunla birlikte kaç kişinin daha kendisine yardım ettiği. Sizi bu döngünün dışında tutmak için büyük çaba sarf etti ve muhtemelen bunun bir nedeni var."

"Yine de tüm bunları gerçekten çözebilecek misin?" Kendimi bitkin hissederek soruyorum. Elbette param var. Hem de *çok* param var. Ama son turneden ve en son albümden elde ettiğim gelirin çoğu hâlâ "dışarıda" bir yerlerde, teorik olarak mekânlar, ekip ve diğer binlerce kuruluş paylarını alana kadar bekletiliyor. Gerçeği bahanelerden ayırmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Biraz yardımla, evet," diyor. Kendinden bu kadar emin olması hoşuma gidiyor-birimizin olması gerekiyor. "Ama eğer şüphelerim doğruysa, kontrolü elinde tutmak için seninle dişe diş mücadele edecek ve bu olduğunda gerçekten bir omurgaya ihtiyacın olacak. Evle ilgili her şeyi kendisinin halletmesine izin vermen için seni ikna etmeye çalışacak ve geri adım atman için elinden geleni ardına koymayacak."

Ben'in bu konuda yanılıyor olmasını istiyorum ama anlattıkları Davis'in başından beri yaptıklarına çok benziyor.

"NEDEN 22 milyon dolarlık bir ev alıyorsun?" Ertesi gün sete geldiğimde Davis soruyor.

Şaşırmamam gerekirdi ama nedense şaşırdım. Ben muhasebecimle temasa geçti, muhasebecim de doğruca Davis'e koştı. Bu, bana göre, ikisi için de tabuta çakılan ilk çivi.

"Neden yapmayayım?" Cevap veriyorum. "Bunu karşılayabilirim, değil mi?"

İçindeki hayal kırıklığını görüyorum. Burun deliklerinde anlık bir parlama, dudağında bir kıvrılma oluyor. "Sen ünlüsün," diyor bir saniye durakladıktan sonra. "Buttfuck, Nowhere'den Bob ve Betty Sue gibi kredi almak için bankaya gitmenize gerek yok, yeni bir apartman dairesi almaya hak kazanmayı umuyorsunuz. Tüm bunları sizin için halledebilecek insanlarımız var."

"Yine de benim için halledilmesini istemiyorum," diyorum ona. "Yirmi altı yaşındayım ve ilk evimi alıyorum. Her yetişkinin yapacağı gibi bunu kendim yapmak istiyorum."

"*Normal* yetişkinler bir şeyleri kendileri yapar. Ünlü olmanın avantajı, bunu yapmak zorunda olmamanız. İşine odaklanmanı istiyorum, hani şu son zamanlarda pek de başarılı olamadığın işine."

Bu konuşma uzadıkça göğsüm daha da daralıyor. Tam olarak ne kadarını saklamak zorunda?

"Ama ben çoktan hallettim," diye cevap veriyorum. "Tartışarak zamanımı boşa harcayan sensin. Ayrıca muhasebecim *seni* neden arasın ki?"

O zaman telaşlandı. Eminim diğer her şeyi olduğu gibi bunu da hemen teslim edeceğimi tahmin ediyordu. "Sadece endişeliydi. Tüm bunlar için neden bir yabancıyla anlaştığını anlamadı."

"Muhatap olduğum *herkes* bir yabancı," diye cevap veriyorum.

Sanki çocukça davranıyormuşum gibi ağır ağır iç geçiriyor. "*Benim* için bir yabancı. Sadece benim onayladığım kişilerle gitmelisin. Sana başka birini bulacağım."

"*Hayır*," diye cevap verdim. "Şirkete söyle, Ben'e neye ihtiyacı varsa versinler." "Dışarıdan birilerini getirme konusunda çok rahatsızım," diyor.

Evet, sanırım. Eminim öyledir.

Ben ile görüşmemin ertesi günü BETH ile telefonda sohbet ettik. Bilmemem gerektiği için kanserinden bahsetmiyorum ama nasıl olduğunu soruyorum ve o da soruyu geçiriyor, onun yerine benim nasıl olduğumu öğrenmek istiyor. Turne hakkında kekeleyerek konuşuyorum.

Film çekiyorum. Hayatımdaki en heyecan verici şey -hayatımdaki *tek* heyecan verici şey- oğluyla olan ilişkim olduğunda bu çok zor.

Los Angeles'a döndüğümde bir araya gelmek için planlar yapıyoruz, o zaman ayrılmadan önce annemi görmeye gidip gitmeyeceğimi soruyor.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Beth ve ben ailem hakkında daha önce hiç konuşmamıştık. Otel odasının penceresinden Central Park'a bakarak, "Bunu planlamamıştım," diye cevap veriyorum. Mart ayındayız ama burada hâlâ tam anlamıyla kış yaşanıyor. New York'la ilgili özlemediğim pek çok şey var ve hava durumu listenin başında geliyor ama ilk sırada değil. "Pek iyi anlaştığımız söylenemez."

"Bir anne seninle nasıl anlaşılamaz?" diye soruyor. "Sen bir meleksin."

Boğazım şişiyor. Beth'in söylediklerine kuşkuyla yaklaşmam gerekiyor - eminim o da Altı için aynı şeyi söylerdi - ama oğlundan ayrıldıktan sonra bile benden hâlâ hoşlanıyor olması, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir hediye gibi geliyor. "Ben gerçekten bir melek değilim," diyorum sessizce. "Sık sık bir tür pislik oluyorum."

O da *bakar*. "Bunu göremiyorum. Ama doğru olsa bile, bahse girerim senin de kendine göre nedenlerin vardır. Eminim annenin de kendine göre nedenleri vardır ve muhtemelen bunların seninle pek bir ilgisi yoktur. Ona bir şans ver, tatlım."

Aynı anda hem gülümsedim hem de gözyaşı döktüm. Beth ölmeden önce çocuklarının hayatını düzeltmeye çalışıyor. Ve benimkini de düzeltmeye çalıştığını hissediyorum.

"Hayat siyah ve beyaz değildir, Drew," diyor. "Ve biraz da grinin içinde yaşamayı öğrenmeli, tüm kusurlarıyla mükemmel olabileceğini kabul etmelisin."

Benden bunu yapmamı istediği için -ve sadece bu yüzden- turu tamamlamak üzere Avrupa'ya dönmeden bir gün önce annemle öğle yemeğinde buluşuyorum.

Ben geldiğimde çoktan restoranda bekliyordu.

Bazen onu haftanın bir günü gördüğümde -saçlarını düzgün bir topuz yapmış, sinir bozucu kurumsal kıyafetlerini giymiş- babamın aşık olduğu kadını hayal etmek zor oluyor. Ancak bugün, o beni görmeden önce, korunmasız bir anında ona bir göz atıyorum ve yüz ifadesinde hüznü bir şey var, yerine getirilmemiş bir şey ve hatırladığım kadını bir kez daha buluyorum. Benimle birlikte yastıklardan ve battaniyelerden kaleler yapan ve babam Rusça saçma şarkılar söylerken gülen ilk çocukluğumun annesini. Her şeyi mahvetmeden önce.

Masaya doğru ilerliyorum. Aynı anda hem gülümsüyor hem de sertleşiyor, sanki onu mutlu ediyorum ve aynı anda bu mutluluğu benden

almaya hazırlanıyor.

"Saçını beğendim," diyor.

Tabii ki biliyor. Şimdi onun hukuk bürosuna kідemsiz bir avukat olarak girsem kimse gözünü kırpmaz. İçimdeki ergen asi, banyoya gidip hemen tıraş olmamı istiyor.

"Teşekkürler," diyorum suratsızca, onun karşısındaki koltuğa oturarak. "Ve sen ayıksın," diyor.

"Söylesene anne," diyorum menüye bakarak, "en kötü anlarımızı hep birbirimizin yüzüne mi vuracağız? Çünkü sen de şu anda babamı aldatmıyorsun ama ben bu konuyu açmamayı başardım."

Tam zamanında ona bakıp yüzündeki duygu yoğunluğunu izliyorum. Şok, öfke, üzüntü, teslimiyet.

"Haklısın," diyor hayatında ilk kez. "Özür dilerim."

Garson kız kısık bir sesle maden suyu mu yoksa soda mı tercih ettiğimizi sordu. Ben birini, annem diğerini söyledi. Görünüşe göre su konusunda bile anlaşıyoruz.

"Hawaii nasıldı?" diye soruyor tekrar yalnız kaldığımızda.

Yolculuk şimdiden kafamda bir bulanıklığa dönüştü, birkaç görüntü, saatler, günler ve haftaları temsil eden bir konuşma parçacığı kaldı. Coğunlukla, şimdi sadece genel bir sıcaklık ve umut hissi, yeni yapılmış olma hissi. "Gerçekten çok iyiydi." Sanırım Steven'ı ya da pislik üvey kardeşimi ya da onun işini sormalıyım ama bunların hiçbirisi umurumda değil. Onlar hakkında olumsuz şeyler düşünüyorum. Ve sırf kibarlık olsun diye ya da birileri benden bunu beklediği için bir şeyler yapmaktan bıktım.

"Haberlerde o gitaristten ayrıldığınızı söylüyorlar."

Ona gerçeği söylemek istemiyorum çünkü bir kez karşılaştıklarında Six'ten nefret etmişti ve bu onu heyecanlandıracaktı. Bir doktora aşık olmam onu daha da heyecanlandırırdı. Asla öğrenemeyeceği birçok nedenden biri. İç çektim. "Evet."

"Güzel," diyor. "Ondan hiç hoşlanmadım."

"Gerçekten mi anne?" Acı bir kahkahayla soruyorum. "Tanrım, bu konuda çok kurnazdın."

Kaşlarını çatıyor. "İçki sorunu var," diyor. "Bunu senin için neden istemediğimi anlıyorsundur."

"Sadık kalmak çok zor olduğu için mi?" diye sordum. Benden bile düşük bir darbe.

Ağzı sıkışıyor. "Birbirimizin suratına bir şeyler fırlatmayacağımızı sanıyordum?" diye soruyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Bakışlarımı menüye geri çeviriyorum. Burası *onun* sevdiği türden bir yer. Pancar ve bıldırcın yumurtası gibi şeylerle mahvedilmiş süslü salatalar. Yani ne yemek ne de sohbet keyifli olacak.

"Bütün gün çalışıyordum," diyor sessizliği bozarak, "geceleri hukuk fakültesine gidiyordum, bizi daha iyi bir mahalleye, seni de daha iyi bir okula yerleştirmeye çalışıyordum ve sonra eve geldiğimde baban bana kızıyordu. Evliliğimizin son yılını baban dışarı çıkıp sarhoş olurken ben okuyup çalışarak ve sana bakarak geçirdim. Hatalar yaptığımı biliyorum ama o zamanlar bana iyi olduğumu söyleyen, tüm bunları nasıl yaptığımdan etkilenen tek kişi Steven'dı."

Tabii ki öyleydi, sanırım suratı asıktı. Sonunda onu becereceğini düşündü ve haklıydı.

Ama sonra Josh'u düşündüm. Josh, üstlendiğim işlerden etkilenen tek kişi. Josh, bana daha fazlasını hak ettiğimi söylüyor. Bir kez olsun yanında birinin olması baştan çıkarıcı. "Her şeyi yeniden konuşmak zorunda değiliz."

Sanki hiç konuşmamışım gibi dümdüz önüne bakıyor. "Asla kimseye bu işi doğru şekilde hallettiğimi söylemeye çalışmayacağım. Steven da söylemeyecek. Sadece yarattığın bu hikâyedeki kötü adam ben olsam bile, tek kötü adamın ben olmadığımı anlamaya çalışmanı isterdim."

Sanırım bunu burada, su ve bıldırcın yumurtası salatasından oluşan iğrenç öğle yemeğimizin üzerinde yapıyoruz.

"Babamı rehabilitasyona falan gönderebilirdin," diyorum.

Kısa, mutsuz bir kahkaha atıyor. "Birinin onu rehabilitasyona zorlamasına izin vereceğini düşünüyorsan, babanın kişiliğinin bazı önemli kısımlarını unutmuşsun. Bu inatçı tavrını nereden aldığını sanıyorsun?"

İçimde on yılı aşkın bir süredir yaptığım suçlamalar var, başından beri yaptığım suçlamaların aynısı, ama arkalarında aynı canlılık yok. Son birkaç haftadır içimde bir şeyler değişti. Belki de artık ahlaki gri alanlara karşı biraz empati duyuyorumdur, bir tanesine nasıl girdiğimi düşünürsek. "Belki de haklısın. Sanırım keşke her şey daha farklı olsaydı."

Avuçlarını masaya bastırıyor ve sertçe yutkunarak kucağına bakıyor. "O gün için kendimi asla affetmeyeceğim," diyor. Sertleşiyorum. Bu asla konuşmadığımız bir konu ve onu durdurmak istiyorum ama yapamıyorum. "Okuldan arayıp gelmediğini söylediklerinde mahkemedeydim ve telesekretere düşmesine izin verdim. Kontrol etseydim, belki-"

Sesi çatlar ve konuşmayı keser.

Göğsümde bir ağrı hissediyorum, sanki ciğerlerim sıkışıyor. Bunca zamandır olanlar için kendini suçladığını bilmiyordum. Yanlış yaptığı onca şey varken, bu onlardan biri değildi.

"Bu senin hatan değildi," diyorum ona. O nadir dürüst anımda babamın bir aziz olmadığını biliyordum. Tanrı aşkına, burnumu kırdı. Ondan *sonraki* yıllar için onu suçluyorum. "Ama sen beni evimden, okulumdan ve babamdan aldın ve öylece-" Boğazım tıkanıyor. "*Gittin*. Sen hiç orada olmadın. O evdeki herkes bana istenmiyormuşum ve *insan* bile değilmişim gibi davrandı ve sen de görmezden geldin."

İnkârını, argümanlarını bekliyorum. Ne de olsa o bir avukat. En iyi yaptığı şey bu. Ama ona baktığımda gözleri nemli. "Biliyorum," diyor, ellerine bakıyor, sesi titriyor. "Ve bununla yaşamak benim için her şeyden daha zor, çünkü o yılları geri alamıyorum ve şimdi nereye gideceğimizi bilmiyorum."

Daha önce hiç söylemediği kadar çok şey söyledi. Sertçe yutkunuyorum ve sonra gülümsemeye zorluyorum. "Umarım hamburger olan bir yerdir. Salatadan nefret ettiğimi biliyorsun."

Gözleri sonunda benimkileri buluyor ve ikimiz de gülüyoruz. Bir şeyler değişiyor gibi hissediyorum. Her şey mükemmel değil ve hiçbir zaman da olmayacak, ama belki biraz olsun gri alanda yaşamayı öğrenebilirim.

DREW

Ben, uzun uğraşlar ve birkaç tehditten sonra nihayet istenen belgeleri alır. Belgeler o kadar eksik geliyor ki, neler olup bittiğini anlamak için bir adli muhasebeciye ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

Bunu konuşmak için aradığında Avrupa'ya dönmüş, turnenin son birkaç randevusunu tamamlıyordum. Konuşmak için kendimi banyoya kapatmak zorunda kaldım. "Rutin bir belge talebi konusunda bu kadar ketum davranıyorlarsa, önemli bir şey saklamıyor olma ihtimalleri neredeyse yok" diyor.

Midem düğümlenirken tezgâhın üzerine tünüyorum. "Davis çılgına dönecek."

"Yapacak," diyor Ben, "ve Davis'in kendisiyle hiçbir şekilde ilgisi olmayan bir şey yüzünden çılgına dönmesi senin için alarm zillerini çaldırmaz mı? Çünkü çevrenizdeki *herkesi* işe aldığını ve tüm bunların kopyalarının sizde bile olmadığını söylediğiniz anda benim için alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Ve banka kredinizi kendi başına hallederek beni bu işten sıyırmaya çalıştığında... işte tüm alarmlar bir anda çalmaya başladı. Sana tam olarak ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Bir şeyler biliyor Ben," diye fısıldıyorum. "Halka açıklanmasını istemediğim şeyler. Her şeyin dışında kalmak istiyorum ama onun peşine düşersem o da benim peşime düşer." Davis panik atak geçirdiğimi ve babamın nasıl öldüğünü biliyor. Bunların hiçbiri o kadar da önemli değil ama her röportajda bu konudan bahsetmek ve internette adımlı her gördüğümde bu konuyu okumak istemiyorum. Çoğunlukla, Davis'i düşman edinmek istemiyorum çünkü benim tarafımdayken zaten korkunç biri.

Ben konuşmadan önceki yarım saniyelik sessizlikte bir onaylamama var. Ama o kavga etmeyi seviyor ve tartıştığımız şey onun hayatı değil. "O zaman bunu ne kadar kendine saklamak istediğine karar vermelisin," diyor sonunda. "Sadece şu anda yaşadığın şekilde -her şey için ona hesap verdiğin ve mutsuz olduğun şekilde- bu durumun sen bir şey yapana kadar kalıcı olduğunu bil."

Ve eğer bu durum kalıcı olursa, Davis'in plak şirketiyle dünya turları ve promosyonlarla ilgili şartlarla dolu üç albümlük bir sözleşmeyi daha gözüme sokması anlamına gelir. Son beş yılda olduğu gibi gelecek on yılımı da bir kenara atmaya gerçekten istekli miyim?

Ona haber vereceğimi söylüyorum ama telefonu kapattığımda göğsümde bir ağırlık var. Bunu konuşmak istediğim tek bir kişi var ve Josh'a yaslanıyor olabileceğim ve bunun kötüye işaret olduğu gerçeğini çok fazla düşünmeden önce onu görüntülü olarak arıyorum.

Üçüncü zil sesinde cevap verir. "Drew?" diye soruyor, endişeli görünüyor. Büyük bir çadırda, içinde düğün yapılabilecek türden bir çadırda ve saati karıştırdığım için gün ortasında. İnsanların çoğunu ayıran perdeler bile yok. Sadece sedyelerde yatan cesetler var ve kaos gibi görünüyor.

"Özür dilerim," dedim ona. "Hâlâ işte olduğunu fark etmemiştim. Saat değişikliği yüzünden saatlerim karıştı. Tekrar arayabilirim."

Gülümsüyor ve göğsümdeki şey hafifliyor. "Bir saniyem var," diyor. "Neredesin?"

Ben cevap veremeden, yine önlüklü bir kadın ona yaklaşıyor. Güzel, yüksek elmacık kemikli, simsiyah saçlı. Onunla Fransızca konuşuyor ve ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama *sesi* zarif ve akıllı geliyor, muhtemelen birlikte olması *gereken* türden bir kadın.

Ona Fransızca cevap veriyor ve bu içimi acıtıyor. Birincisi, o ve mükemmel Fransız aksanı çok ateşli olduğu için, ikincisi de o çok fazla olduğu için. Çok zeki, çok başarılı, her şeyde benden çok daha fazla.

"Kimdi o?" diye sordum. Sesimdeki bu küçük endişe kırıntısını duyuyor mu?

Az önce kiminle konuştuğunu bile hatırlayamıyormuş gibi bir an omzunun üzerinden bakıyor. "Arayan Sabine'di. Hemşirelerden biri. Bir dakika içinde gitmem gerekiyor ama bana neden aradığınızı söyleyin."

Söyleyemem. Şimdi arkasında bir oda dolusu insan görürken, Four Seasons Madrid'deki *Canalejas* süitinin konforunda oturup ona seyahat, tasarımcı kıyafetleri ve övgülerle dolu berbat hayatım tarafından nasıl kapana kısılmış hissettiğimi, Ben'in bundan kurtulmama yardım etmesinden nasıl korktuğumu anlatamam. "Önemli bir şey değildi," diye cevap verdim. "Sadece konuşmak istedim."

Bana sertçe bakıyor, eskiden yanlış yorumladığım o değerlendirici bakışıyla. Yalanlarımdaki gerçeği bulmaya çalıştığını biliyorum, ama başarmasına izin vermenin zamanı değil çünkü ağlamak üzereymişim gibi hissediyorum. "Kapıda biri var," diye yalan söylüyorum, "Gitsem iyi olacak."

"Seni özlüyorum, Drew," diyor ve ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan hat kesiliyor.

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum hiç kimseye.

Belki beni özlediğini söylediğini duyduğumdan, belki de güzel Fransız hemşireleri kışkırttığımdan, tetiği çekme zamanının geldiğine karar verdim.

O gece gösteriden sonra Davis'e bir hafta izne ihtiyacım olduğunu söyledim. İki gün içinde Kaliforniya'ya dönmemiz gerekiyordu. Eminim planlanmış şeyler vardır ama ben bittim. Bir molaya ihtiyacım var.

Somali'de tadını çıkarmayı planladığım bir mola.

Mantıksız bir çocuğu görmezden gelen bir baba gibi başını *hayır* anlamında sallarken yüzü neredeyse hiç kıpırdamıyor. "Görüşmeleriniz var."

"Gerçekten biraz izne ihtiyacım var," diye yanıtlıyorum.

"Evet," diyor, "hepimiz öyle yapıyoruz. Hayat böyle. Röportajlardan sonra bir sonraki albüm üzerinde çalışmaya başlamak için stüdyoda yer ayırttım, o yüzden bunu kabullenin."

"Bir *sonraki* albüm? Tek bir düzgün şarkımız bile yok."

"Stüdyoda yapacağın şeyin bir parçası da bu. Sana gönderdiğim demolarla oyna. Onları kendinin yap."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye cevap veriyorum, Josh'ı kanalize ederek. "Bana hiç kabul etmediğim röportajlar ve ardından kabul etmediğim demolar için stüdyo zamanı ayarladınız."

Gözlerini deviriyor. "Senin önderlik etmeni bekleyecek olsaydım, hâlâ Planet Hollywood'da turistlere hamburger servis ediyordun, Drew. Bu sektörde ayakta kalmak için biraz acele etmenin gerekli olduğunu anlamanın ne kadar zaman alacağından emin değilim. Ve birkaç zor karar da."

"İşte sana zor bir karar Davis," diye yanıtlıyorum, "ben gelmediğimde

ne olacağına karar ver, çünkü ben gelmiyorum."

Ben kapıdan çıkarken hâlâ *sözleşmenin ihlali* diye bağıyor.

DREW

T İki gün sonra Somali'nin başkenti Mogadişu'ya gitmek üzere Dubai'den ayrıldım. Paranın satın alabileceği en iyi silahlı korumalara, rüşvet olarak küçük bir servet gerektiren bir turist vizesine ve birkaç bozuk para alabileceğim bir sırt çantasına sahibim. giysiler ve iç çamaşırları.

Josh'un bana ayıracak çok vakti olmayacağını biliyorum ama hayal gücümü çoktan serbest bıraktım. O bütün gün dramatik ameliyatlara yapacak ve ben de kendimi işe yarar hale getirmenin bir yolunu bulacağım. Becerilerimdeki şaşırtıcı eksiklik göz önüne alındığında

-Çok fazla şarkı söylemeye ya da poz vermeye ihtiyaçları olduğundan şüpheliyim -ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok ama bir şeyler olmalı. Bebekleri tutabilirim. Çocuklarla oynayabilirim. Bir sıyrığın üzerine yara bandı yapıştırabilirim, sıyrık küçük olduğu ve çok iğrenç olmadığı sürece. Onun saçından uzak durmanın bir yolunu bulacağım, ama geceler bizim olacak ve eminim ki onları en iyi şekilde değerlendireceğiz. Özellikle de NYC'den aldığım La Perla *büstiyesi* gördüğünde.

Neredeyse sekiz saatlik bir uçuş ama havaalanı şaşırtıcı derecede güzel ve duvara yaslanmış makineli tüfekli adamları gördüğümde Jonathan'ın uyarılarının aşırı dramatik olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Tur rehberim Simon da makineli tüfek taşıyor. Görünüşe göre paranın satın alabileceği en iyi kişi. "Somali'ye hoş geldiniz," diyor. "Umarım kurşun geçirmez yelek giyiyorsanız." "

Ona bakıyorum ve sonra gülüyor. "Sadece bir şakaydı," diyor. "Ama aynı zamanda değil. Hata yapmayın. Mogadişu'nun hiçbir yanı Amerika Birleşik Devletleri'ne benzemez. Bunu unutmayın lütfen. Hayatınızı kurtarabilir."

Sinirlerimi bir kenara bırakıyorum. Her şey söylenip bittiğinde Josh'un çadırında sona erdiği sürece bugün neye katlanmak zorunda olduğum

umurumda değil.

Bir dizi zırlı cipe yönlendirildim. Ortada AK-47'li dört korumanın beklediği araca doğru başıyla işaret ediyor. "Bütün bunlar benim için mi?" diye soruyorum.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Somali'de her şey mümkün," diyor. "Her koşul için hazırlıklı olmalısınız." Derin bir nefes alıyorum, ön tarafa binmeme izin verilmediği için ağzıma bir Dramamine atıyorum ve gemiye tırmanıyorum.

Yirmi dakika boyunca Mogadişu sokaklarında sekerek ilerliyoruz; cephelerinin yarısı olmayan binaların şaşırtıcı sayısı dışında diğer Afrika şehirlerinden pek de farklı görünmüyor. "Bombalar," diyor Simon.

Bir kontrol noktasında durduk. Para alışverişi yapıyor ve muhafızların araca doğru baktıklarını görüyorum. "Sorun yok," diye beni temin ediyor Simon. "Bir şey yapmayacaklar. Sadece burada kimin olduğunu görmek istiyorlar."

Sonunda şehri geride bıraktığımızda rahatlıyorum, rahatlamam gerekse de gerekse de. Hızla kararan gökyüzünün altında ıssızlaşan molozlar toprağa ve çalılıklara dönüşüyor.

Yolların durumuna bakılırsa hızlı gidiyoruz gibi geliyor bana. Bir çukura girdiğimizde tüm kamyon o kadar sert zıplıyor ki kafam tavana çarpıyor. "Bu saatte dışarıda olmayı sevmiyoruz," diye açıklıyor Simon. "Eğer bunun hızlı olduğunu düşünüyorsan, bizi dönüş yolunda görmelisin."

Gerçekten korktuğum tek bir an var: başka bir barikat, ama bu sefer ilk araba ile korumalar arasında büyük bir bağışma var. İlk arabadaki adamlar yavaşça iniyor ve her birinin parmağı bir silahın tetiğinde. "Yere yatın bayan," diyor arkamdaki muhafız ve ben de yatıyorum.

Kontrol noktasını geçene kadar yerde kaldım.
Belki de Jonathan dramatik davranmıyordu.

Otuz dakika sonra Dooha'ya ulaşıyoruz. Yolun kenarlarında ayaklarını sürüyerek yürüyen ve toz bulutu arasından arabalarımızın yaklaştığını gören insanları gördüğümde bir yerlere yaklaştığımızı anlıyorum.

Kapılarda bir süre sohbet ettikten sonra geçmemize izin veren muhafızlar var ve içerisi tamamen başka bir dünyaya dönüşüyor. Çadırlardan ve biz geçerken bize bakan insanlardan oluşan küçük bir şehir.

Simon, kendisi etrafı kontrol ederken burada kalmamı söyledi. O ve muhafızlardan biri aşağı iniyor ve kimse makineli tüfek taşıyan iki adamın aniden gelişine şaşırmış görünmüyor.

Bir süre sonra kapımı açtı. "Personel kantinde," dedi. "Burası senin durağın."

Hem heyecanlandım hem de korktum. Sanki önce Josh'a sormalıymışım gibi geliyor. Ya burada bile değilse? Ama Paris'te beni nasıl şaşırttığını düşünüyorum. Ne kadar heyecanlanmıştım, ne kadar meşguldüm ve o geldiğinde ondan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Bu gerçekten çok mu farklı? Sırt çantamı görevlilerden birinden alıyorum, Simon'a teşekkür ediyorum ve aşağıya indiğimde başında şal olan bir kadınla karşılaşıyorum. Beni tepeden tırnağa süzüyor ve eksik bulmuş gibi görünüyor. "Bu taraftan," diyor kaşlarını çatarak.

Kantin, tıpkı hastanede olduğu gibi büyük bir çadırın içinde, uzun masaların olduğu bir oda. Köşedeki önlüklü bir grubu işaret ediyor ve omuz silkerek uzaklaşıyor. Gerginim, kendimi garip hissediyorum ama sonra Josh'u görüyorum ve her şey unutuluyor. O da önlük giymiş, karşısındaki kadını dikkatle dinliyor ve başını sallıyor. Yanında oturan güzel hemşire Sabine'i fark edene kadar kalbim kabarıyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

İçlerinden biri dönüyor. Ve sonra hepsi dönüyor. Gözlerini kırptırıyorlar, bakıyorlar, şaşkınlar. Ve Josh içlerinde en şaşkın görüneni.

"Sürpriz," diyorum zayıfça, sırt çantamı omzuma daha da çekerek.

Tanıştığımızdan beri yaşadığımız tüm kötü anlara rağmen, beni gördüğüne şu anki kadar sevinmediğini hiç görmemiştim. Ayağa kalkıp önümde durmak için hareket ederken gülümsemiyor, sanki beni görmesini engellemek istiyormuş gibi. İlk defa meslektaşlarının beni bilmesinden utanıp utanmayacağını merak ediyorum. New York'ta ya da Paris'te, yabancıların arasında bir şeydi. Ama bunlar sevdiği ve saygı duyduğu insanlar... ve ben *benim*.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, çenesi gergin, sesi duyulmayacak kadar alçak. Arkamızda arkadaşları sohbetlerine geri dönüyor, ama bize gizlice bakmaya devam ediyorlar.

Kendimi küçük ve aptal hissediyorum. Aşık olmuş bir genç kız gibi. Beni burada istemediğinin dehşet verici bir şekilde farkına varıyorum. Yalan söylüyor olma ihtimali -ya da benim kendime yalan söylüyor olma ihtimalim- hemen peşinden geliyor. Masaya dönüp bakıyorum ve Sabine'in bizi tarafsız sayılamayacak bir ilgiyle izlediğini görüyorum. Sabine'nin ona ilgi duyduğu kadar o da Sabine'ye ilgi duyuyor mu? Bunu düşünmek bile midemi ağrıtmaya yetiyor. "'Sürpriz' dediğimde açık olduğunu düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, hiç de öyle olmadığım halde rahat ve kontrollü görünmeye çalışarak. Geri adım atmaya çalışıyorum ama elleri pazularımda, beni olduğum yerde tutuyor.

Gözleri kapanıyor ve dili üst dudağına dokunmak için dışarı fırlıyor. Ya düşünüyor ya da sabır için dua ediyor, belki de ikisi birden.

Omzunun üzerinden meslektaşlarına bir göz atıyor ve sonra beni çıkışa doğru çekmeye başlıyor. "Hadi," diye tersledi.

Kolumu sıkıca kavıyor ve kendimi çekmesine izin veriyorum ama kalbim paramparça oluyor. Buradan olabildiğince çabuk ve sessizce gitmemi istediği çok açık ve bu gerçekten canımı acıtıyor. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ve tabii ki yanılmışım çünkü ben her zaman yanılırım.

Kantinin dışına çıktık ve ben ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Bırak beni," diye boğuluyorum. "Anladım. Ben gidiyorum. Bu konuda götlük yapmana gerek yok."

"*Gitmek mi?*" diye soruyor kızgın bir kahkahayla. "Gece karanlığında dünyanın en tehlikeli yerlerinden birindesin. Hangi cehenneme gideceksin?"

Önemli değil. Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissediyorum. Hayatımda bu kadar boş, bu kadar kayıp, bu kadar kırılmış hissettiğim başka bir zaman hatırlamıyorum. Son seferinde, bu deneyimden büyüyerek ve daha güçlü bir şekilde çıktım. Ama tekrar öğrenmek ve büyümek istemiyorum. Başka bir kayıptan sonra toparlanmak zorunda kalmak istemiyorum.

İsteksizce Simon'ın yoldan çekilmek için acele ettiğini hatırlıyorum ve Josh'ın muhtemelen haklı olduğunu kabul ediyorum, bu da gün ışıyana kadar burada, gelmemiş olmayı dileyen biriyle sıkışıp kalacağım anlamına geliyor.

Beni silahlı muhafızların yanından geçirerek uzun bir çadır sırasına götürüyor, sonra bir tanesinin fermuarını açıp beni içeri çekiyor. İkimizin de ayakta durabileceği kadar yüksek, ama fazla bir şey yok: sağda bir karyola, arkada küçük bir masa ve kıyafetleri için raflı bir çeşit askı.

Şu anda bu kadar üzgün olmasaydım, bir insanın bu şekilde yaşamayı başarabilmesine hayret ederdim. Hawaii'nin aşırılıklarından bu kadar dehşete düşmesine şaşmamalı.

"Lütfen bana ne halt düşündüğünü söyle," diyor, sesi öfkeyle gergin.

Göğsüne bakıyorum, onunla yüzleşemiyorum. Kızmak istiyorum ama en çok da kalbim kırılmış ve aşağılanmış durumdayım.

"Sözüne inandığım için benim hatam," diyorum, sesim gözyaşlarıyla boğuklaşıyor. "Beni görmek istediğini söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini sanmıştım."

Ağır ağır nefes verir. "Tabii ki ciddiymdim." Sesi özür diler gibi çıkmıyor. Sesi *yorgun geliyor*, tıpkı annemin aynı şeyi iddia ettiği zamanki gibi. "Ama *burada* değil. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Buraya gelirken başına her şey gelebilirdi. Gurbetçileri her zaman kaçıırırlar. Ve eğer biri seni tanısaydı... Tanrım. Yolculuktan yara almadan kurtulma *şansın* olmazdı."

"Kimse beni tanımadı ve sorun olmadı," diye cevap veriyorum kısık bir sesle, telefonumu çıkararak. "Ama merak etme, seni rahat bırakacağım. Belli ki *meşguldün*." *Benimle birlikte anılmak istemediğin* çok açıktı ama burada oturup ondan boş güvenceler dilenecek değilim. Düşündüğüm gibi değildik. Çok fazla şey umdum ve olduğundan daha fazlasını yaptım ve daha iyi bilmeliydim. Hepsi bu kadar.

"Dur," diyor. Acı dolu bir saniye boyunca bana burada olmamın sorun olmadığını söyleyeceğini umuyorum, ancak bu noktada durumu kurtarmak için ne söyleyebileceğine dair hiçbir fikrim yok. "Seni getiren o adamlara güvenmiyorum," diyor onun yerine. "Bir telefon edeyim."

Biriyle "birincil" hakkında kısa bir konuşma yaparken karyolasının kenarına tünüyorum. İstanbul'dan bahsediyor, sonra küfrediyor. "Cibuti o zaman," diyor.

Buraya gelmem on saatimi ve binlerce dolarımı aldı. Bir kucaklaşma ve "*Gelmen çok hoştu*" bile demeden beni kapı dışarı etmesi. Kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim ve birden o kadar bitkin düştüm ki oturmak bile çaba gerektiriyor. Bütün bunlar bitene kadar bir topun içine kıvrılıp uyumak istiyorum. Ve bu bizim bittiğimiz anlamına geliyor. En çok acı veren de bu. Bu işin geri dönüşü yok, zaten o da bunu istemezdi.

Sonunda telefonu kapatıyor ve öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, ellerini kısa bir süre yüzüne götürüyor. Sonunda bana baktı.

"Bütün bunlar da neydi?" Ben sordum.

Tereddüt ederken dişleri dudağına batıyor. "Burada bazı adamlar tanıyorum. Kiminle olduklarını söyleyemem, sen de soramazsın ama seni yarın gün doğmadan Mogadişu'daki havaalanına götürecekler. Sen uçağına binene kadar orada seninle bekleyecekler. Etiyopya'ya uçacak ve oradan ABD'ye gideceksiniz."

Sözlerindeki gerilim beni duraksatıyor. Sadece endişeli mi, yoksa benden kurtulmak için sabırsızlanıyor mu? Bilmiyorum. Sadece acıttığını biliyorum. Hissettiğim şey

küçük, aptal ve tamamen istenmeyen. Gelmemeliydim. Paris'ten sonra onunla bu anlamsız, beyhude şeyi asla sürdürmemeliydim.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Yemek yemedim ve uyumadım çünkü tek önemli olan oydu. Her şey ne kadar da tek taraflıydı. Çok aptalım.

"Sana bir şeyler getireyim," diyor. "Burada beklemen gerekecek. Henüz tanımayan birinin seni tanıması riskini göze alamam."

Bir an bana baktı ve ağzı açıldı, sonra kapandı. Her ne söyleyecekse, daha iyi düşündü ve onun yerine çadırı arkasından fermuarlayarak dışarı çıktı.

Benden uzaklaşma hevesi canımı acıtıyor ama bu noktada beni şaşırtmıyor. Onun alanını işgal ettim ve şimdi başa çıkması gereken bir sorunun. Sloane'a dönüştüm - istenmeyen davetsiz misafir, planlarını uygunsuz bir şekilde bozan. Acaba kanepede uyumaya karar verir miydi, eğer bir kanepede *olsaydı*.

Kendimi onun birkaç geceden daha uzun süre isteyeceği biri olduğuma nasıl ikna ettim? O Kongre önünde tanıklık yapan bir doktor, ben ise liseyi bile bitirememiş, yaşayan, nefes alan bir felaketim. Bu duruma bakan herkes onun için yeterince iyi olmadığını, asla onun istediği kişi olamayacağını bilirdi.

Karyolaya uzandım. Yastık onun gibi kokuyor ve kendimi kederden boğulmuş hissediyorum. Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve onu hızla fırçalıyorum. Bunun farklı olmasını istemiştım ve *onun* farklı olmasını istemiştım ve şimdi bana aksini göstermiş olsa bile, onun olduğunu düşündüğüm kişiden tamamen kurtulamıyorum.

Çadırın fermuarının açıldığını duyduğumda doğrulup kendimi toparlamaya çalışıyorum ve gözlerimi koluma kuruluyorum. Bu durumdan kurtulabilirim ama bir de üstüne onun acımasına dayanabilir miyim emin değilim.

Beni görünce kaşlarını çatarak içeri girdi. Sanki Honolulu'ya indiğim günden bu yana bir dakika bile geçmemiş gibi. Yolculukta istemediği kız olmaya geri döndüm.

Bana bir tepsi uzatıyor. "Seçecek fazla bir şey yoktu," diyor iç çekerek. "Mutfak gece için çoktan kapandı."

"Teşekkür ederim," diyorum ona sertçe. Biraz pirinç seçiyorum ama başka bir şeyi midem kaldırmıyor. "Çoğunlukla yorgunum." Odanın karşısına geçiyor ve tepsiyi benden alıyor. Bir an için ikimiz de onu tutuyoruz. Geldiğimden beri en yakın olduğumuz an bu.

"Uzan," diyor ve masadaki koltuğuna geri dönüyor.

"Bu karyola iki kişi için yeterince büyük değil," diyorum sessizce.

"Yerde uyuyabilirim."

"Tabii ki yerde uyumayacaksın," diyor. "Nakil aracı gelene kadar ayakta kalacağım zaten."

Bana gerçekten dokunmayacak bile. Bana bakmaya bile zor dayanıyor.
Ben.

Yüzüm ona dönük bir şekilde uzanıyorum, böylece ne zaman gözyaşlarım yüzümden aşığı akmaya başladı.

JOSH

S O uyuyor ve ben bekliyorum. Muhtemelen uzanabilirim ama çok *korkuyorum*. Orada yatmaktan daha fazlasını yapmak isteyeceğimi biliyorum ve gardımı bir an bile düşürmek istemiyorum. Tanrı bilir Onu havaalanında ya da buraya gelirken tanıyan bir sürü insan var. Her an çadırın ortasından yırtıldığını görmeyi bekliyorum.

Hepsi benim hatam. İşlerin ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemedim, ama... çok kötü. Kampın her yerinde muhbirlerimiz var. Şimdiden, eminim, birileri yerel teröristlere bir ziyaretçimiz olduğunu söylemek için ayrılmıştır. Onu tanımasalar bile, güzel, genç ve Amerikalı olduğunu, parası varmış gibi görüldüğünü bilecekler. Ve bunlardan biri yeterli olacaktır. Hepsi bir arada. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Yine de endişemi bastırmak mümkün değil. Geceyi atlatsak bile, yine de Mogadişu'ya dönmek zorunda. Yol en tehlikeli kısım ama havaalanı da o kadar güvenli değil. O güvenli bir şekilde başka bir yere inene kadar sınır küpü olacağım.

Sonraki birkaç saat boyunca uykusunda konuşmasını dinliyorum - aynı sayılar. Yedi, bir-doksan dokuz, seksen sekiz. Keşke bana ne anlama geldiklerini söyleseydi. Genellikle bir ya da iki kez duyuyorum. Bu gece onları tekrar tekrar söylüyor, sanki tekrar eden bir kabusun içine hapsolmuş gibi.

Bunu asla devam ettirmemeliydim. En başından hiç başlatmamalıydım. Belki de bu gece ona davranışımla her şeyi mahvettim. Bu muhtemelen en iyisi olurdu. Çünkü onun gitmesine izin veremiyorum ve bu, bir şüphe gölgesinin ötesinde, yapmam gerektiğini kanıtlıyor.

DREW

Josh beni hala karanlıkken uyandırıyor.
"Drew," diyor, "araban geldi."

Hâlâ giyinik. Sersemlemiştim, ama bir başkasını hissedecek kadar uyanıktım.

utançtan kızardı. Dün gece ortaya çıktığımda onun kadar gitmemi isteyen birini daha önce hiç görmemiştim.

Onunla göz göze gelemeden karyoladan kalkıyorum ve sırt çantamı alıyorum.

"Hazırım," diyorum ona, sesimde hiçbir duygu olmadan. Kızgınım ama daha çok kendime. Buraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Tüm hayatımı bir daha böyle aptalca bir şey yapmamaya karar vererek geçirdim ve karşıma çıkan ilk fırsatta ne yaptığıma bir bakın:  zerine atladım.

"Al," diyor ve Georgetown kap şonunu bana uzatıyor.

"Dışarısı çok sıcak," diyorum. *Ve senin aptal kazağına istemiyorum. Seni tanıdığımı unutmak istiyorum.*

"Kap şon yukarıdayken giymeniz gerekiyor" diyor. Kimsenin sizi tanımadığından emin olmaları gerekiyor."

Bana söyleneni yapıyorum. "Sana geri postalayacağım," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. Oahu'daki o ilk sabah olduğumuz yere geri döndük - Josh isteksizce doğru şeyi yapmaya çalışıyor ve ben de elimden geldiğince ona siktirip gitmesini söylüyorum.

"Sende kalsın," diyor.

"*İstemiyorum,*" diyorum ve bu sözlerle içimden sızan acıyı duyduğuna eminim. Tanrım, geçen her saniye daha çok Sloane gibi konuşuyorum.

"Drew," diyor ve ellerini kal alarımaya koyarak beni kendine doğru çekiyor. "Bak-"

Çadırın dışında bir tıkırtı duyulur. "Hey, Bailey?" diyor biri. Başka bir Amerikalı. "Gitmemiz gerek."

Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Seni arayacağım."

Bir saniyeliğine ona bakıyorum, o da dayanabildiğim kadar uzun bir süre. Sanırım onun anısı hayatımın geri kalanında her gün kalbimi kıracak. "Hoşça kal Josh," diyorum ve çadırın fermuarını açıyorum.

Beni takip etmeye başladı ve ben başımı salladım. "Yapma, tamam mı?" Sesim titriyor ve bir anlık tereddütten sonra başını sallıyor, hepsi bu.

Kamuflajlı iki adam dışarıda bekliyor. Bizi bekleyen zırhlı kamyonu gördüğümde sessizce, "Bu fazla abartılı gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Adamlardan biri kaşlarını kaldırıyor. "Bunu ancak burada fazla vakit geçirmemiş biri söyleyebilir."

Havaalanına dönüş yolculuğumuz tamamen olaysız geçti, kesinlikle bir New York taksisinin arkasında oturmaktan daha korkutucu değildi. Tüm yolculuğun en kötü yanı, ilaç etkisini gösterene kadar beni araba tutmasıydı.

Bir kez daha, bunun ne kadarının Josh'un gerçek endişesi olduğunu ve ne kadarının sadece benimle görünmek istememesinden kaynaklandığını merak etmek zorundayım.

Sanırım fark etmez. Her halükarda bitti artık.

Korumalardan biri uçağa kadar bana eşlik ediyor. Kapıya ulaştığımda ona "Teşekkür ederim," diyorum.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diyor adam, "kendisi için asla yapmayacağı bir iyiliği senin için yaptı."

Bu ne anlama geliyor?

Yine de gerçekten önemli değil. Bu sadece her şeyin ne kadar gereksiz olduğunu gösteriyor.

DREW

W Tam bir gün sonra nihayet Los Angeles'a indiğimde Tali'den bir mesaj geldi. Gönderdiği resimde Hayes avucunun içinde minik bir insan tutuyor.

Bir kız! Öyle yazıyor. Audrey Bell Flynn.

Fotoğrafa hayretle bakıyorum. İnsanların nasıl yaratıldığına aşina olsam da, tanıdığım insanlardan, ilişkilerinin başlangıcından beri tanıdığım insanlardan, tüm başlangıçları ve duraklamalarıyla birlikte gelen birini hiç görmemiştim. Bu bir mucize. Onların işkence dolu gidip gelmelerinden bu muhteşem küçük kız yaratıldı.

Uzun bir yolculuğa çıktılar ve karşılığını aldılar. Çoğumuz o kadar şanslı değiliz.

Duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için LAX'teki birinci sınıf bekleme salonuna gidiyorum, çünkü şu anda yeni doğmuş bir bebeğin yanında olmak şöyle dursun, görünmek için bile fazla iğrencim.

Davis'ten röportajlar ve birkaç hafta içinde bana bir randevu bulduğu bir film galası hakkında mesajlar alıyorum. Sanırım bu noktada *hayır* demek için bir nedenim yok, değil mi? Ayrıca Josh'tan gelen birkaç cevapsız arama ve Los Angeles'a döndüğümde ona haber vermemi isteyen birkaç mesaj var. *Joshua'mız her zamanki gibi sorumluluk sahibi. Herkesle ilgileniyor.*

Geri döndüm, yazdım, başka bir şey yazmadım ve sonra gönder tuşuna bastım. Onun yükümlülüğü bitti, benimki de bitti.

Duşlara ulaşıyorum ve tam kapıyı arkamdan kapatmışım ki arıyor. "Nasıl geçti?" diye soruyor. "Herhangi bir sorun çıkmadı mı?"

"Çok iyiydi," diye cevap veriyorum. "Duşa giriyorum, o yüzden-"

"Drew, bekle," der iç çekerek. "Olanlar için çok üzgünüm. İyi niyetli olduğumu biliyorum ve-"

"Sorun değil," diye araya giriyorum. "İnan bana, dersimi aldım. Sürpriz bir ziyaret yapmasına izin verilen tek kişi *sensin*. Sanırım beş yıl sonra ya da ne zaman seyahat etmekte özgür olursan ve benimle görünmeye istekli olursan, kapının çalmasını bekleyeceğim ve tüm planlarımı iptal edeceğim."

"Şu anda ciddi olamazsın," diyor. "Kendini ne kadar tehlikeye attığın hakkında bir fikrin var mı? Herhangi bir fikrin var mı?"

"Lütfen dur," diyorum. Ağlama isteğiyle boğazım ağrıyor. "Oraya geldiğim için deli olduğumu çok açık bir şekilde ifade etmiştin ve bunu tekrar duymaya ihtiyacım yok. Daha da önemlisi, bu iş bitti. Yani artık benim için endişelenmene gerek yok."

"Drew," diyor kısık sesle, "bunu yapma. Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum ama her şeyimi verirdim-"

Her şeyimi verirdim. Bunlar beni kısa kesen kelimeler. Bunu daha önce de duymuştum. O zaman da saçmalıktı, şimdi de saçmalık.

"Hayır Josh, aslında hiçbir şey vermezdin, çünkü eğer bu doğru olsaydı burada *olurdun*. Ve eğer bu doğru olsaydı, ailene söylemeye istekli olurdun ve beni iş arkadaşlarından *saklamazdın*. Açık konuşalım: hiçbir şeyden vazgeçmeye niyetli değilsin."

Sonra telefonu kapatıyorum, numarasını engelliyorum ve duşa girip uzun süre bir çocuk gibi ağlıyorum.

Bir hemşire beni Tali'nin odasına geri götürüyor. Tabii ki o muhteşem ve ıslıl ıslıl, beni görünce kocaman gülümsüyor.

Sadece Tali doğumdan hemen sonra bu kadar sevimli görünebilirdi. Hayes köşede oturuyor, hâlâ önlük giyiyor ve kucağında gerçekmiş gibi görünmeyecek kadar küçük bir bebek tutuyor. Yüzünde yumuşak bir şey var, Tali'yle evlendikleri gün gördüğüm bir şey. Bana hızlı bir gülümseme gönderiyor ama sonra bakışları yine kundaktaki bebeğe kayıyor, minik Audrey'den o kadar etkilenmiş ki başka bir yere bakmaya bile zor dayanıyor.

"Seni zavallı şey," diyor Tali. "Daha yeni indin, değil mi? Benden daha bitkin görünüyorsun."

"Binlerce saat uyumadan önce onu görmek istedim," diye cevap veriyorum. "Vajina nasıl? Birden ona kadar bir ölçekte ne kadar mahvolmuş?"

Tali gülerken Hayes bize hızlı ve endişeli bir bakış atıyor. "Sezaryen olmam gerekti, o yüzden her şeyin sağlam olduğunu tahmin ediyorum" diye yanıtlıyor. Kocasına dönüyor. "Hayes, bebeği paylaşmak zorundasın."

Hayes ona mahcup bir sırıtış atıyor ve kucağında bebekle ayağa kalkıyor. "Onu kucağına almak ister misin?" diye sorar.

Kararsızca göz kırpıyorum, ondan Tali'ye bakıyorum. Gerçekten güvenen var mı

Bebekle *beni* mi?

"Bilmiyorum," diyorum. "Hiç gerçekten... O çok küçük."

"İyi olacaksın," diyor Hayes.

Ellerimi yıkıyorum ve onu kollarıma vermeden önce oturuyorum. Hayatımda gördüğüm en sevimli insan o. Minik gül goncası ağzını büzmüş, sanki beslenmeyi hayal ediyormuş gibi uykusunda emiyor. Parmakları inanılmaz derecede küçük, minik yumruklar halinde sıkılmış ve ona bakarken içimde bir şeylerin açıldığını hissediyorum. "O mükemmel," diye fısıldıyorum ve dehşete kapılıyorum, sesim çatlıyor.

Hayes Tali'ye bakar. "Sence aç mıdır?" diye sorar. "Ağzıyla şu emme şeyini yapıyor."

Tali ona hayranlıkla gülümsüyor. "Çok fazla endişeleniyorsun," diyor. "Seni temin ederim ki yemek yemeyi *unutmayacaktır*."

Adam onun yanındaki koltuğa oturur ve göz göze gelirler. Kısa bir an için, sanki odadaki tek insanlar onlarmış gibi. Eskiden onların sahip olduğu şeyi istemediğimi, kollarımdaki gibi küçük bir kız istemediğimi iddia ederdim, ama sadece bunların benim için imkansız olduğunu düşünüyordum.

Ve haklı olduğum ortaya çıktı.

Ama şimdi eskisinden çok daha fazla acıyor.

JOSH

S Aramalarımı engelledi. Bir uçağa atlayıp ona geri dönmesi için yalvarmak gibi delice bir dürtü var içimde ve her gün bununla savaşıyorum. Buraya gelirken öldürülebilirdi ve eğer öldürülseydi, bu benim suçum olurdu.

Hata. Tıpkı onun bu olaydan zarar görmesinin benim hatam olduğu gibi. Bunu başlatmamam gerektiğini biliyordum ve kesinlikle devam ettirmemem gerektiğini de biliyordum.

Her gün işimi yapıyorum ama kalbim artık bu işte değil. Kendimi, keşke hiç tıp okumasaydım, gelmeseydim de kalmama gerek kalmasaydı diye düşünürken buluyorum.

Operasyon müdürüne ayrılmak istediğimi söyledim ve benden yerine birini bulması için bir yıl süre istedi. O yılın her gününü alacak. Dün bir bomba tehdidi daha aldık, bu sabah korumalarımızdan biri vuruldu ve ben Hawaii'deyken güneydeki bir mülteci kampı saldırıya uğradı. Zerre kadar akıllı olan hiç kimse buraya gelmeyi tercih etmez.

Yani... bir yıl. O zamana kadar Drew'u geri kazanmak için çok geç olacak ama bu şartlar altında ne yapabilirdim ki?

Annem aradığımda "Berbat görünüyorsun" diyor.

O da biliyor ama bunu kendime saklıyorum. "Sadece burada meşgulüm," diyorum ona. "Nasıl hissediyorsun?"

"Evde olsaydın ve kardeşin iyi olsaydı kendimi çok daha iyi hissedirdim," diyor. Onunla konuştun mu?"

"Mesajlaştık," diyorum ama aslında sadece annemize bakmasını istediğim bir mesaj atmıştım ve o da cevap vermemişti.

"Drew ile ayrılık onu gerçekten çok etkiledi," diyor. "Sanırım içiyor."

Gülüyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. İlk defa kardeşimle ortak bir noktamız var. "Anne, hiç içmediği bir zaman oldu mu? Hawaii yolculuğunun çoğunu sarhoş geçirdi. Uyuşturucu yüzünden hapiste geçirdiği kısmı saymazsak."

İç çekti. "Baban rehabilitasyona gitmesi gerektiğini düşünüyor ama ben sadece Drew geri dönerse-"

"Onu bu sarmalın içine çekme anne," diyorum. Ses tonum karşısında gözleri açılıyor. "Başında yeterince dert var zaten. Her şeyin üstüne bir de bir bağımlılıkla uğraşmasına gerek yok."

"Ama... o da ona destek olabilir," diye savunuyor. "Birbirlerinin yanında olabilirler. Evlilik ve bir bebek her ikisi için de her şeyi değiştirir."

"*Bebek* mi?" Tekrar ediyorum, dehşete düşmüştüm. Evliliğin ve bebeklerin ailemin hayatını pek iyileştirmedeği gerçeği bir yana, bağımlılık sorunları olan ve yakın zamanda tutuklanmış bir adam için pek de ideal değil. Yine de daha çok bencilce nedenlerden dolayı tüm bu düşünce çizgisini raydan çıkarmak istiyorum.

"Bu konu hakkında konuşup duruyordu," diyor. "Geçen gün buradaydı. Sanırım Drew'in yazar arkadaşının yeni bir bebeği olmuş. Bununla ilgili bir şeyler paylaşmış. Joel büyük bir jest yaparsa belki kızın geri geleceğini düşünüyor."

Kamp sireni son günlerde üçüncü kez çalıyor. "Üzgünüm anne, gitmem gerek." Hastaneye rapor vermek için aramayı sonlandırıyorum. Muhtemelen bütün gece yine tecrit altında olacağız, hayatım muhtemelen risk altında ve annemden gelen telefonda sonra o kadar depresyondayım ki umurumda bile değil.

DREW

F ya da önümüzdeki iki hafta, ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Görüşmeleri tamamladım, gala için elbisemi hazırlattım ve stüdyoya gittim.

demoları hayata geçirdim. Performansım o kadar cansız ki Davis sonunda patladı ve bana birkaç gün izin alıp kendimi toparlamamı söyledi.

Üzgün hissetmiyorum. Sadece uyuşmuş hissediyorum. Los Angeles hala güneşli ve kalabalık ve sokaklarında süzülürken kendimi bir hayalet gibi hissediyorum. Artık bir amacım yok. Ben hala adli muhasebeci konusunda üzerime geliyor ve ben de kendimi buna adayamıyorum. Hayatım nasıl bu kadar boş olabiliyor ve aynı zamanda dayanılmaz derecede ağır hissediyorum bilmiyorum.

Birisi dün gece Oahu'da kim olduğumu nihayet anladığım yeni şarkımı seslendirdiğim bir video yükledi. Yorumlar "*Bu Çıplak'tan çok daha iyi*" ve "*Ona bildiğinden şaşmamasını söyle*" arasında eşit olarak bölünmüş durumda. İzlemek acı veriyor. Josh'a şarkı söylerken gözlerimde çok fazla sevgi vardı. Ona çok güvenmişim ve bu asla geri gelmeyecek.

Tek parlak nokta, katlanılabilir tek an, her gün Tali ve bebeği ziyaret ettiğim zaman. Hollywood Hills'teki evlerinde, Tali'nin üzüntüsüne rağmen, Hayes geçici olarak Los Angeles'tan ayrılmayı reddediyor.

"Audrey'nin UCLA'da acil beyin ameliyatına ihtiyacı olursa diye," diye gülerek açıklıyor Tali, bebeği omzuna çekip eski bir profesyonel gibi gazını çıkarırken. "Adam deli."

"Yine de çok tatlı," diyorum ona, serçe parmağını Audrey'e uzatırken onu izliyorum. Annelerin böyle olduğunu fark ediyorum.

Çocuğun artık buna ihtiyacı kalmadığında bile temas arayışını durdurmak için. Annemin durumunda olduğu gibi, bazen yarardan çok zarar getirirler bile.

Tali başını kaldırıp bana bakıyor ve yüzümde bir şey görüyor. "Josh'la konuştun mu?"

Yutkunuyorum. "Sana söyledim. Onun aramalarını engelledim. Her şey anlamsızdı. Sonsuza dek sürecekti."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sonsuza dek süren her şeyin sonsuza dek acı vermesi gerekmiyor," diyor.

Kibarca karşı çıkarak yutkunuyorum. Onun hayatında her şey yolunda gidiyor. Benimkinde, iyi şeyler bile eninde sonunda cehenneme gidiyor.

Gala günü isteksizce kalktım ve daha az ilgilenebileceğim bir güne hazırlandım. Böyle bir şeye hazırlanmak, bir düğüne hazırlanmaya çok benziyor, eğer o düğün öğleden sonra üçte gerçekleşiyorsa ve sonrasında milyonlarca insan kilonuzu, gözeneklerinizi ve aşk hayatınızı tartışıyorsa. Bütün bir gün saç ve makyajla harcanıyor, sonra kırmızı halı, sonra izlemek istemediğim bir film ve ardından katılmak istemediğim bir parti. Binlerce kadın benimle yer değiştirmek için adam öldürür ve bunda yanlış bir şey yok. Evde kalan bir kadınla yer değiştirmek için adam öldürebileceğim gerçeğinde de yanlış bir şey yok. Her zaman heyecanlı ve minnettarmış gibi davranmaktan yoruldum.

Beverly Hills Otelinde bir süitteyim çünkü kulübem beni şık bir hale getirmek için gereken tüm insanlara yetecek kadar büyük değildi. Sabah dokuzda yüz bakımı uzmanı orada oluyor, kırık kılcal damarlardan ve göremediğim siyah noktalardan şikayet ediyor. Ve sonra ekibin geri kalanı içeri giriyor- manikürcü, kuaför, makyaj sanatçısı, stilist.

Stephanie ve Davis, ara sıra aval aval bakmak için gelen arkadaşları ve aileleriyle birlikte yakınlardaki odalardadır. Ortam kutlama havasında. Tezahüratlar, kahkahalar ve şampanya mantarları patlıyor ve tüm bu süre boyunca kendimi hasta hissediyorum, o kadar gerginim ki gülümsemek bile zor geliyor. Masada büyük bir sofraya var ve benim midem yemek yiyemeyecek kadar bulanıyor.

"Gergin olma tatlım," diyor kuaför. "Çok güzel görüneceksin. Çıktığın adam seni Luke Powell'la görünce havalara uçacak."

Aynı anda hem glmek hem de ağlamak istiyorum. *Çıktığın adam* derken Six'i kastediyor, kardeşini değil, ki beni asıl endişelendiren o. Haberin Somali'ye ulaşması ne kadar sürer? Josh'un başka bir adamın kolunda fotoğraflarımı görüp hayatıma devam ettiğimi düşünmesi için ne kadar zamanım var? Güzel hemşireyle çıkmaya başlamasına ne kadar var? Çok değil. Işık hızında, gerçekten. Binlerce dedikodu sitesi var, bu resimlerin yayınlanacağı binlerce yer var. Josh'un da öğrenmesi için oradaki bir çalışanın *TMZ*'yi kontrol etmesi yeterli. Muhtemelen Sabine'in alarmı var, içeri dalmak için bu anı bekliyor.

Ben de bir tane ayarlardım, bu yüzden onu gerçekten suçlayamam.

Güzel, sanırım. Her şeyi mahvetmeme izin ver. Eninde sonunda mahvolacaktı zaten. Ama midem çalkalanmaya devam ediyor.

Saçıma fn çekiliyor, titizlikle dzleştiriliyor ve sonra yeniden kıvrılıyor. Daha sonra telefonumu kontrol ettiğimde, Somali lke koduyla başlayan bilinmeyen bir numaradan gelen iki cevapsız arama görüyorum. Bu Josh mu, onunkini engellediğim için başka bir numaradan mı arıyor?

Orada saat sabahın 1:30'u. Neden beni bu kadar geç saatte arasın ki? Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum. Kampın tehlikeleri hakkındaki tüm iddialarını bir kenara bırakmıştım ama haklı olma ihtimali göğsüme bir darbe almışım gibi hissetmeme neden oluyor. Sesli mesajı yeterince hızlı dinleyemiyorum.

Bir an için hat sessizleşiyor, sanki biri kayıtta olduğunu bilmiyormuş gibi. Sonra onun sesini duyuyorum ve dünyam duruyor. "Hey." Bu bir fısıltı. Duraklıyor. "Hey, biliyorum-"

Hat kesiliyor, her ihtimali açık bırakıyor. Neden telefonu öylece kapattı? Bir şeyler mi ters gitti, yoksa söyleyeceğı her şeyin anlamsız olduğuna mı karar verdi?

Numarayı geri arıyorum ama cevap yok. Cep telefonuna da cevap vermiyor. Ellerim karnıma bastırıyor. Belki de sadece konuşmak istedi, sonra fikrini değıştirdi ve yatmaya gitti. Ya da belki korkunç bir şey oldu.

Geçen yaz tahliye edilmişti. Sanırım orada işler ters gidiyor. "Bir içkiye ihtiyacın var," diyor makyaj sanatçısı. "Bu kadar sarhoş olmak sana göre değil.

gergin."

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Hayır, ben iyiyim." Kendime şu anda sahip olduğumdan daha az hakim olursam, Amsterdam'da sahneden düşmeyi ocuk oyuncağı gibi gösterecek bir sahneye neden olacağım.

Boyanmaya, spreylenemeye ve üzerime titrenmeye devam ediyorum ve tüm bu süre boyunca Beth'i aramamak için kendimle savaşıyorum. Evet, kötü bir şey olursa ilk aranacak kişi o olurdu ama ihtiyacı olan son şey benim tarafımdan gereksiz yere alarma geçirilmek. Ve gecenin bir yarısı yanlış oğlun beni aramasını nasıl açıklayacaktım?

Öğleden sonra üçte neredeyse hazırdım. Stilist ve asistanı elbiseyi başımdan geçirirken Spanx'ten başka bir şey giymeden duruyorum - ödünç alınmış bir Christian Siriano'yu makyajdan uzak tutmaya çalışırken mütevazılık diye bir şey yok.

Elbise iki beden. "Daha önce bu kadar dar mıydı?" Fermuarımı çekerlerken sordum.

Stilist gülüyor. "Sıkı olması gerekiyor. Eğer rahatça nefes alabiliyorsanız, işte o zaman bir sorunumuz olduğunu anlarım."

Elbiseyi giymeden *önce* rahat nefes alamıyordum.

Ödünç verilen mücevherlerin bulunduğu kasa açılırken telefonum ötmeye başlıyor.

"Ashleigh," diye sesleniyorum. "Kim o?"

"Beth adında biri mi?" diye sorar ama telefonu çoktan masaya geri koymuştur. Beth adında birinin önemli olması mümkün değil, diye düşünüyor.

"İhtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

Ashleigh odayı geçiyor. Son zil sesinde kaptım.

"Drew?" Beth ağlıyor. Sesinde panik var. Oğlunun yabancı bir hapisanede tutulmasına ve Hawaii'de yaşanan diğer her şeye omuz silkmiş olan Beth histeriktir. "Joel'in yerini bulmaya çalışıyorum. Yanında mı?"

"Ben mi?" diye cevap veriyorum. "Hayır. Neden? Her şey yolunda mı?"

Boğuk bir hıçkırık çıkarır. "Ben Josh," der ve Jim telefonu ondan alır.

"Joel'in yerini bulmaya çalışıyoruz," diyor, sesi düzgün ama gergin. "Yaklaşık bir saat önce mülteci kampına bir saldırı oldu. Ne olduğunu bilmiyoruz ama Joel'in bunu ilk olarak basından duymasını istemiyoruz."

Yere çöküyorum. Odadan toplu bir soluk sesi geliyor ama umurunda değil. Stilist bana doğru koşuyor ve ben onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum. "Başka ne biliyorsun? Biri onları dışarı çıkarmaya mı çalışıyor?"

"Bize hiçbir şey söylemiyorlar," diyor. "Sloane bazı telefon görüşmeleri yaptı... Görünüşe göre saldırı başladığında tıbbi personel tahliye ediliyordu ve iki doktor geride kaldı. Josh'un onlardan biri olduğunu düşünüyorlar."

Nefesim kesildi. Beni aradı. Her şey olurken beni aradı.
Belki de öleceğini düşündüğü içindir.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. Ellerim titriyor, ciğerlerim yeterince hava alamıyor. "Onun için. Bu ne anlama geliyor?"

Hiç mantıklı konuşmuyorum. Jim bir şekilde soruyu anlıyor. "Yani muhtemelen onu rehin aldılar... ya da daha kötüsü," diyor sessizce. "Etiyopya'daki büyükelçiliğe ulaşmaya çalışıyoruz çünkü en son tahliye edildiklerinde oraya gitmişlerdi."

Beynim dönüyor. Odaklanamıyorum. "Etiyopya'ya gitmeliyiz," diyorum ona. "İhtiyacımız var-"

Duruyorum ve elimi yüzüme bastırıyorum çünkü ne yapmamız gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Onu bulmak için kime baskı yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Şu anda sırtımı yaslamak istediğim tek kişi Josh. Bu düşünceyle birlikte gözyaşlarına boğuluyorum.

"Seni sonra ararım," diye fısıldadım.

Bunun olmaması, onun güvende olduğu ve benim sadece kalbimin kırıldığı bir gün önceki halimize geri dönmek için tüm servetimden vazgeçebilirdim.

Davis ve Stephanie, Ashleigh tarafından çağrıldıklarına şüphe yok.

"Sorun nedir?" diye bağırır Davis.

Kendimi yerden kaldırırken stilist, "Elbiseyi ütülememiz gerekebilir," diyor. "Ne kadar zamanımız var?"

"Hayır," diyorum sessizce. "Ben gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?" Davis bağırıyor. "Ne halt etmeye gitmiyorsun? Gösteri yapman gerekiyordu. Gitmemeyi *seçemezsin*."

Ona bakıyorum ve ilk kez kendimi tamamen net hissediyorum. "*Elbette yapabilirim*," diye cevap veriyorum. "Ashleigh, Los Angeles'tan kalkacak özel bir uçağa ihtiyacım var. Uzun mesafe gidebilecek bir uçak. *Hemen*."

Davis'e bakıyor ve hiçbir şey yapmıyor. Kahkahalarım histeri sınırında. "Ashleigh, *ciddi misin*? Sana ödeme yapan benim."

"I-" Benden Davis'e baktı. "İki saat içinde sahnede olmalısın."

Ve yine, çok açık. *Her zaman açıktı*. İşleri daha da kötüleştireceğimden korkuyordum ama bu insanların şu anda hissettiğim dehşete eşdeğer yapabilecekleri hiçbir şey yok.

"Kovuldun," diye cevap veriyorum ve yatak odasına doğru dönüyorum. Davis elbisemi öyle sert tutuyor ki arkadan yırtılıyor. Odadaki herkes hep bir ağızdan soluk soluğa kaldı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor kolumu tutarak. "Bu bir sözleşme ihlali. Seni dava edebilirler, ben de edebilirim."

Kolumdaki eline bakıyorum. "Az önce elbisemi yırttın ve beni uygunsuz bir şekilde tuttun. On beş şahit var. Seni dava edebileceğime eminim."

Kendimi geri çekip odama giriyorum ve elbiseyi çıkarırken nefes açıcıma uzanıyorum. Sonra Ben'i aradım. "Tetiği çek. Hepsini. Ayrıca, nasıl uçak bulabileceğimi biliyor musun?"

Arabadan Beth ve Jim'i arayıp uçağın hazır olduğunu söyledim. Doksan dakika içinde Etiyopya'ya doğru yola çıkacağız, eğer oraya daha hızlı varırsak ve pilot da varırsa daha erken. Bunun ciddiye alındığından emin olmak için tanıdığım herkesi arıyorum.

"Çok nazıksınız," diyor Beth. "Gerçekten oraya gitmek zorunda değilsin. Meşgul olduğunu biliyorum."

Hâlâ tüm bunları *Six'le* çıktığım için yaptığımı düşünüyor. Onlara söyleyememek beni kahrediyor ama belki de en iyisi budur. Çünkü bilselerdi, beni aramaya çalıştığını söylemek zorunda kalacaktım ve telefonunun kesilmiş olması hiç de iyi görünmüyor.

"Benim orada olmam yardımcı olabilir," diyorum ona. "Arayabileceğim insanlar olabilir."

"Haklısın," diyor ve sonra tekrar ağlamaya başlıyor. "Çok nazıksınız. Bunu asla unutmayacağım. Hâlâ Joel'e ulaşmaya çalışıyorum. Umarım o da bizimle gelebilir."

Normalde, Altı'nın varlığının kötü bir durumu daha da kötüleştireceğini düşünürdüm. Ama bu durum daha kötüye gidemez. Çoktan bitmiş olabilir ve biz bunu bilmiyoruz bile.

İnternete girip Somali'deki adam kaçırma olaylarına baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Josh tehlikeler konusunda abartmıyordu. Kaçırılmalar orada rutin. *Doktorların* kaçırılması rutin. İyimsen biri en azından yarısının hayatta kaldığını görür. Kötümser biri, ben, diğer yarısının çoğunun öldüğünü ve birçoğunun kurtarılmadan önce yıllarca tutulduğunu görürüm. Wikipedia'yı kapatıyorum. Daha fazlasını bilmek istemiyorum.

Beth ve Jim havaalanına vardıklarında uçak kalkmaya hazırды. Beth elimi sıkarak, "Joel'e ulaştım," diyor. "Bu gece uçuyor."

Bizim için çok umutlu görünüyor. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir önemi yok. Josh iyi olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yok.

Jim ve Beth'in uçağın arka tarafındaki asıl yatak odasını almalarına izin verdim. Yanımdaki koltuğa oturduğunda ben yatar koltuklardan birinde mışıl mışıl uyuyordum. Yüzü asıktı.

"Az önce Sloane'dan haber aldık," diyor gözyaşları yüzünden süzülürken. "Bulundular ama birkaç kişi yaralandı ve bir Amerikalı öldü."

Midemdeki sıkı düğüm bir deliğe dönüşüyor ve sanki içinden düşecekmişim gibi hissediyorum. Orada başka Amerikalılar da vardı ama personelin büyük kısmı Fransızdı. Ve böyle zamanlarda en iyisini ummanın ne kadar az işe yaradığını biliyorum. Beth hıçkırmaya başlıyor ve ben de ona katılıyorum, yüzüm ellerimde, omuzlarım titriyor.

"Hayatta kalanlara ne yapıyorlar?" Sonunda kelimeleri çıkarabildiğimde soruyorum. "Ne zaman öğreneceğiz?"

"Tıbbi açıdan stabil hale geldiklerinde Etiyopya'ya uçacaklar," diyor. "Personelin geri kalanı zaten oraya doğru yola çıktı."

Gözlerim kapanıyor. Ölen Josh olmasa bile, bu onun iyi olduğu anlamına gelmiyor. Ve eğer iyiyse, eğer hayatta kaldıysa, bunun bir daha asla olamayacağını bilmem gerekiyor. Beth yatak odasına geri dönüyor ve ben telefonumu alıyorum.

"Hey, Ben," diyorum sesli mesajına, "tüm bunları hazırlarken, bir şey daha yapabilir misin? Somali'deki mülteci kampına on beş milyon dolar vermek istiyorum." Şu anda o kadar likidim olduğunu biliyorum ve daha sonra daha fazlasını göndereceğim. "Ve yarısı güvenlik için ayrılmalı."

Şu anda Atlantik Okyanusu üzerinde bir yerdeyim; menajerim, plak anlaşmam ya da asistanım yok ve yakında paramın çoğunu da kaybedeceğim. Bunların hiçbirisi önemli değil. Josh, sahip olduğum onca şey arasında hâlâ benim olmasını dilediğim tek şey.

Etiyopya'ya vardığımızda akşamın erken saatleriydi. Hava bunaltıcı, Beth bitkin görünüyor ve tam da ulaşımı ayarlamadığım için kendime kızarken, üzerinde Bailey/Andreyev yazan bir tabela tutan bir şoför görüyorum. Ben her şeyi halletmiş.

Beth'e çatışmadan kurtulanlardan bazılarının Etiyopya'ya giden uçakta olduğu söylenmiş, biz de doğruca hastaneye gidiyoruz. Acil servise girdiğimizde ilk gördüğüm kişi Sabine oluyor. Gözleri kocaman açılıyor ve sonra sanki aileden biriymişim gibi bana sarılıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim" diyor ve ağlamaya başlıyor. "Bize hiçbir şey söylemeyecekler. Lütfen. Bir haber var mı? Lütfen."

İçimdeki o küçük, korkmuş ses şöyle düşünüyor: *Bir arkadaşına ya da iş arkadaşına benzemiyor.* Ama bu Josh'la ilgili ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum, benimle olmasa bile. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Onunla kalmalıydım," diyor ve ağlamaya başlıyor. Arkadaşları onu teselli ediyor ve ben Beth'le birlikte uzaklaşıyorum.

"Kimdi o?" Beth soruyor. "Kız arkadaşı mı?"

Midem bulanıyor. *Beth* bile orada bir şey olduğunu düşünüyor. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kalbim o kadar ağır ki acıyor. Bunun bir önemi yok. "Sanırım birlikte çalıştığı biri."

Jim'in iğrenerek verdiği nefesi duyduğumda Altı'nın geldiğini anlıyorum. Bunun için ona kızıyorum ama aynı zamanda anlıyorum da - uzaktan bile Six'in daha kötü durumda olduğu belli. İçeride güneş gözlüğü takıyor ve esrar ve bira kokusunu bir metre öteden alabiliyorum. Önce annesine, sonra bana sarılıyor.

"Aileme yardım ettiğin için teşekkürler," diyor kulağıma karşı. "Josh'la olan anlaşmayı öğrendikten sonra konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle tartışacak bir şey yok," diye cevap veriyorum, kendimi ayırarak. "Bunu senin için yapmadım."

O daha tepki veremeden kapıda bir kargaşa olur. Uçuş kıyafeti giymiş iki adamın önderliğinde bir sedye geliyor. Hasta oksijen alıyor, her yerinde çizgiler var. Adamın yüzü görünene kadar Beth'in kolunu tutuyorum.

"O değil," diye fısıldıyorum, aynı anda hem rahatlamış hem de yıkılmış bir halde. Josh'un kötü bir şekilde yaralanmasını istemiyorum ama bunu diğer alternatiflere tercih ederim. Birden Beth'in bacakları tutmamaya başladı. Onu yakalıyorum ve Jim onu bir sandalyeye oturtmama yardım etmek için odanın diğer ucuna koşuyor.

"Özür dilerim," diye ağlıyor yüzünü ellerinin arasına alarak. "Çok korktum ve sonra o değildi ve şimdi keşke olsaydı diyorum. O hâlâ benim bebeğim." Jim bir elini onun sırtına koyuyor ve gözlerim bir kez daha doluyor. Josh'ı onların tanıdığı sürenin çok az bir kısmında tanıdım ve yıkılmış durumdayım. Bunun onlar için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bir dahaki sefere kapılar açıldığında, kendimi hazırlıyorum. *Bu o olmayacak. Fazla umutlanma.*

Sonra daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyorum ve dik durmak için yanımdaki plastik bekleme odası sandalyesine tutunuyorum, boğazımdan çıkan boğuk hıçkırığı saklamak için ağzımı kapatıyorum.

Josh.

Göğsü çıplak ve omzunda kanla ıslanmış derme çatma bir bandaj var. Tekerlekli sandalyeyle kapıdan içeri itiliyor ama yaşıyor. Onu gördüğümde gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor, solgun ve bitkin, yalınayak, kir içinde. Ama *yaşıyor*. Tanrı'ya şükür.

Ben geride kalıp tekerlekli sandalyeden kalkışını izlerken ailesi öne atılıyor - onu iten askerin haykırıışlarına aldırmadan. Annesine, babasına, hatta Altı'ya bile sarılıyor. Sabine ve diğer iki hemşire de ona doğru koşuyor.

Burada durup doyana kadar ona bakmak istiyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum, ama sadece onu görmek için bile razı olabilirim. Ama bu işte bana düşen görev tamamlandı. Onun güvende olduğunu bilmek istedim ve bu yeterli olacak. Tuhaf bir durumu daha da kötüleştirmeyeceğim.

Geriye doğru bir adım daha atıyorum ve bir çıkış arıyorum. Haberleri aldıktan sonra ayrılmak her zaman planımdı. Sadece onu görmenin ve çekip gitmenin ne kadar acı vereceğini fark etmemiştim.

Birden annesi beni işaret ediyor ve şaşkınlıkla başını bana doğru çeviriyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve bu beni hem çok mutlu ediyor hem de çok acıtıyor.

Ona küçük, acınası bir gülümsemenin eşlik ettiği küçük, acınası bir el sallıyorum. *"Merhaba, iyi olmana sevindim ve anlıyorum, bu çok tuhaf ama ben de ona ayak uyduruyorum"* diyen bir gülümseme.

Ve sonra onları iterek geçiyor, kalabalığı yararak bana ulaşıyor. Bir adım ötemde durdu ve ben donup kaldım, yüzümü göğsüne bastırmadan, kollarımı ona dolamadan ona nasıl bu kadar yakın olabileceğimi bilemiyordum. Sanırım bunun asla işe yaramayacağını söylediğimde haklıydım. Hâlâ da yürümüyor.

"Buraya kadar benim için geldin," diyor.

Yutkunuyorum. "Tabii ki yaptım," diyorum kabaca ve sonra gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

"Çünkü beni seviyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Ama ailen-"

Yaklaşıyor ve bana doğru uzanıyor. Bir eli belimde, diğeri çenemi kavırıyor. "Ve bizi nereye götürürse götürsün, tüm yolculuk boyunca bu işin içinde misin?"

Gözlerim açılıyor. "Evet," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle.

Uzaktan biri bağırıyor. Bu *ne lan?* Ama Josh gülümsüyor. Dünya etrafımızda parçalanıyor ve o gülümsüyor.

"Ben de," diyor ve sonra beni öpüyor. Tüm ailesinin ve bu bekleme odasındaki herkesin önünde, beni bir daha asla göremeyeceğini düşünmüş gibi öpüyor. Ve sonra bir kez daha ağlamaya başlıyorum, çünkü sonunda istediğim her şeye sahip olacağımı hiç hayal etmemiştim ve oldum.

JOSH

T Diplomatik olmak, her şeyi tam olarak doğru şekilde ele almak konusunda endişelenmenin zamanıdır. Ama bu o zaman değil. Neredeyse ölmek üzereyken dünyadan ayrılmak istemediğimi fark ettikten sonra değil.

nasıl hissettiğimi bilmesini istedim.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Onu bırakmam, içimdekileri dökerek kadar uzun süre öpmemem gerektiğini biliyorum ama şu anda aynı anda çok fazla şey istiyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Ben de seni seviyorum," diyor, sesi aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyormuş gibi çıkıyor. "Ve ben çok aptaldım. Bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum ve-"

"Aptal değil," dedim ona. Nasıl bilebilirdi ki? Durumu idare edilebilir hale getirmek için elimden geleni yaptım. "Seni incittim. O kadar korkmuştum ki bunun sana nasıl hissettirdiğini hiç düşünmedim."

"Bunu açıklaman için sana bir şans vermeliydim," diyor. "Bu dikkatinizden kaçmış olabilir ama ben biraz dağılmış durumdayım."

Ağzına karşı gülümsüyorum. "Çok iyi sakladın." Ama içten içe *berbat olmadığını* düşünüyorum. *Dirençli*. O küçük bir savaşçı ve ben onun bu yönünü seviyorum. Onun her şeyini seviyorum, iyi ve kötü yanlarını. Ona bunu anlatmak istiyorum ve öleceğimden emin olduğum o kasvetli anı ve aklımdaki tek şeyin o olduğunu anlatmak istiyorum. Ona binlerce söz vermek ve sonra onunla bir yerlere yalnız gitmek istiyorum.

Ama sanırım beklemek zorunda. Ne de olsa birkaç kişiye özür borçluyum.

Ona tutunuyorum ve ailemle yüzleşmek için geri dönüyorum. Babam ön kapıdaydı ve bir güvenlik görevlisi kardeşimi tutarken

Annem bize doğru yürüyor.

Belki *biliyordur* ve bizi bir araya getirmeye çalışıyordur diye düşündüğüm zamanlar oldu - örneğin Drew'un kaldığı otelde öğle yemeği için ısrar ediyordu. Ama şu anda yüzünde saf bir şok ifadesi var. Görünüşe göre hiçbir fikri yokmuş.

"Anne," dedim ona, "üzgünüm. Onu seviyorum. Elimde değildi. Eninde sonunda Joel ile işleri yoluna koyacağım."

Gözlerinde yaşlar var ve sonra gülümsüyor. "Sorun değil," diyor kollarını ikimize de dolayarak. "Onun ailemizin bir parçası olması gerektiğini biliyordum. Bir yolunu bulacağız."

Drew'dan küçük bir hıçkırık geliyor ve annemin sözlerinin onu çok etkilediğini anlıyorum. Onu daha da yakınıma çekiyorum ve dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. *Aile*. Ona daha önce hiç sahip olmadığı her şeyi vermek için elimden geleni yapacağım ama annemin de ona bunu vermek için hâlâ yanımızda olmasından memnunum.

Kurşun Somali'de bir doktor tarafından çıkarıldı, ancak ayrılmadan önce yaramın kontrol edilmesi gerekiyor. Ben muayene odasında muayene edilmeyi beklerken ailem lobide kalıyor. Elbette Drew'u da yanımda getiriyorum çünkü onun buradaki varlığı hâlâ gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

O tek sandalyeye otururken ben muayene masasına oturuyorum ve geçen günü konuşuyoruz. Bana buraya yaptıkları yolculuktan, bir Amerikalının öldüğüne dair asılsız bir söylentiden bahsediyor. Ona olanlarla ilgili olabildiğince az ayrıntı veriyorum. Ne de olsa hala geri dönmek zorundayım. Hayatta kalmama ne kadar yaklaştığımı bilmesine gerek yok.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" diye soruyor sonunda. "Yani, bizimle." Gülüyorum. "Bunu bana gerçekten soruyor musun? İstedğim her şeyi elde ettim, ve annem de bunu sorun etmedi."

"Kardeşin değil. Sabine de değildi."

Kaşları çatıldı. "Sabine mi? *Hemşire mi?*"

Sırıttırıyor. "Sen ciddi misin? Az önce sana sarılmak için lobiye koştu. Ben kantine geldiğimde senin yanında oturuyordu. Buna şaşırmış olamazsın."

"Neye şaşırdım? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ayağa kalktı ve odayı geçmeye başladı, ben de onu engelledim. "Drew, sandalyende kalacağına yemin etmiştin."

Beni bir kez öpüyor, ağzını kapatıyor ve yerine dönüyor. "Tek istediğim buydu. Sana sakso çekmeyi planlamıyordum."

İnledim. "Sanırım beni heyecanlandırmak için ne kadar az şey gerektiğini bilmiyorsun." Tanrı aşkına, önlük giyiyorum. Bu doktor her an içeri girebilir ve anatomimin paylaşmak istediğimden çok daha fazlasını görebilir.

"Duygularım hakkında konuşacağım," diyor. "Bu ereksiyonu öldürür."

Sırıtiyorum. "Bu konuda o kadar emin olma. Duygularını duymak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Doktor omzumu kontrol ediyor ve bazı ağrı kesiciler ve bol bol dinlenme öneriyor, ancak Drew'u *gördüğü için dinlenmeye* niyetim olmadığının açıkça farkında. "Yine de elinden geleni yap," diye bitirdi. Bana önlükler ve hastane terlikleri veriliyor, sonra Drew'la el ele dışarı çıkıyoruz ve ailemi lobide beklerken buluyoruz. Joel gitmişti ve bu beni endişelendiriyor çünkü annemi endişelendirdiğinden eminim. Ancak şu anda Drew ve benim için o kadar mutlu ki hiçbir şey ona dokunamıyor.

Babam hep birlikte yemeğe gitmeyi öneriyor ama annem birbirine bağlı parmaklarımıza bakıyor ve yarın buluşmayı teklif ediyor. Onlar uzaklaşırken babam bu durumdan şikâyet ediyor *-bütün gece onu görmek için uçtuk- ama annem* onu başından savıyor.

"Torun istiyorum," diye yanıtlıyor. "Onların yoluna çıkmayalım."

Drew bunu duyar ve güler. "Bence annen kendini aşıyor olabilir."

Drew'in hamile olduğunu ve sahip olabileceğimiz çocuğu hayal ediyorum. Gülümsüyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Annemin kendinden çok daha ileride olduğundan emin değilim ama şimdilik bebek adımlarıyla ilerleyeceğim.

DREW

WOtele vardığımızda -Ben bir şekilde bunu da ayarladı- bandajlı omzunun üzerindeki gömleği çıkarmasına yardım ediyorum. Orada gömleksiz duruyordu, önlüğü beline kadar sarkıyordu, o kadar iyi görünüyordu ki

ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Duş almam lazım," diyor. Yaklaşıyor, ağzı kulağımda. "Yardıma ihtiyacım olabilir. Bilirsin işte... Omzum falan sakat."

Avuçlarımı göğsüne dayadım. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. Temizliği düşünmediği zamanlarda olduğu gibi gözleri bulanıklaştı ve önlüğünün önünü bozan bir şişkinlik var. "Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi," diye hatırlatıyorum ona.

Eğilip ağzımı buldu. "O bile bunun gerçekçi olmadığını biliyordu. Şu anda dinlenmeyi bir öncelik haline getirmek için çok daha fazla mermi gerekir."

Kapüşonumu ve altındaki tişörtü çıkarıyor. Tek sağlam kolla kolay değil ama benim yardımımıyla gayet iyi idare ediyor. Kotu kendim aşağı itiyorum. Sonra beni kendine doğru çekiyor, sanki bana dokunmamaya dayanamıyormuş gibi. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye iç geçirdim. Kendime itiraf edebileceğimden çok daha fazla. Göğüs ucu ağzımla aynı hizada. Dudaklarım üzerine kapanıyor, dişlerimin arasına alıyorum.

"Tanrım," diye inliyor. Kalçaları refleks olarak bana doğru eğiliyor, sürtünme arıyor. "Duş al." Bu bir talepten çok bir yalvarış gibi geliyor. Beni yönlendirmesine izin veriyorum, yolda sütyenimi ve külotumu çıkarıyorum, önlüğü dar kalçalarının üzerinden aşağı çekerken nefessiz bir beklentiyle izliyorum.

Aleti kalın ve uzun ve dinlenmeye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyor. Dinlenmenin *tam tersine* ihtiyacı var. Ona uzanıyorum ama benden kaçıyor, gülerek spreyin içine giriyor. Ben de onu takip ediyorum, otel sabununu alıp elimde köpürtüyorum.

"Hmmm... nereden başlamalıyım?" diye sordum.

Yine gülüyor. Onu en son bu kadar özgür, bu kadar yüksüz gördüğümde Kalalau Plajı'na ulaştığımız gündü. Sanki birdenbire dünyada istediği her şeye sahip olmuş gibi.

"En baştan başlasan iyi olur," diye yanıtlıyor. "Aksi takdirde bu çok kısa sürecek bir duş olacak."

Önce boynunu köpürtüyorum, ellerimin göğsünde ve sırtında gezinmesine izin veriyorum, omzundan kaçınıyorum. Aleti karnıma her süründüğünde küçük bir nefes alışını, sanki çok iyiymiş de acıtıyormuş gibi gerilmesini kaçırmıyorum. Göbeğim tepki olarak kasılıyor. Bacaklarını almak için dizlerimin üzerine çöküyorum, yavaşça yukarı ve tenine doğru ilerliyorum.

"Şu anda bana işkence ediyorsun," diyor.

Sonunda ayağa kalkıyorum, arkasına geçiyorum, ellerimi sırtından kışına doğru gezdiriyorum, bacaklarının arasından taşaklarını avuçlamak için uzanırken diğer elim kalçasının üzerinde dolaşıp sikini okşuyor. Temas sırasında dişlerinin arasından hava tıslıyor. Onunla yüzleşmek için hareket ediyorum ve ona tekrar uzandığımda beni durduruyor.

"Siktir," diye inliyor. "Prezervatif yok."

"Ben... temizim," diye fısıldadım. "Ve doğum kontrol hapi kullanıyorum." Bu, kardeşine asla, bir kez bile vermediğim bir şeydi.

Gözleri yavaşça kapanıyor. "Drew, gözlerim olmadan iki saniye bile dayanamam."

Gülümsüyorum. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, ikinci raunt için yeterince çabuk hazır olacaksın. Ben bekleyebilirim."

Bizi hareket ettiriyor, böylece ben spreyin tamamen dışında, sırtımı duvara yaslamış oluyorum. "Bandajını ıslatacaksın," diye uyarıyorum.

"Sorun değil," diyor yarım bir sırıtışla. "Tanıdığım biri var."

Avuç içi bacağımdan aşağı kayıyor, parmaklarını dizimin altından geçirerek bir uyluğumu kalçasının etrafına çekiyor. Doğru açığı yakalamak için dizlerini büküyor, sertliğini göbeğime sürüyor, klitorisime doğru miktarda basınçla vuruyor ve sonra içimde, hissiyle tıslıyor. "Tanrım, bu çok iyi" diye fısıldıyor. Kalçalarımı kendine doğru çekip içeri ve dışarı kaymaya başladığında ona yaklaşmak için eğiliyorum, tempo eşit ve mükemmel.

Bu kadar farklı olacağını düşünmemiştim. Sonuçta aynı miktarda sürtünme, aynı miktarda güç. Ama daha kaygan, daha sıcak, daha gerçek. İçime ilk kez sertçe girdiğinde, ayaklarım neredeyse yerden kesiliyor.

Ellerinden biri kalçamda, diğeri boynumdan göğsüme, oradan göğüs kafesime, oradan da daha aşağıya iniyor. Parmakları bacaklarımın arasından kayıyor.

Gülüyorum. "Bunu yaparsan bu iş çok hızlı bitecek."

İnliyor. "Her iki durumda da bu iş çok çabuk bitecek. Bu yüzden yapıyorum."

Kendini dizginlemek, daha hızlı ve daha sert itmemek ve ihtiyacı olanı almak için çaba sarf etmekten kaskatı kesilmiştir.

"Daha hızlı," diyorum.

"Drew," diyor sesinde bir uyarıyla ama ben ona doğru eğiliyorum ve o da uyuyor, kalçaları sert ve hızlı bir şekilde, neredeyse istemsizce kalkıyor. Kanım ısınıyor ve beynimi tamamen terk ediyor. Karnımdaki o şey gittikçe daha sıkı sarılmaya başlıyor. "Yaklaştım," diye uyarıyorum onu.

"Tanrıya şükür," diye homurdanıyor ve bir sonraki hamlesi acımasız ve tamamen bencilce ve beni uçurumun kenarına gönderiyor. Haykırıyorum ve sonra bir kez daha, sertçe itiyor ve yüzünü boynuma gömerken kendi boğuk çığlığını duyuyorum.

Sonunda kurulanıp yatağın yolunu buluyoruz ve her şeyi daha yavaş bir tempoda tekrarlıyoruz, birkaç saat ölü gibi uyuyoruz ve sonra uyanıp tekrar yapıyoruz.

Bana doğru dönüp "Bana rakamlardan bahset" dediğinde hava kararmıştı.

Kaşlarımı çatıyorum. Artık mutluyuz ama bu mutlu bir hikâye değil. "Yine uykumda mı konuşuyordum?" Ona soruyorum.

Başını sallar. "Hayır. Burada değil. Ama Dooha'da öyleydin. Bütün gece boyunca."

Dikkatini dağıtmak için bir yol düşünmeye çalışıyorum, bunu bir şakaya dönüştürebileceğim bir yol, ama sanırım bunun için zaman geçti. Bu noktada cevap vermemek yalan söylemek gibi geliyor.

"Bunlar otobüs hatları," diyorum göğsüne bakarak. "En son babamı görmeye gittiğimden beri."

Sertleşir. "Sen gençken öldüğünü sanıyordum."

"Öyle yaptı," diye cevap veriyorum ve sonra gözlerimi kapatıp hikâyenin her bir parçası bir öncekinden biraz daha çirkin olacak şekilde dökülmesine izin veriyorum.

O şişe yüzüme çarptıktan sonra babam perişan oldu. Anneme gerçeği söyledim çünkü aptal bir yanımla babamın ne kadar kayıp olduğunu, bize ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayacağını düşündü.

"Onun yerine ziyaret haklarını elinden alacağını söyledi," diyorum Josh'a. Eli kolumun üzerinde kayarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor. "Ve bununla mücadele etmek için elinden geleni yapacağını söyledi."

Ona inandım, küçük bir aptaldım. Ona inandım ve bir çanta hazırladım, otobüs tarifelerini ezberledim ve New York'tan tek başıma ayrıldım. Yol boyunca çok korkmuştum. Hayatımda hiç belediye otobüsüne binmemiştim ve birinin neden okula gitmediğini soracağından, yanlış durakta ineceğimden ya da bir sonraki otobüsün hangisi olduğunu unutacağımdan emindim. M7'den 199'a, oradan da 88'e. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmeden önce, hala kör ve aptalca bir umutla dolu olduğum o anları tekrar tekrar hayal ediyorum.

"Başardın mı?" Sesinde endişe duyuyorum, sanki bu hala gelişmekte olan, hala değişebilecek bir hikayeymiş gibi.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Tek bir derin nefes alıyorum. "Kendini başından vurmuştu."

Sertleşiyor. Belki de yine uygunsuz bir şaka yapıp yapmadığımdan emin değil. Tanrı biliyor ya, onlardan yeterince yaptım. Havanın göğsünden duyulabilir bir hızla çıktığını duyuyorum. "Tanrım, Drew."

Başımı iki yana sallıyorum. "Gerçekten hatırlamıyorum," diyorum ona. "Arkadan bir komşu geldi ve beni oradan çıkardı." Geriye kalan, çoğunlukla, gafil avlanmış olma, söylediği gibi denemediği için afallamış olma hissi. Asla denemeyecekti ve o ana kadar ağzından çıkan her kelimeye gerçekten inanmışım.

Bitirdikten sonra Josh bana uzun süre sarılıyor. Bunun benim için mi, onun için mi yoksa ikimiz için mi olduğundan emin değilim. "Sanırım seni Dooha'da görmeye geldiğimde bu yüzden bu kadar kötü tepki verdim," diye itiraf ediyorum. "Sanki her şey bir yalanmış gibi hissettim." Onu hayatımdan çıkardım çünkü bu bana en az acı veren seçenek gibi gelmişti. Ta ki her şeyin ne kadar daha acı verici olabileceğini fark edene kadar.

"Keşke geri dönüp her şeyi senin için düzeltebilseydim," diyor. "O zamanlar olanları. Ve sen ziyarete geldiğinde nasıl davrandığımı."

"Her şey bu şekilde olmasaydı şu anda olduğumuz yerde olur muyduk emin değilim," diyorum ona. Gözlerimi kapatıyorum. "Ama şimdi her şey ortaya çıkacak. Davis biliyor. Onu kovduğumda blöf yapmadığımı anladığında tüm dünyaya anlatacak ve beni kötü göstermenin bir yolunu bulacak. Sanırım önce benim bunu ortaya çıkarmam gerekiyor."

Bu beni hala korkutuyor ama eskisi gibi değil. Josh'un ölmüş olabileceğini düşünerek geçirdiğim o saatler, diğer tüm sonuçların yanında sönük kalıyor.

"Görüşmelerde seninle olacağım, eğer beni orada istersen," diyor ve dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. "Şu anda iki hafta iznim var ama Somali'den kalıcı olarak çıkmanın bir yolunu bulacağım. Zaten talepte bulundum ama şimdi bunu talep edeceğim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, boğazım biraz şişiyor. "Gerçekten mi? Ama... Ben bunun imkânsız olduğunu sanıyordum? Ne değiştii?"

"Değişen şey aşık olmam oldu," diyor. "Ve bir daha senden uzakta tek bir gece bile geçirmek istemiyorum. Biraz zaman alabilir ama Drew, ayrı olsak bile artık yalnız değilsin."

Yüzümü göğsüne bastırıp ağlıyorum. Babamla ya da az önce yaşadığımız korkuyla ilgili değil. Ama bu iki olay arasında geçen tüm o yalnız yıllar için.

Ve bunun sona erdiğini öğrendiğimde ne kadar rahatladım.

DREW

Dokuz Ay Sonra

O Yeni terasınız muhteşem görünüyor. Peri ışıkları tepede gelişigüzel dizilmiş. Uzun tahta masa, şarap şişeleriyle noktalanmış on yer ayarıyla düzenlenmiştir ve ortancalarla dolu vazolar. Josh da diğer tarafta duruyor, en çok hoşuma giden şey de bu olabilir.

Tali'nin kızı Audrey'nin çimlerin üzerinde belirsiz, hantal adımlar atmasına yardım ederken bana sırtıyor. Jonathan'ın en büyük çocuğu Gemma ona takla atmayı öğretmeye çalışıyor ki Audrey'nin yürümeye bir ay önce başladığı düşünülürse bu biraz ileri bir adım olabilir.

Bu gece aynı anda birçok şeyi kutluyoruz - yeni evimizi, Tali'nin kitabının çıkışını, Jonathan ve eşinin yeni çocuğunu.

Ve belki de en önemlisi, Ben'in Davis'e karşı ilk ama önemli zaferi - ve dolayısıyla benim de. Davis'in tüm kötü yönetimini çözmek aylar sürdü. Bu hafta nihayet bana borçlu oldukları on bir milyonu serbest bıraktı ve şimdi zimmetlerine geçirdikleri on milyon için onun ve eski muhasebecimin peşine düşüyoruz. Paraya ihtiyacım yok ama ikisini de mahvetmek için sabırsızlanıyorum - ya da en azından *daha fazla* mahvetmek için.

Josh yanımdayken babamın ölümü hakkında verdiğim röportajlar, Davis'in her şeyi gizlemedeki rolünü ve beni de sessiz ve itaatkâr tutma şeklini vurguladı. Şirketinin diğer müşterileri, hikayeler ortaya çıkınca kaçtı.

Ama benim için en iyi kısmı, onun altından çıkmaktı. Bu hikaye çok uzun bir süre üzerimde büyük bir güç oluşturdu ve bunu açığa vurmak büyüğü bozdu. Röportajlarda anlatmaya devam etmek zorunda kalsaydım, muhtemelen iyi olurdu, ancak yeni reklamcım herkesi iyi davranmaları için korkutuyor, böylece gündeme gelmiyor.

"Harika bir iş çıkardın," diyor Tali, yanıma gelerek.

Omuz silktim. "Teşekkürler ama planlamanın çoğunu Beth yaptı." Bunun için yemek yapmamı istedi - sürekli Josh'un en sevdiği yemekleri yapmayı öğretmeye çalışıyor - ama evcimenliğimin de sınırları var. "Bu arada Ben'in flörtüyle tanıştın mı? Ne iş yaptığı konusunda doğru dürüst bir cevap alamadım."

Tali gözlerini devirir. "Bence yaşamak için *seksi* olmak ve kendi fotoğraflarını çekmekle yetiniyor. Ona kimi ayarlayabiliriz? Yuva kurması lazım."

Ben yuva kurmak *istediğine dair* hiçbir belirti göstermiyor ama Tali mutlu bir evliliği olduğuna göre diğer herkesi de evlendirmeye kararlı. O ve Beth arasında düğünler hakkında aldığım günlük ipuçlarının sayısı şaşırtıcı.

"İki kız kardeşin var, değil mi?" diye sordum.

"Biri evli, biri de daha yirmisinde bile değil," diye yanıtlıyor. "Peki ya albüm için sana yardım eden arkadaşın... Juliet?"

Sonunda plak şirketine olan yükümlülüğümden kurtulduğum için Juliet benim için bir nimet oldu. Onun plak şirketi ve yapımcısıyla çalışıyorum ve hatta gelip iki şarkıda geri vokal yaptı. Ama onu Ben ile birlikte göremiyorum.

"Başka birine takmış durumda. Zaten o daha çok *Altı* türünden bir kız."

Tali'nin burnu kıvrılır. "Ugh. *Altı*."

Gülüyorum. Six, Beth'in kanser olduğunu öğrendiğinden beri, son birkaç aydır davranışlarını biraz düzeltmeye çalışıyor. Ve annesi öldüğünde yanında olacak insanlara ihtiyacı olacak. Ben de onlardan biri olmayı planlıyorum.

"O kadar da kötü değil," diye cevap veriyorum. "Hatta yeni şarkılarımdan birinde çaldı, çünkü ben, tırnak içinde söylüyorum, 'ailenin bir üyesi olmak üzereyim'."

Gözleri parlıyor. "*Ailenin bir üyesi*, ha? Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Sadece Beth'i dinliyor, o da senin gibi arabayı atın önüne koymaya devam ediyor."

"Somali'den döndüğünde erkek arkadaşıyla *işleri ağırdan alacaklarını* söyleyen kadın, daha sonra onunla birlikte yaşamaya başladı.

bir hafta sonra."

Hiç utanmadan gülümsedim. Yavaş yavaş gitmeyi planlamıştık ama mülteci kampının Josh'un yerini alması için üç ay daha bekledikten sonra, ondan uzak kalmaktan bıkmıştım. Birlikte yaşasak bile, onu yeterince göremediğimi hissediyorum - sadece Josh çılgınca yetersiz personele sahip bir tıbbi tesisten diğerine taşınıyordu. İşin iyi tarafı, ücretsiz bir klinikte "yeteneklerini boşa harcıyor" olması babasının sinirini bozuyor, bu da ikimizin de hoşuna gidiyor. "Aman Tanrım," diyor Tali, dikkati bahçeye odaklanmış bir halde. "Hayes az önce Jonathan'dan bebeği aldı. Oraya gitmeliyiz."

Gülüyorum. "Hayatımda gördüğüm en aşırı korumacı baba. Bebek iyi." "Elbette, *bebek* iyi. Ben kendim için endişeleniyorum. Hayes o çocuğu otuz saniyeden fazla tutarsa, bir tane daha isteyecektir."

Avluyu geçiyoruz. Tali bebeği Hayes'ten ustalıkla "ödünç alıyor", Josh Audrey'i babasına geri veriyor ve bir kolunu belime doluyor. Şu anda çocuklara, beni kızdıran insanlarla uğraşmak için mükemmel bir yer olduğunu keşfettiğim Twitter'a son girişimimden bahsediyor. Üvey kardeşim Richard, şirketim tarafından "bırakılmama" şaşırmadığını söyleyen bir mesaj gönderdikten sonra, savunma sürecinde olduğu beyaz yakalı bir suçlu hakkında tek satırlık bir tweet attım, onun için bir savunma anlaşması yapmaya çalışıyordu.

Dava aniden haberlere konu oldu, hem de iyi bir şekilde değil. *Başka bir zengin adam daha adaletten kaçıyor* gibi bir şeydi. Anlaşılan o ki, müvekkilinizin işlediği kabahatin ulusal ilginin odağı haline gelmesi adaletin çarklarını yağlamaya yardımcı olmuyor. Kim bilebilirdi ki?

Ben eliyle yüzünü kapatır. "Lütfen insanları bunu yapmaları için cesaretlendirmeye başlama, Drew," diyor. "Temsil ettiğim herkes senin kadar hak etmiyor."

"Daha da kötüleşiyor," diyor Josh, dudaklarını başımın tepesine bastırarak. Twitter intikamımdan çok keyif aldı. "Üvey babası onu azarlayan bir mesaj gönderdi ve Drew de müşterilerinden biri hakkında tweet attı."

Herkes gülerken Ben yüksek sesle inliyor. Garip bir şekilde, annem o kadar da umursamadı. Bana şirketin kargaşa içinde olduğunu söyledi ve ona üzgün olmadığımı söylediğimde, *senin üzüleceğini düşünmediğimi söyledi. Bir dahaki gelişinde öğle yemeği yiyelim. Hamburger bile olabilir.*

Yemek servis edilir, kadehler kaldırılır. Güzel bir akşam ama bir bebek, on aylık bir bebek ve yürümeye başlayan bir çocuk olduğu için oldukça erken bitiyor.

akşam 9'a kadar.

Herkes gittikten sonra yatağa girip Josh'u bekliyorum.

"Sanırım iyi geçti," diye sesleniyor banyodan.

"Öyleydi ama Ben giderken biraz hüzünlü görünüyordu. Tanıdığınız biri var mı?"

Josh sadece beline sardığı bir havluyla dışarı çıkıyor, teni hâlâ nemli. Düşüncelerim bir anda şehvete dönüşüyor. "*Merhaba*, neredeyse çıplak yabancı."

Sırıttırıyor. "Senin için bir şeyim var."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye cevap veriyorum, yorganı üstümden atarak. "Havluyu çıkar."

"Öyle *değildi*. Yani, otuz saniye içinde öyle olacak," diyor kıkırdayarak, "ama henüz değil."

Şifonyere gitti ve bir kâğıt çıkardı. "Sen kayıt yaparken stüdyoya gelen muhabiri hatırlıyor musun? Bu konuda bir hikaye yayınladı."

Bir an ona baktım ve sonra gülmeye başladım. "İnternette bir blog yazarı bir makale yazdı... ve sen onu *bastın* mı? *Çok yaşlısın*."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu şeylerin ne kadar süre havada kalacağını asla bilemezsin-"

Hâlâ gülüyorum. "Evet, gülüyorsun. Sonsuza kadar asılı kalacak. Okumama gerek yok ama çok tatlısın."

"Davis'i bir pislik gibi gösteriyor," diyor. "Açıkçası, dünyanın en zor işi değil. Ama üzerinde çalıştığınızı duyduğu şarkılar hakkında da çok güzel şeyler söylüyor."

Kimsenin Davis hakkında ne söylediği ya da albüm hakkında ne söylediği umurumda değil ama *onun* umursamasını seviyorum. Yeni şarkılarımı beğenmesine bayılıyorum. Ve hala internetin geçici bir heves olduğunu düşünen biri gibi makaleyi basmasına bayıldım.

Onu yerine koymak için odayı geçiyor ama ben tişörtümü çıkarınca olduğu yerde duruyor. Bir an ne yaptığını unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak öylece duruyor ve sonra yavaşça arkasını dönüp çıktıyı çorap çekmecesine, bakmamak için kendimi zor tuttuğum siyah kadife kutunun yanına koyuyor. Ve ben burnumu sokmuyordum. Bazen onun çamaşırlarını yıkıyorum.

"Buraya gel," diyorum ona. Gözleri şimdiden seksi düşündüğünde aldığı o karanlık, uyuşturulmuş bakışa sahip. Yatağa uzanıyorum, havlunun altında şişkinleşen hatlarının tadını çıkarıyorum. Buradaki işim bitti.

Yanıma tırmanıyor ve kollarımı ona doluyorum. "Bana bir şey söyle," diye fısıldıyorum. "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Sana deliler gibi aşığım," diyor dudaklarını boynuma bastırarak.

Gülümsüyorum. "Bunu herkes bilir. Ve tabii ki öylesin. Çok sevimliyim.

Bana *başka bir şey* söyle."

Gülüyor ve yan dönüyor, eli kalçamda. "Maui'ye bir gezi yapmamız gerektiğini düşünüyordum," diyor. "Annemin Hawaii adaları arasında en güzeli olduğunu söyleyen bir kitabı var."

"Elbette, ama tıbbi bakım nasıl?" Ben soruyorum.

Beni daha yakına çekiyor ve sırtarak ısıyor. "Bilmiyorum ama görünüşe göre düğün yapmak için birkaç iyi yer var."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Öyle mi? Evlenmeyi planlayan birini tanıyor musun?"

Dudakları şakağımda, elmacık kemiğimde, çenemde geziniyor. "Yapabilirim. Evet demesine bağlı."

Havlusunu çıkarıyorum. "Eminim evet diyecektir. Etmemesi için deli olması lazım."

"Emin misin?" diye soruyor. Şortumu çıkarmasına yardım etmek için doğruluyorum. "Bu oldukça uzun bir yolculuk. Bundan hoşlanmadığını biliyorum."

Onu kendime doğru çektim. "Eminim. Arada bir uzun bir yolculuğa çıkmak benim için sorun değil."

Tek başınıza olmadığınızda çok şey fark ediyor.

Son

Drew ve Josh bonus romanı ister misiniz? [*The Devil Goes to Maui'yi*](#) [buradan](#) alın.

Ben'in hikayesi hakkında bilgi almak için sayfayı çevirin!

The Devil You Know:
Düşmandan Sevgiliye Bir Ofis Romantizmi

Omzumda bir şeytan var ve her Pazartesi sabahı göğsümde lezzetli bir alev olarak kendini duyuruyor, kulağıma öneriler fısıldıyor... tamamen Ben Tate'e odaklanmış öneriler.

Ben-Müşteri Hırsızı, Evsiz Kadınların Evicisi, Nemesis. Her personel toplantısında sevimli, kendini beğenmiş gülümsemesi ve fazla mükemmel dişleriyle karşımda oturan, nefret ettiğim her şeyin yaşayan sembolü.

Ama kariyerimi değiştirebilecek bir dava uğruna -ki bu uzun geceler ve hafta sonları onunla yalnız kalmak anlamına geliyor- buna katlanmaya karar veriyorum.

Sırıltmasına ve ukalalığına katlan. Aramızdaki artan gerilime katlan.

Ben'in "Beg" dediği geceye kadar.

Ve omzumdaki şeytan da kendi taleplerini dile getirmeye karar veriyor.

23 Haziran'da geliyor. Buradan ön sipariş verin.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Şeytanla Anlaşma Olivia'yı

Uyandırmak

Paralel Seri Boğulan Erin

Elizabeth'i bul:

[Elizabeth O'Roark Kitapları Facebook](#)

[Instagram](#)

[Haber Bülteni](#)

TEŞEKKÜRLER

Son dakikada, yazdığınız kitabı bir kenara bırakıp (bir yıl önce Hawaii hakkında yazdığınız bir sayfaya dayanarak) yeni bir başlangıç yapmaya karar verdiğinizde... biraz yardıma ihtiyaç duyarsınız.

Her şeyden önce, yıllardır Hawaii'ye yaptığı iş seyahatlerinde peşine takılmama izin veren arkadaşım Sallye Clark'a milyonlarca kez teşekkür ederim. Tek başıma asla karşılayamayacağım yerlerde kaldık ve beni yönlendirmek için orada olmasaydı asla bulamayacağım manzaralar gördük. (İnsanlara bu gezilerden bahsettiğimde, her zaman Sallye'nin başka bir arkadaşına ihtiyacı olup olmadığını soruyorlar. Cevabım *hayır, ihtiyacı yok*. Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum).

Bunun yanında, parlak önerileri ve bu kitaba olan sevgisi bana ilerlemem için güven veren harika Sali Benbow-Powers'a da teşekkürler. Sali, önce senin eline geçmeyen hiçbir şeyi asla yayınlamayacağım.

Mükemmelleştirmeme yardımcı olmak için on birinci saatte bunu üstlenen harika, son dakika beta okuyucularıma teşekkür ederim: Michelle Chen, Christine Estevez, Katie Meyer, Jen Wilson Owens ve Tawanna Williams. Önerileriniz ve bu kitaba olan güveniniz büyük fark yarattı.

Grammar Boss'tan Staci Frenes'e beni redaksiyon için sıkıştırdığı için, Julie Deaton ve Janis Ferguson'a beni redaksiyon için sıkıştırdıkları için, Lori Jackson'a bir başka SICAK kapak için, Nina'ya ve Valentine PR'daki herkese sonsuz yardımları için ve muhteşem Christine Estevez'e yazabilmem için berbat olduğum her şeyi hallettiği için çok teşekkürler.

Son olarak, her "Yapamam, yetiştirmem gereken bir iş var" dediğimde gözlerini devirmeyen çocuklarıma ve geniş aileme teşekkür ederim. Bu çılgınlığa söz vermek istiyorum,

Son dakika davranışı değişecektir, ancak muhtemelen hepimiz şimdiye kadar daha iyi biliyoruz.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden gazetecilik ve sanat dallarında lisans ve Notre Dame'dan yüksek lisans derecelerine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. *The Devil and the Deep Blue Sea* onuncu kitabıdır.

